

Дийн Кунц

Тик-так

На Герда,
с обещание за пясъци,
океанска шир и собствен
домашен любимец.

Да видиш невидяното,
да си различен от всичко на света,
пашкула да захвърлиш и да отлетиш,
земята да оставиш и небето да целунеш,
да бъдеш прероден, да станеш някой друг –
мечта ли е това или си е така?

Бъдещето ни дали зависи
от живот, за който сме родени?
Всички ли сме същества свободни
или тоз живот ни е предначертан?
Тежко на тези, които си го мислят!
Без свобода, оставалото пет пари не струва

Книга на преброените тъги

В истинския свят,
а също и във сънищата,
нищо не е точно туй,
което първом си помислил.

Книга на преброените тъги

ПЪРВА ГЛАВА

Един безветрен ноемврийски ден по безоблачното небе изведнъж се появи сянка, която заслони морскосиния шевролет корвет. Огрян от топлите лъчи на есенното слънце Томи Фан стоеше до колата и тъкмо протягаше ръка да вземе ключовете от Джим Шайн, продавача на автомобили, когато движещата се сянка падна върху него. Дочу се слаб пръхаш звук, издаден сякаш от някакви невидими размахани криле. Вдигна глава, като очакваше да зърне чайка, но не видя никаква птица.

Неизвестно защо сянката му бе внушила чувството за студ, за мразовит вятър, но въздухът беше напълно застинал. Той потрепери и усети ледено острие върху дланта си. Рязко отдръпна ръка и твърде късно разбра, че това не беше лед, а просто ключовете от корвета. Погледна надолу навреме, за да ги види как тупват върху настилката.

– Извинявам се – смънка той и понечи да се наведе.

– Не, не, аз ще ги взема.

Объркан, Томи отново вдигна намръщеното си лице към небето. Синьо от край до край. Нищо не се мотаеше из въздуха.

Най-близките дървета, по протежение на отсрещната улица, бяха кичести палми с огромни корони и листа, без видими клани, на които би могла да кацне птица.

Нямаше птици и върху покрива на автосалона.

– Странна история – подхвърли Шайн.

Томи го изгледа все още объркан.

– Моля?

Шайн отново му подаваше ключовете. Приличаше на дундесто момченце от църковен хор с невинни сини очи. Опитваше се да изглежда любезен, но зад привидно приятната усмивка се усещаше добре прикритата завист.

– Да се сдобиеш с корвет за първи път е почти толкова хубаво, колкото е и когато правиш сефтето си с жена.

Томи трепереше и все още се измъчваше от необяснимия студ. Пое ключовете. Те поне не бяха като късове лед.

Синият корвет го чакаше – лъскав и хладен като високопланински поток, който устремено се плъзга по изгладените речни камъни. Дължината му беше 4 метра и 53 сантиметра. Междусосието – 2 и 43. Ширината – 1 и 80, височината – 1 и 16, а минималното разстояние между шасито

и земята – 11 сантиметра.

Техническите спецификации на колата бяха известни на Томи по-добре, отколкото свещениците познаваха подробностите от Библията. Той беше американец от виетнамски произход и религията му беше Америка, а църквата му – автомагистралата, а пък корветът беше на път да стане неговият свещен потир, от който да приема причастието си.

Макар де не беше кой знае какъв пуританин, Томи донякъде се заегна от сравнението, което Шайн направи между съвършенството – а именно съвършенството беше да притежаваш корвет – и секса. Поне в момента корветът му се струваше по-добър от всяка любовна игра в леглото, по-вълнуващ и по-чист – върховно изпълнение на скорост, изящество и независимост.

Томи стисна меката и леко запотена длан на Джим Шайн и седна зад волана. 93 сантиметра разстояние до тавана. Метър и 7 сантиметра място за краката.

Сърцето му тупкаше неспокойно.

Вече не му беше студено. Дори се беше разгорещил от вълнение.

Успял беше да включи клетъчния си телефон за захранване към гнездото на запалката. Корветът беше *негов*.

Шайн се приведе към отворения прозорец и се захлади:

– Вече не сте като останалите простосмъртни. *Вече* сте *бог*!

Томи усещаше в думите на Шайн известна добронамерена подигравка за култа към автомобила... но донякъде вярваше, че казаното отговаря на истината. Зад кормилото на корвета той чувстваше, че детската му мечта се е сбъднала; самият той се усещаше приповдигнат и изпълнен със силата на колата.

Преди да изкара корвета от паркинга, той даде малко повече газ и колата му отвърна с басово изръмжаване. Кубатура 5,8 литра с компресия 10:0.5, триста конски сили.

Шайн се изправи и му пожела:

– На добър час.

– Благодаря, Джим.

Томи Фан потегли от автосалона „Шевролет“ и тихия калифорнийски следобед, който беше така син, така прекрасен и многообещаващ, че му се искаше да мисли – предстои му вечен живот. С единствената цел да се порадва на новата си придобивка пое на запад към Нюпорт Бийч, после на юг по знаменитата автострада Пасифик Коуст, покрай огромното пристанище за яхти, през Корона дел Мар и новозастроените хълмове, наричани Нюпорт Коуст, като плажовете с леко

разбиващи се вълни и искрящият на слънцето океан му оставаха вдясно. Бе настроил радиото на станция, по която пускаха само стари парчета, и в ушите му ехтяха шлагери на „Бийч бойс“, „Евърли брадърс“, Чък Бери, Литъл Ричард и Рой Орбисън.

При светофара на Лагуна Бийч се озова редом с един класически корвет – сребрист „Спринг рей“, модел 1963, със задница, оформена като лодка, и задно стъкло от две части. Шофьорът, застаряващ русокок „гларус“ с мустаци като на морж, огледа първо новичкия син корвет, после Томи. Томи направи кръгче с палеца и показалеца си, с което показа на непознатия, че намира и спринг рея за хубава кола. Непознатият му отвърна с усмивка и обърна нагоре палец, а това накара Томи да се почувства като член на някакво тайно общество.

Сега, когато приближаваше края на века, мнозина твърдяха, че Америка вече не е страната на неограничените възможности, а Калифорния не е щатът на мечтите. Но през този прекрасен есенен следобед Томи Фан още вярваше в този мит.

Внезапно преминалата сянка и необяснимият хлад бяха напълно забравени.

Той премина през Лагуна Бийч и Дейна Пойнт, достигна Сан Клементе и тъй като се свечеряваше, накрая обърна и се отправи на север. Караше без точно определена посока. Започваше вече да свиква с управлението на корвета. Със солидното си тегло от тон и половина автомобилът сякаш прилепваше към асфалта, притежаваше стабилността и сигурността на спортните коли. Промъкна се през няколко улици с три платна, просто за да си докаже, че има възможност да прави завой на път с ширина дванайсет метра и половина, както обещаваха проспектите.

След като навлезе в в Дейна Пойнт, този път на юг, той спря радиото, взе клетъчния телефон и набра номера на майка си в Хънтингтън Бийч. Тя вдигна слушалката след втория сигнал – говореше на виетнамски, макар да беше имигрирала в САЩ още преди двайсет и две години малко след падането на Сайгон, когато Томи бе навършил осем години. И макар че понякога беше в състояние да го вбеси, той я обичаше.

– Здравсти, мамо.

– Туонг, ти ли си? – попита тя.

– Аз съм, Томи – напомни й той, защото от много години вече не използваше виетнамското си име. Фан Тран Туонг отдавна се бе превърнало в Томи Фан. За него това не беше неуважение към семейството, а

просто звучеше много повече по американски.

Майка му въздъхна по обичайния се изстрадан начин, тъй като щеше да ѝ се наложи отново да говори на английски. Година след като пристигнаха от Виетнам, Томи настоя да си служат само с чуждия език; беше решил още от малък да се натурализира бързо.

– Гласът ти звучи странно – забеляза тя с твърде лошо произношение.

– От клетъчния телефон е.

– *Какъв* телефон?

– Телефонът на колата.

– Защо ти е нужен телефон в колата, Туонг?

– Томи! Много е удобно. Човек просто не може да се справи без това. Виж какво, мамо...

– Телефоните в колата са за големите клечки.

– Вече не е така. Сега всички си имат.

– Аз нямам. Да караш и да говориш по телефона е много опасно.

Томи въздъхна... и изпита известно смущение, че въздишката му прозвуча точно като въздишката на майка му.

– Никога не съм правил катастрофи, мамо.

– Няма да ти се размине – убедено заяви тя.

Дори с една ръка той с лекота се справяше с корвета по дългите прави участъци и по плавните завои на крайбрежната магистрала. Пневматично управление с турбоусилвател. Предно и задно предаване. Автоматика с четири скорости. Томи просто *летеше*.

Мака му смени темата.

– Туонг, не съм те виждала от седмици.

– Нали бяхме цялата неделя заедно, мамо. А днес е едва четвъртък.

В неделя двамата бяха ходили на черква. Баща му беше роден католик и майка му се бе покръстила още преди да се оженят във Виетнам, макар да продължаваше да се грижи и за будисткия си олтар в ъгъла на дневната. Върху червеното му платно обикновено поставяше пресни плодове, а пръчици тамян разнасяха аромата си от керамични поставки.

– Ще дойдеш ли на вечеря? – попита го тя.

– Тази вечер ли? Ох, не мога. Виж какво, току-що...

– Ще приготвя *ком тай кам*... или си забравил кухнята на майка си?

– Разбира се, че знам какво е, мамо. Пиле с ориз в глинено гърне. Голяма вкусотия!

– Освен това ще поднеса супа от скариди с кресон. Помниш ли

супата от скариди с кресон?

– Помня я, мамо.

Нощта се спускаше. Над възвишенията на изток небето вече беше тъмно и обсипано със звезди. Близо до брега океанът беше мастилено син, по гребените на вълните проблясваше сребриста пяна. Навътре водата добиваше цвета на индиго, кървавочервените лъчи на залязващото слънце озаряваха хоризонта.

Докато шофираше през спускащия се мрак, Томи наистина се чувстваше донякъде като бог, както Джим Шайн го бе уверявал. Но не можеше напълно да се наслади на удоволствието, защото се измъчваше прекалено много от чувството, че е безразсъден и неблагодарен син.

Майка му не спираше да нарежда:

– Ще има още и пържени целина, моркови, зеле, малко фъстъци – все хубави неща. Ще има и от моя специален сос *нуок мам*.

– Твоят *нуок мам* е най-хубавият на света, мамо, а също и *ком тай кам*-ът ти, но...

– А да не би в колата си заедно с клетъчния телефон да имаш и някоя джунджория, с която можеш едновременно да караш и да готвиш, а?

Той отчаяно смънка:

– Но мамо, купих си нов корвет.

– Купил си телефон *и* корвет.

– Не, телефона си го имам от години. А корветът...

– Какви са тези „корвет“?

– Е, знаеш ги, мамо. Това са спортни коли.

– Значи купуваш спортни коли!

– Припомни си – винаги съм ти казвал, че някой ден ще се замогна...

– Какъв спорт?

– Моля?

– Футбол ли?

Майка му беше страшно упорита, по-консервативна и от английската кралица и твърдо се придържаше към онова, което си е намислила, но не беше нито дебелоглава, нито неосведомена. Беше ѝ съвършено ясно какво е спортна кола, а и знаеше какво е корвет, защото Томи окичваше стените със снимки на тия коли от съвсем малък. Известно ѝ беше и какво значи корветът за Томи, на какво е символ тази кола; чувстваше обаче – с корвета си той се отдалечаваше още повече от народностните си корени, а това никак не ѝ допадале. Но не си падале по скандалите и гълченето, така че най-добрият начин да изрази неодобрението си беше

да се престори, че колата и качествата ѝ са нещо, което тя в края на краищата изобщо не проумява.

– Бейзбол ли е? – продължи с въпросите си тя.

– Цветът се нарича „ярък морскосин металик“. Прекрасен е, мамо, прилича много на цвета на вазата от лавицата в твоята дневна. Има...

– А скъпа ли е?

– Какво? А ми да..., но е наистина хубава кола. Е, не е скъпа като мерцедес...

– Всички репортери ли карат корвети?

– Репортери? Не, но аз...

– Похарчил си всичките си спестявания за тази кола и сега си разорен, нали?

– Не, не. Никога не бих...

– Разорил си се и вече нямаш нищо.

– Не съм се разорил, мамо.

– Щом нямаш средства, ще дойдеш да живееш вкъщи.

– Няма да е необходимо, мамо.

– Семейството не бива да се разделя.

Томи се почувства като мръсник. Макар да не беше направил нищо лошо, обзе го безпокойство, като че фаровете на насрещните коли го *изобличаваха*, като че ли бяха насочени към лицето полицейски лампи в стая за разпит, а той самият се опитва да прикрие някакво престъпление.

Въздъхна, намали скоростта и премина в най-дясното платно. Не беше в състояние едновременно да управлява колата, да разговаря по клетъчния телефон и да се припира с неуморимата си майка.

– А какво стана с тойотата ти?

– Включих я в бартера за корвета.

– Приятелите ти репортери карат тойоти. Хонди. Фордове. Не съм виждала никого от тях с корвет.

– Нали преди малко каза, че не знаеш какво е това корвет?

– О, знам – възрази майка му. – Знам, знам – заяви тя, като направи един от ония завои на сто и осемдесет градуса, каквито единствено майките са в състояние да вземат, без при това достоверността на думите им да се изгуби. – Лекарите карат корвети. Ти винаги си бил от най-умните, Туонг, получаваше най-добрите оценки, можеше и ти да станеш лекар.

Като че ли повечето американци от виетнамски произход от поколението на Томи учеха медицина или вече бяха станали лекари. Висшето медицинско образование означаваше вече завършила асимилация и

носеше престиж, а самите виетнамски родители поощряваха децата си да се захванат със здравето дело със същата настъпателна любов, с която в по-ранни времена родителите евреи бяха упражнявали натиск върху своите деца. Томи, с висшето си образование по журналистика, никога нямаше да бъде в състояние да отстрани апендикса на някого или проведе сърдечно-съдова операция – затова винаги щеше да бъде нещо като разочарование за родителите си.

– Както и да е, пък и аз вече не съм репортер, мамо. От вчера. Сега съм *само* автор на романи; вече не съм на временни договори.

– Не си на работа?

– На частна практика съм.

– Това е просто извъртян начин да кажеш, че не си на работа – настоя тя, макар и бащата на Томи да работеше частно в пекарната си, както и двамата братя на Томи – и те не бяха успели да станат лекари.

– Последният договор, който сключих...

– Но хората четат вестниците. Кой чете книги?

– Много хора четат книги.

– Кои са те?

– *Ти* четеш книги!

– Но не книги за глупави частни детективи с пищови във всеки джоб, които карат колите си като откачени манияци, непрекъснато се бият, наливат се с уиски и задирят блондинките.

– Моят детектив не пие уиски.

– Но би трябвало да си купи къща, да се ожени за добро виетнамско момиче, което да му нареди деца, да работи нещо по-сериозно, за да може да издържа семейството си.

– Но това е досадно, мамо. Никой не би прочел книга за *такъв* частен детектив.

– Детективът от твоите книги – той винаги се жени за блондинка и с това разбива сърцето на майка си.

– Но той е самотник и никога няма да се ожени.

– И *с това* ще разбие сърцето на майка си. А кой би чел книги за майка с разбито сърце? Това е много тъжно.

Отчаян от обрата на разговора, Томи повиши глас.

– Мамо, обадох се просто да ти кажа хубавата новина за корвета и...

– Ела на вечеря. По-добре е да хапнеш пиле с ориз от глинено гърне вместо онези глупави хамбургери.

– Вече почти никога не ям хамбургери с картофки, мамо. Грижа се

за диетата си и...

– Утре вечер ще имаме препечени филийки със скариди. Пълнена свинска плешка. Печен в гърне ориз. Патица с *нуок мам*.

Устата на Томи се напълни със слюнка, макар че никога не би го признал, дори да го подложеха на инквизитори, въоръжени с най-хитроумни и безмилостни инструменти за мъчения.

– Добре, ще дойда утре вечер. И то след вечеря. Ще те изведе на разходка с корвета.

– Разходи баща си. Той може и да обича лъскавите спортни коли. Аз съм проста жена.

– Мамо...

– Но баща ти е добър човек. Не го качвай в луксозната спортна кола само за да го заведеш да пие уиски, да се бие и да преследва блондинки.

– Ще направя всичко възможно да не го развратя, мамо.

– Дочуване, Туонг.

– Томи – отново я поправи той, но тя вече бе затворила.

Господи, колко я обичаше.

Боже, как го *влудяваше* тя.

Премина през Лагуна Бийч и продължи на север.

Червената резка на залеза се бе загубила. Раната в западната част от небето беше заздравяла. Небе и море се бяха слели и цялата природа бе потънала в мрак. Единственото изключение от чернотата идваше от изкуственото осветление на къщите по източните хълмове и от колите и камионите, забързани по крайбрежието. Блясъкът на фаровете и стоповете изведнъж му се стори нереален и зловещ, като че ли шофьорите на всички возила се бяха устремили към среща с някакво проклятие.

По гърба на Томи премина лека тръпка, а после го обзе силен хлад, от който зъбите му затракаха.

Никога не бе описвал в романите си сцена, в която зъбите на героя му да тракат. Смяташе, че в това клише няма и капчица истина, че подобна ситуация е невъзможна. Героите в книгите обаче обикновено тракаха със зъби от страх, а Томи Фан знаеше що е страх. Като малко момче при бягството на цялото семейство от Виетнам с пропускаща вода лодка по Южнокитайското море и бяха нападнати от пирати *тай*, които щяха да изнасят жените и да избият всички, ако ги бяха заловили, Томи беше ужасен, но дори тогава страхът не бе накарал зъбите му да затракат като кастанети.

А ето, че това сега се случваше. Стисна челюсти и за миг успя да се овладее.

Хладната ноемврийска вечер все още не бе проникнала в колата. Студът, който усещаше, идваше по необясним начин отвътре, но той все пак включи отоплението от таблото.

Когато поредната серия ледени тръпки го разтресе, той си спомни за странната случка по-рано на паркинга на автокъщата – за прелетялата сянка, непричинена от облак или птица, за силния студ, усетен от Томи като вятър, който не засегна нищо друго освен самия него.

Отгмести поглед от пътя и вдигна глава към тъмносиньото небе, като че ли би могъл да види някакви бледи очертания, реещи се през мрака.

Но какви *бледи очертания*, за Бога?

„Започнал си да вярваш в призраци, Томи, момчето ви, каза си той и се засмя невесело. А сега вече и си говориш сам.“

Разбира се, нищо злокобно не го следеше откъм тъмното небе.

Въображението му винаги бе работило отлично, затова и пишеше така леко и естествено. Може би си беше роден със силно изявена склонност да фантазира, а може би тази склонност се бе доразвила от бездънния запас народни приказки, с които майка му го развличаше и го приспиваше като малко момче по време на войната в дните, когато комунистите така яростно се биеха за управлението на Виетнам – приказната Страна на чайките и лисиците. Когато топлите и влажни нощи в Югоизточна Азия се разкъсваха от залпове и се тресяха от далечния тътен на минохвъргачки и бомби, той почти не се страхуваше, тъй като нежният майчин глас го караше да изпада във възторг от приказките за духове, богове и призраци.

Когато впери отново поглед в пътя, Томи Фан се сети за приказката за Ле Лой – рибаря, който хвърлил мрежата си в морето и я извадил с улов вълшебна сабя, подобна на блестящия ескалибур на крал Артур. Спомни си за „Вълшебният бисер на гарвана“, „В търсене на обетованата земя“, за „Магически арбалет“, където обеднялата принцеса Ми Чау изменя на добродетелния си баща заради любовта към съпруга си, за което плаща ужасна цена, за „Раците Да-Транг“, „Детето на смъртта“ и за още десетки приказки.

Когато нещо му напомняше за някоя от легендите, чути от майка му, Томи обикновено се усмихваше и се чувстваше щастлив и спокоен, като че ли тя самата току-що се беше появила и го бе прегърнала. Този път обаче споменът за приказките ѝ не му действа утешително. Той си беше все така дълбоко смутен и все още зъзнеше въпреки топлия въздух, струящ от отоплението на колата.

Странно.

Включи радиото в колата с надеждата, че някой от старите рокове ще подобри настроението му. Навярно бе изместил селектора встрани от станцията, която бе слушал преди, защото сега там не се чуваше нищо освен тих ромон – не бяха обичайните електронни смущения, а приличаше повече на далечното бучене на водопад.

Като отклони за миг поглед от пътя, Томи натисна бутона на селектора. Дигитално означените цифри веднага се промениха, но отново не последва музика – чуваха се пак звуците от спускащата се сякаш по отвесни скали вода, едновременно ревяща и шепнеща.

Натисна още един бутон. Цифрите се промениха, но шумът остана.

Пробва с трети бутон, отново без успех.

– О, това е чудесно. Страхотно.

Притежаваше колата само от няколко часа, а радиото вече се беше повредила.

Докато шофираше и ругаеше полугласно, той започна да върти копчето за станциите с надеждата да намери „Бийч Бойс“, Рой Орбисън, Сам Кук, „Айзли брадърс“ или някое от новите естрадни звездички. По дяволите, би се задоволил даже и с някоя жизнерадостна полка!

От единия край на скалата до другия, и на средни вълни, и на УКВ, звукът от падащата вода бе отмил цялата музика, като че ли радиопредавателите по цялото западно крайбрежие бяха станали жертва на някакво катастрофално наводнение.

Когато се опита да изключи радиото, звукът продължи да ехти по съвсем същия начин. Натисна бутона отново, но резултатът остана същият.

Постепенно обаче качеството на звука се беше променило. Плискащо-потракващо-бълбукащо-съскащият рев сега не приличаше толкова на падаща вода, колкото на звуци, издавани от далечна тълпа; гласовете на множеството се извисяваха в ликувания и възгласи, но биха могли да се схванат и като някакъв отдалечен израз на разгневено, способно да унищожава стълпотворение.

По причини, които не можеше да определи точно, Томи Фан се почувства разтревожен от промяната в тайнствената, безсмислена какафония. Започна отново да ръчка бутоните.

Гласове. Определено бяха гласове. Стотици, дори хиляди. Мъже и жени, на които пригласяха и нежни детски гласчета. Стори му се, че долавя отчаяни вопли, умолителни призови за помощ, стонове, в които се

долавяше агония – мощният и все пак приглушен звук като че ли прели-
таше през обширен и дълбок залив или се надигаше от някаква черна
бездна.

От гласовете го побиваха тръпки, но звукът също така му действа-
ше по учудващо привлекателен начин и почти го хипнотизираше. Отк-
ри, че се заглежда в радиото прекалено дълго и може да катастрофира,
но всеки път, когато вдигнеш глава, успяваше да задържи вниманието
си върху пътя само няколко секунди, преди погледът му отново да се
върне към слабата светлина на скалата.

Към приглушения рев на множеството се прибави басовият глас
на... някой друг... на някой, чийто глас звучеше по безкрайно странен
начин. Гласът ломотеше нещо неразбираемо. От стереоговорителите се
чуваше прашене.

Въпреки студа, който продължаваше да го сковава, Томи изведнъж
почувства, че от косата по челото му рукват капчици пот. Дланите му
също бяха овлажнели.

Беше сигурен, че е опитал всички копчета по контролното табло на
радиото. Въпреки това призрачният хор продължаваше да бучи.

– По дяволите.

Сви здраво дясната си длан и стовари юмрук върху таблото на ра-
диото – не така силно, че да се нарани, но достатъчно рязко, за да натис-
не едновременно три-четири бутона.

С всяка секунда непонятните думи, произнасяни от странния глас,
ставаха по-ясни, но Томи все още не беше в състояние да ги разбере.

Удари още веднъж радиото с юмрук и с изненада установи, че са-
мият той издава полугласно отчаян вопъл. В края на краищата, колкото
и да го дразнеше звукът, той не представляваше никаква опасност за
него.

Така ли беше наистина?

Още докато си задаваше този въпрос, Томи бе обладан от глупавата
мисъл, че не бива да слуша ромона, разнасящ се от високоговорителите,
че трябва да си запуши ушите, защото се излагаше на смъртна опасност,
ако разбере и една дума от онова, което му се говореше. И все пак,
подтикнат от някакво перверзно любопитство, той се напругаше да чуе,
да измъкне някакъв смисъл от обърканите звуци.

– ... *Фан...*

Тази дума безспорно бе произнесена ясно.

– ... *Фан Тран...*

Противният лигав глас явно владееше съвършено вьетнамски език.

– ... *Фан Тран Туонг...*

Това беше истинското име на Томи. Преди да го промени. Името му от Страната на чайките и лисиците.

– ... *Фан Тран Туонг...*

Някой явно го викаше. В началото идваше отдалеч, но бързо приближаваше. Нужен му беше контакт. Връзка. Нещо в гласа подсказваше, че е... *гладен*.

Студът, подобно на пълзящи паяци, проникваше все по-навътре в него, плетеше ледени паяжини около костния му мозък.

Томи за трети път халоса радиото, сега по-силно от преди, и то отведнъж занемя. Останаха единствено звуците от боботенето на мотора, триенето на гумите, собственото му накъсано дишане и силното биене на сърцето му.

Лявата длан на Томи, хлъзгава от пот, се плъзна по кормилото и главата му рязко отскочи, когато корветът излезе от платното. Предното дясно, а след него и задното дясно колело заора в неравния банкет на магистралата. По шасито задрънчаха и затропаха камъчета. В обсега на фаровете попадна отводнителен канал, обрасъл с бурени, а дясната страна на колата се отри в сухия храсталак.

Томи сграбчи кормилото със запотените си длани и изтегли колата вляво. С друсане и подскоци корветът направи дъга обратно към пътя.

Зад гърба му изскърчаха спирачки и в огледалото за обратно виждане Томи зърна проблясващи фарове, които го заслепяваха. С надут клаксон един черен форд експлорър кривна покрай него, като избегна удара в задната му броня само със сантиметри; беше толкова близо, че Томи изтръпна от въображаемия шум от раздрана стомана. Ударът обаче се размина и той остана загледан в смалвящите се в далечината стопове.

Като овладя управлението на корвета, Томи примигна от потта в очите си и с усилие преглътна. Започна да вижда двойно. В устата си усети горчив вкус. Почувства се дезориентиран, като че ли се събуждаше след треска.

Макар да бе изпитал ужас от противния глас по радиото само преди секунди, вече не беше така убеден, че по говорителите наистина е проехтяло неговото име. Когато зрението му бързо се възстанови, той се зачуди дали и умът му не е бил временно замъглен. По-приемлива беше възможността да е преживял нещо като епилептичен припадък, отколкото някакво свръхестествено същество да е пожелало да влезе в контакт с него с помощта на радиото в колата. Не беше изключено дори да е

преживял моментен исхемичен мозъчен спазъм – необясним, но за щастие краткотраен спад в мозъчното кръвообращение подобен на спазъм, от който бе се оплакал миналата пролет в Сал Деларио, негов приятел и колега репортер.

Сега пък го заболя глава – отядно, близо до окото. Почувства, че и стомахът му не е съвсем наред.

Докато минаваше през Корона дел Мар, задържа скоростта си под допустимата граница, готов да се изтегли към бордюра и да спре, ако зрението му пак се влоши или... ако отново започне нещо странно.

Погледна притеснен към радиото. Не се чуваше нищо.

Малко по малко страхът го напусна, но беше заменен от депресия. Все още го болеше глава и стомахът го безпокоеше, но вече усещаше и празнота в себе си – сиво, студено и кухо усещане.

Ясно му беше на какво се дължи празнотата. На чувството му за вина.

Караше собствения си новичък корвет – колата на колите, върха, до който бе стигнала Америка в производството на автомобили, детската му мечта, – затова трябваше да се радва и да ликува, а вместо това той бавно потъваше в морето на отчаянието. Като че ли усещаше под себе си бездна от неопределени чувства. Чувстваше се виновен за начина, по който се държа с майка си, което беше просто смешно, защото той ѝ бе засвидетелствал уважението си. Беше показал почитта си във всяко отношение. Наистина беше изпитал известна досада и сега му стана болно, като и помисли, че тя може да е усетила това в гласа му. Никак не му се искаше да я нарани. Никога. Но понякога тя изглеждаше толкова безнадеждно вкопчена в миналото, толкова упорито и глупаво държеше на навичките си, че Томи се притесняваше от неспособността ѝ да се приспособи към американската култура така цялостно, както самият той го бе направил. Когато я посещаваше с приятелите си, американци по рождение, силният ѝ виетнамски акцент го огорчаваше също като навика ѝ да върви на една почтителна крачка след баща му. „Мамо, това са Съединените щати, веднъж я укори той. Тук всички са равни и никой не е по-добър от никого, жените са същите като мъжете. Тук не е нужно да вървиш в сянката на когото и да е.“ Тя му се усмихна като на любим, но слабоумен син и отвърна: „Аз не ходя в сянката, защото някой ме задължава, Туонг. Ходя в сянката, защото сама го искам.“ Томи раздражен повиши глас: „Но така не бива.“ Като го удостои със същата вбесяваща кротка усмивка, тя попита: „В Съединените щати не бива ли да

показваш, че уважаваш някого? Не бива ли да даваш израз на любовта си?“ Томи добре знаеше, че в тези спорове никога не можеше да излезе победител, но упорстваше: „Не, но може да се намери и по-добър начин те да се покажат.“ Тя го изгледа дяволито и приключи разговора с въпрос: „Кой е по-добрият начин – печат за редовна стока ли?“ Сега, докато караше дългоочаквания корвет с по-малко удоволствие, отколкото разнебитен пикап, купен на старо, Томи изпитваше студ и сивота в себе си, засрамен от неблагодарността си и неспособността да приеме майка си такава, каквата е.

Неблагодарното дете хапе по-лошо от змийски зъб.

Томи Фан, лошият син. Носещ се в калифорнийската нощ. Невъзпитан, гладен и нелюбящ.

Погледна се в огледалото за обратно виждане, като за момент очакваше да види чифт змийски очи на собственото си лице.

Знаеше, разбира се, че да се отдава така на чувството за вина е глупаво. Понякога онова, което очакваше от родителите си, беше просто нереално, но все пак той беше много по-разумен от майка си, когато носеше *ao dais*, онези надиплени копринени костюми от туника и панталони, които изглеждаха толкова не на място в тази страна, колкото и шотландските фустанели, тя изглеждаше много мъничка, като момиченце в дрехите на майка си, макар че у нея нямаше нищо уязвимо. С острия си ум и желязната си воля, когато пожелаеше, тя можеше лесно да се превърне в тиранин, а и умееше да накара човек да изпита повече болка от неодобрителния ѝ поглед, отколкото шибане с камшик.

Тези сурови мисли отвратиха Томи, макар че сам се бе насочил към тях, и лицето му се зачерви още повече от срам. Като поеха невероятно големи рискове и на невероятно висока цена, тя и бащата на Томи го бяха измъкнали – заедно с братята и сестрите му – от Страната на чайките и лисиците, изпод юмука на комунистите и го бяха довели тук, в страната на неограничените възможности и затова той беше длъжен да ги почита и да се грижи за тях.

– Аз съм един себичен подлец – каза той на глас. – Истинско лайно – ето какво съм аз.

След като закова колата на кръстопътя между Корона дел Мар и Нюпорт Бийч, той затъна още по-дълбоко в морето на меланхолията и угризенията на съвестта.

Нищо нямаше да му стане, ако беше приел поканата ѝ за вечеря? Тя бе приготвила супа от скариди с кресон, *ком тай кам* и пържени зеленчуци със сос *нюк мам* – трите ястия, които той обичаше най-много като

дете. Явно беше поработила здравата в кухнята с надеждата да го примами вкъщи, а той я бе отблъснал, беше я разочаровал. Но не можеше да си намери никакво извинение за отказа му, особено след като не бе посещавал семейството си от седмици.

Не. Не беше така. Това беше нейната реплика: „Туонг, не съм те виждала от седмици.“ Той ѝ бе напомнил по телефона, че днес е четвъртък, а бяха прекарвали неделата заедно. Но ето какво се бе получило – само след няколко минути той се хващаше на нейните измислици за изоставената майка!

Изведнъж му се стори, че майка му представлява събирателен образ на стереотипните азиатски злодеи от старите филми и старите книги – със склонност към измислици като Минг Безмилостния, лукава като Фу Манчу.

Той примигна към червения светофар и се удиви, че е възможно главата му да роди такива долни мисли по отношение на майка му. Това съвсем ясно показваше, че е голям подлец.

На Томи му се искаше повече от всичко да бъде американец – не американец от вьетнамски произход, а просто истински американец. Но стремежът от пълна американизация естествено не го принуждаваше да се откаже от семейството си, не го караше да бъде груб и зъл с любимата си майка.

Минг Безмилостния, Фу Манчу, Жълтият бисер. Мили Боже, той се беше превърнал в беснеещ фанатик. Изглежда се беше самозаблудил с внушението, че е цялостна личност.

Погледна към дланите си върху кормилото – бяха с цвета на излъскан бронз. В огледалото за обратно виждане огледа клепачите на тъмните си азиатски очи, като се зачуди дали не е на път да размени истинската си самоличност с друга, която е лъжлива.

Фу Манчу.

Щом може *да си помисли* такива оскърбителни неща за майка си, би могъл да стигне и по-далече и накрая да ѝ ги каже в лицето. А това би я съсипало. Перспективата го остави без дъх от страх и лоши предчувствия, устата му изсъхна като стрити сухи листа, а гърлото му така се сви, че не беше в състояние да преглътне. Би проявил повече милосърдие към нея, ако просто вземеше пистолет и я застреляше. Ако направо я простреляше в сърцето.

Ето в какъв син се бе превърнал значи. Син, който би прострелял майка си в сърцето с думи.

Червената светлина светофара се смени със зелена, но той не съумя

веднага да натисне газта. Беше се обездвижил от ужасната тежест на презрението към самия себе си.

Шофьорът на колата зад корвета наду клаксона си.

– Искам само да живея собствения си живот – промълви с нещастен глас Томи, когато накрая пресече кръстовището.

Напоследък все по-често му се случваше да си говори сам. Усилията, които полагаше да живее собствен живот, от една страна, и да остане добър син, от друга, го побъркваха.

Пресегна се към клетъчния телефон с намерение да се обади на майка си и да я попита още ли е в сила поканата ѝ за вечеря.

Телефоните в колата са за големите клечки.

Вече не е така. Сега всички си имат.

Аз нямам. Да караш и да говориш по телефона е много опасно.

Никога не съм правил катастрофи, мамо.

Няма да ти се размине – убедено заяви тя.

Чуваше гласа ѝ толкова ясно, че му се стори – тя произнася думите в момента, а той изобщо не ги възпроизвежда в съзнанието си. Отдръпна рязко ръка от телефона.

От западната страна на магистралата Пасифик Коуст имаше заведение в стила на крайпътните ресторанти от петдесетте години. Томи свърна в паркинга и спря под светлината на червените неонов лампи.

В салона апетитно ухаеше на лук и сосове, на скарата цвърчаха хамбургери. След като се разположи в сепаре, облицовано в червена пластмаса, Томи си поръча хамбургер, пържени картопки и млечен шейк с шоколад.

В ума му пак отекна майчините думи: „По-добре е да хапнеш пиле с ориз от глинено гърне вместо онези глупави хамбургери.“

– Всъщност донесете ми два хамбургера – поправи поръчката си Томи, когато сервитьорката я записа и се приготви да си тръгне.

– Пропуснали сте обеди, а? – усмихна се мило тя.

Като прекаляваш с хамбургерите и пържените картопки, скоро и самият ти ще заприличаш на един голям дебел хамбургер.

– И една порция пържен лук – предизвикателно добави Томи, убеден, че там на север, в Хънтингтън Бийч, майка му сигурно е потреперила, защото по свръхестествен път е усетила предателството му.

– Обичам мъжете с добър апетит – одобри избора му сервитьорката.

Тя беше деликатна синеока блондинка с чип нос и розов цвят на кожата – точно типът жена, който навярно караше майка му да сънува

кошмари.

Томи се зачуди дали сервитьорката не флиртуваше с него. Усмивката ѝ можеше да се изтълкува като аванс, но пък приказките ѝ за апетита му можеха да са съвсем невинни, колкото да каже нещо. В отношенията с жените на него не му достигаше лекотата, която би желал да има.

Ако тя наистина му даваше аванс, той нямаше как да се възползва. За тази вечер му стигаше и едно предизвикателство. Хамбургери – да, но не хамбургери плюс блондинка.

Успя да смотолети само:

– Дайте ми, моля, допълнителна порция сирене и много-много лук.

След като намаза обилно хлебчетата си с горчица и кетчуп, той изяде всичко, което си беше поръчал. Пресуши шейка си така старателно, че неприличният звук от смукването на сламката накара възрастните наоколо да го изгледат недоброжелателно заради лошия пример, който даваше на децата им.

Остави щедър бакшиш и докато се отправяше към вратата, сервитьорката подхвърли:

– Изглеждате много по-щастлив на излизане, отколкото преди малко.

– Днес си купих нов корвет – съобщи той не на място.

– Страхотно – усмихна се тя.

– Мечтая за такава кола от съвсем малък.

– Какъв цвят е?

– Ярък морскосин металик.

– Сигурно е красива.

– Просто лети.

– Сто на сто.

– Като ракета – добави той и му се тори, че потъва в морските дълбини на очите ѝ.

Детективът от твоите книги – той винаги се жени за блондинка и с това разбива сърцето на майка си.

– Е – накани се накрая той, – всичко хубаво.

– На вас също – любезно кимна сервитьорката.

Томи се приближи до входната врата. На прага, с ръка на дръжката, той се обърна назад, като се надяваше тя да гледа към него. Момичето обаче отиваше към сепарето, което той току-що бе освободил. Деликатните ѝ глезени и добре оформените прасци бяха страхотни.

Беше излязъл ветрец, но нощта все още беше мека за ноември. В далечния край на магистралата Пасифик Коуст, при входа на търговския

център Фашън Айланд, внушителните редици от огромни кичести палми бяха осветени от прожектори, прикрепени към стволите им. Продълговатите зелени палмови листа се люлееха като полите на танцьорка от Хаваите. Ветрецьт, който носеше и уханието на океана, не караше Томи да изпитва студ, напротив – приятно галеше тила му и игриво рошеше гъстата му черна коса. В резултат от малкия бунт срещу майка му и националните традиции светът изглеждаше много по-привлекателен.

Вече в колата, той отново пробва радиото. Работеше отлично. Рой Орбисън изпълняваше „Хубава жена“.

Томи се присъедини към пеенето. С пълен глас.

Спомни си за злокобния рев на статичното електричество и за странния лигав глас, който сякаш го викаше, но в момента му се струваше невероятно, че необичайното произшествие е било толкова свръхестествено, колкото му се бе сторило. Тогава беше смутен от разговора с майка си и се чувстваше едновременно затормозен и ядосан, сърдеше се на нея, но и на себе си, така че възприятията му явно не са били съвсем наред. Водопадният рев на статичното електричество го имаше, но обзет от чувството за вина, той явно си беше въобразил, че чува името си след безсмисленото клокочене и прашене на електронната бъркотия.

По целия път до къщи той слуша старовремски рокове; знаеше всяка песен наизуст.

Живееше в скромна, но удобна стандартна къщичка в гъсто застроения град Ървин. В архитектурно отношение домът му, а това често се случваше в окръг Ориндж, нямаше нищо общо със средиземноморската архитектура; всъщност другаде средиземноморският стил се бе наложил така, че понякога постоянството му действаше успокоително, но друг път човек се чувстваше притеснен и задушен от него, като че ли главният архитект на Тако Бел се бе превърнал във всемогъщ диктатор, който бе заповядал всички да живеят не в къщи, а в мексикански ресторанти. Покривът на къщичката на Томи беше покрит с овални оранжеви керемиди, мазилката по стените беше бледожълта, а от двете страни на бетонната алея отпред имаше тухлени заграждения.

За двайсет и седмия си рожден ден успя да си купи собствена къща. Напоследък книгите му вече излизаха първо с твърди корици и постъпленията от писателските му занимания нараснаха достатъчно, за да си позволи риска да напусне щатната си работа в „Реджистър“.

Обективно погледнато, той бе постигнал по-голям успех в живота от братята, и от сестра си. Но те тримата бяха запазили здравите си връзки с вьетнамската общност, така че майка му и баща му се гордееха

с тях. Никога не можеха да си позволят да изпитат същата гордост от Туонг, който бе променил името си веднага щом навърши изискваната от закона възраст и който с желание и възторг се бе отнасял към всичко американско още откакто имигрира тук със семейството си на осемгодишна възраст.

Знаеше, че дори да стане милиардер, дори да се нанесе в къща с хиляди стаи на най-високата скала с изглед към Пасифика, с тоалетни от чисто злато и полилеи, изработени не от обикновен кристал, а от огромни диаманти, майка му и баща му пак щяха да го смятат за „пропадналия“ син, който е забравил корените си и е обърнал гръб на произхода си.

Когато фаровете на колата осветиха алеята, близките лехи от бели кораловочервени нарциси заблестяха като фосфоресциращи. Сенките бързо пробягаха по белещата се кора на няколкото австралийски дръвчета и се отдръпнаха към по-високите им клани, където посребрените от луната листа трептяха от нощния ветрец.

След като голямата врата на гаража се затвори автоматично зад гръба му, той остана неподвижен в колата няколко минути – радваше се на мириса на кожената тапицерна, наслаждаваше се на новата си придобивка. Ако можеше да остане да спи седнал зад волана, би го направил с удоволствие.

Не му се искаше да остави корвета на тъмно. Тази страшотна кола трябваше да остане обляна от светлините на гаражните лампи, подчертаващи красотата ѝ като произведение на изкуството в музей.

Докато оставяше ключовете на закачалката до хладилника в кухнята, на входната врата се звънна. Макар и познат, звънецът този път му прозвуча различно, заприлича му на някакво кухо и зловещо повикване от кошмар. Проклятието да си собственик на къща. Винаги нещо трябва да се поправя.

Не очакваше гости тази вечер. Всъщност възнамеряваше да прекара час-два в кабинета си и да редактира няколко страници от ръкописа, над който тия дни работеше. Измисленият от него частен детектив Чип Нгуейн се беше разприказвал твърде много в представеното в първо лице изложение и речта на нахаканото му, но понякога досадно многословно частно ченге трябваше да се прегледа пак.

Томи отвори вратата и леденостуденият вятър го прониза, остави го без дъх. Вихрушка сухи листа го връхлетя и в лицето му сякаш се забиха ножчета. Той направи две крачки назад и закри очите си с длан.

Едно сухо, подобно на хартия листо влезе в устата му. Твърдото

върхче му убоде езика.

От изненада той схруска листото, което се оказа горчиво. Изплю го.

Също така неочаквано, както се бе устремила към вратата, вихрушката се смири и изчезна, като остави след себе си тишина и спокойствие. Въздухът вече не беше студен.

Томи изгърси листата от косата и раменете си, отскубна няколко от вълнения си пуловер и дънките. Дървеният под на фойето беше обсипан със скършени почернели листа, снопчета трева и пещчинки.

– Какво ли беше това, по дяволите?

От другата страна на прага нямаше никой.

Томи излезе пред вратата и огледа навсякъде тъмния покрит преден вход. Беше малко по-голям от обикновените веранди, ширината му беше три метра, а дълбочината – два.

Нямаше никой нито на двете стъпала, нито по алеята, разделяща маломерната морава отпред – изобщо този, който беше звъннал не се виждаше никакъв. Под разкъсаните облаци, докоснати от бледата луна, улицата беше тиха и изоставена, *толкова* спокойна, че Томи си помисли на шега, че животът в космоса бе замрял по нечия прищявка.

Той запали осветлението отвън и забеляза точно пред себе си на пода на покрития вход странен предмет. Беше кукла – парцалена кукла с височина не повече от двайсет и пет сантиметра и лежеше по гръб с широко разперени дебелички ръце.

Томи се намръщи, огледа се още веднъж в нощта, като се взря внимателно в хрусталака, откъдето някой би могъл да го наблюдава клекнал. Нямаше никой.

Куклата в краката му беше недовършена – покритата изцяло с бял памучен плат, без дрехи, без черти на лицето и без коса. На местата, където трябваше да са очите ѝ, върху белия плат бяха пришити с груб черен конец кръстове. Пет подобни кръстчета заемаха мястото на устата, а още две образуваха буквата Х над сърцето.

Томи прекрачи прага и излезе на верандата. Прилекна до куклата.

В устата му още горчеше от сухото есенно листо, но сега усети още нещо също толкова неприятно, макар и по-познато. Изплези езика си, докосна го, а после погледна пръста си – видя червено петънце. Върхът на листото му беше пуснал кръв.

Езикът обаче не го болеше. Раничката беше съвсем малка. Въпреки това, по причини, които и сам не би могъл да обясни напълно, Томи се разстрои от вида на кръвта.

В една от грубите си ръчички, подобни на ръкавици с един пръст,

куклата държеше сгънато листче. То беше прикрепено здраво там с карфица с лъскава черна емайлирана главичка, голяма колкото грахово зърно.

Томи вдигна куклата. Беше твърда и неочаквано тежка за големината си, но крайниците ѝ провиснаха немощно – като че ли трупът ѝ беше натъпкан с пясък.

Когато извади карфицата от ръчичката на куклата, мъртвешката тишина на улицата за малко се наруши. През покрития вход премина леденостуден вятър. Храсталакът зашумя, а дърветата се разклатиха достатъчно силно, за да накарат сенките от лунната светлина да затреперят. После всичко отново се усмири и всяко движение престана.

Хартията беше жълта само тук-таме, като че ли беше къс от старинен документ, беше малко мазна и цепната в ъглите. Сгъната беше първо на две, после на още две. Разгъната имаше големина към осем квадратни сантиметра.

Съобщението беше на виетнамски – три колони красиво изписани с плътно черно мастило йероглифни знаци. Томи разпозна езика, но не можеше да прочете съдържанието.

Изправи се в цял ръст и се загледа замислено първо към улицата, после към куклата в ръката си.

След като сгъна отново бележката и я сложи в джоба на ризата си, той си влезе и затвори вратата. Пусна резето и сложи защитната верига.

В дневната Томи постави странната безлика кукла върху крайната масичка до канапето и я подпря на настолната лампа със зелен абажур с наклонена надясно кръгла бяла глава и спуснати надолу ръце. Подобните ѝ на ръкавици с един плъст длани бяха разтворени, както стояха когато я видя за първи път на покрития вход, но сега изглеждаха като че ли търсят нещо.

Постави и карфицата на масичката до куклата. Черната ѝ емайлирана главичка лъщеше като капка машинно масло, а острият ѝ край проблясваше в сребристи отънъци.

Спусна пердетата и на трите прозореца в дневната. Направи същото и в трапезарията и в хола. А в кухнята завърта дръжката на щорите, като затвори и тях.

И все пак чувстваше, че някой го наблюдава.

В спалнята на горния етаж си беше приспособил нещо като кабинет, където пишеше романите си. Сега седна зад бюрото, но не запали лампата. Единствената светлина идваше от отворената врата към коридора, вдигна слушалката на телефона, поколеба се, но все пак позвъни

на Сал Деларио, репортер в „Реджистър“, вестника, в който Томи бе работил до вчера. Обади се телефонният секретар, но той не остави съобщение.

След това се свърза с редакцията. Даде номера на собствения си телефон и добави забележката „спешно“.

След по-малко от пет минути Сал му позвъни.

– Какво толкова спешно, сваляч такъв? – попита той. – Да не би да си забравил къде трябва да си слагаш оная работа?

– Къде си в момента? – попита Томи.

– В работилницата.

– В редакцията ли?

– Аха, прекроявам новините.

– Закъснял си с поредния краен срок – предположи Томи.

– Обаждам ти се просто да проверя професионалния си инстинкт. Ти излезе от вестникарския бизнес само от един ден; загуби ли вече всичките си колегиални чувства?

Томи се наклони в стола си и се приведе над бюрото.

– Слушай, Сал, трябва ми някои данни за бандите.

– За тлъстите котараци от Вашингтон, които въртят играта ли говориш, или за пънкарите, дето изнудват бизнесмените в Малкия Сайгон?

– За местните вьетнамски банди. Момчетата от Санта Ана...

– ... за евтините момчета, момчетата на Натомата. Но ти сам ги знаеш.

– Но не колкото тебе – възрази Томи.

Сал беше криминален репортер, който доста добре познаваше дейността на вьетнамските банди, действащи не само в окръга, но и в цялата страна. Докато беше на работа във вестника, Томи пишеше статии главно по въпроси, свързани с изкуството и развлекателните събития.

– Сал, чувал ли си Натомата или евтините момчета, когато заплашват някого, да изпращат по пощата отпечатък от черна длан или – нали знаеш череп над две кръстосани кости, нещо такова?

– Или може би отрязана конска глава в леглото?

– Да, такова нещо.

– Ти нещо си се побъркал, старче. Тия момчета нямат възпитания навик дори да изпратят предупреждение. Пред тях мафията изглежда като благопристойно общество на любители на камерна музика.

– А бандите на по-възрастните, по-опитните, който не са просто малолетни улични гангстери – да кажем Черните орли или Орловата седморка?

– Черните орли вършат черната работа в Сан Франсиско, а Орловата седморка – в Чикаго. При нас са Водолазите.

Томи се облегна така силно на стола си, че дървото простена под тежестта му.

– Но при тях няма конски глави, така ли?

– Томи, момчето ми, ако Водолазите оставят отрязана глава в леглото ти, тя ще бъде твоята собствена.

– Звучи страхотно.

– Ама за какво става дума? Започвам вече да се тревожа.

Томи въздъхна и погледна през най-близкия прозорец. Сгъстяващите се облаци бяха започнали да закриват луната и чезнещата сребриста светлина сякаш назъбваше краищата им.

– Нали помниш статийката ми за рубриката „Шоу“ миналата седмица? Мисля си, че някой може да е решил да си отмъсти за нея.

– Материала ти за момиченцето, което стана шампион по фигурно пързалане ли?

– Да.

– И за онова момченце с всички качества да стане голямо дарование като пианист? Че какво може да се отмъщава тук?

– Ами...

– Кого би могло да ядоса това – някой друг шестгодишен пианист да си помисли, че и *за него* би трябвало да напишеш някоя хвалебствена статия, и сега да е решило да те прегази с велосипедчето си?

– Ами – отново подхвана Томи, но този път се чувстваше малко глупаво – в материала се споменаваха, че повечето деца във виетнамската общност не са забъркани в бандите.

– Е, в полемичната журналистика се пише така.

– Но аз добавих и някои остри неща по повод на онези, които се присъединяват към бандите, особено към момчетата на Натомата и момчетата на Санта Ана.

– Засегнал си бандите в един абзац от целия материал. Тия момчета не са *толкова* чувствителни, Томи. Няколко фрази не биха ги накарали да ти отмъщават.

– Чудя се...

– На тях така или иначе не им пука какво си мислиш за тях, защото те се смятат за виетнамското съответствие на Чичо Том. Освен това ти ги изкарваш прекалено начетени. Тия типове не четат вестници.

Гъстите облаци идваха откъм океана, въртяха се от запад на изток и ставаха все по-тъмни. Луната се стопи в тях и заприлича на удавник в

студеното море. Лунното отражение върху стъклото на прозореца постепенно изчезна.

– А какво ще кажеш за момичешките банди? – настояваше Томи.

– Момичетата Уоли, момичетата Помона, Мръсниците пънкарки... не е тайна, че те могат да бъдат и по-жестоки от момчетата. Макар че не вярвам и те да са се заинтересували от тебе. По дяволите, ако се ядосвах така лесно, досега да са изкормили като риба най-напред *мене!* Хайде, старче, кажи ми какво се е случило. Какво те е изнервило така?

– Става дума за една кукла.

– Нещо като Барби ли? – Гласът на Сал прозвуча озадачено.

– Не, малко по-зловещо.

– Е, да, Барби вече не е толкова противна. Пък и кой ли се страхува от нея в наши дни?

Томи подробно разказа на Сал за странната фигурка, обвита в бял плат, с черните бодове от конци, която бе открил пред дома си.

– Звучи малко шантаво – подхвърли Сал.

– Странно и необяснимо е – продължи Томи. – По-странно, отколкото изглежда на пръв поглед.

– Нямах ли представа за какво става дума в бележката? Изобщо ли не можеш да четеш на вьетнамски, поне малко?

Томи извади листчето от джоба си и го разгърна. Поклати отрицателно глава.

– Нито дума.

– Какво става с тебе, момче? Изобщо ли не уважаваш предците си?

– Ти пък се претрепваш да поддържаш контакти с твоите, нали? – саркастично отвърна Томи.

– Естествено – и за да го докаже, Сал заговори бързо и музикално на италиански. После се върна към английския. – Освен това пиша на моята *нона* в Сицилия всеки месец. Прекарах при нея два месеца миналата година.

Томи по-силно от всякога се почувства като мръсник. Присви очи към трите колони знаци върху пожълтялата хартия.

– Това за мене е толкова неясно, колкото е и санскритът.

– А можеш ли да ми го изпратиш по факса до пет минути сигурно ще намеря някой, който да ни го преведе.

– Разбира се.

– А аз ще ти звънна пак веднага щом науча нещо.

– Благодаря, Сал. Хей, знаеш ли какво си купих днес?

– Дали знам какво си си купил? Откога мъжете взеха да си говорят

за покупки?

– Купих си корвет.

– Сериозно?

– Да. Купе LTI. Ярък морскосин металик.

– Поздравявам те.

– Преди двайсет и две години – подхвана Томи, – когато преминах през имиграционната служба със семейството си и се озовах на първата улица в тая страна, видях един забързан корвет. Почувствах, че *това* е за мене. Фантастична кола, която се движеше толкова елегантно, ми каза всичко за Америка.

– Радвам се за тебе, Томи.

– Благодаря, Сал.

– Сега вече сигурно ще си намериш и някоя истинска мацка, няма да я караш все с Ронда Гумата, надуваемата кукличка.

– Я престани, глупчо такъв – с умиление промълви Томи.

– Изпрати ми бележката по факса.

– Веднага – увери го Томи.

Загледа се във валяците, които издърпваха листа в машината. В прозорчето за съобщения се появи телефаксният номер на Сал в редакцията и обяснението „Изходящо съобщение“. После страницата с вьетнамските знаци се плъзна навън от факса и след малко думата в прозорчето светна „Получено“. После бученето на факса спря.

Телефонът иззвъня.

– Налага ли се самият аз да идвам с колата до вас, за да ти обясня как се прави?

– Искаш да кажеш, че отново си получил празен лист?

– Да, само номера на подателя.

– Този път съм съвсем сигурен, че го заредих както трябва.

– Значи факсът ти нещо се е скапал – реши Сал.

– Сигурно. – Томи го каза, макар че обяснението не го задоволяваше.

– Най-добре е лично да ми донесеш листа.

– Колко ще се задържиш в редакцията?

– Още няколко часа.

– Може да намина – смънка Томи.

– Е, все пак успя да ме заинтригуваш.

– Ако не стане тази вечер, ще се видим утре.

– А може да е било само някое момиченце – предположи Сал.

– Какво?

– Някое друго момиченце, което се занимава с фигурно пързаяне, и завижда на онова, за което ти си писал. Спомняш ли си олимпийската кънкьорка Тоня Хардинг? Пази се коленете, Томи, момчето ми. Някое момиченце може да те причака с бейзболна бухалка, за да ти ги строши.

– Слава Богу, вече не работя в оная сграда. Сега се чувствам някак по-чист.

– Целуни Ронда Гумата от мене.

– Ти си един превъртял глупак.

– Е, с Ронда *поне* ще си спокоен, че никога няма да пипнеш нещо.

– Хайде, ще се видим. – Томи остави слушалката и загаси лампата. Единствената светлина отново останаха бледите бисерни отблясъци откъм коридора на втория етаж.

Приблужи се до най-близкия прозорец и огледа моравата и улицата. Жълтеникавата светлина на уличните лампи не бе достатъчна, за да бъде сигурен, че някой не се спотайва в нощта.

Томи слезе в дневната и вида, че куклата се е смъкнала на едната си страна върху масичката до канапето. Беше я оставил седнала, с гръб, подпрян на лампата със зеления абажур.

Намръщи се и я изгледа подозрително. Беше решил, че куклата е пълна с пясък, а и я беше закрепил добре – трябваше да си седи както я беше оставил.

С чувството, че е глупак, той се спусна по стълбите и провери бравите на всички врати. Всички бяха добре заключени и по нищо не личеше някой да е влизал.

Върна се в дневната. Куклата сега беше в предишното си подпряно положение; пясъкът би могъл и бавно да се пресипе към другата страна, но в този случай проклетото нещо би се преобърнало.

С необяснимо колебание Томи Фан вдигна куклата. Доблужи я до лицето си и я огледа по-внимателно от преди.

Черните бодове, с които бяха означени очите и устата, бяха пришити с дебел конец, груб като хирургическа корда. Томи внимателно потри с палец два от кръстовете, поставени вместо едното око... после редицата, която заместваше устата.

Докато проследяваше черния конец, Томи бе стреснат от ужасната картина, която обсеби съзнанието му: *конците рязко се разкъсват, една истинска уста се отваря в белия памучен плат; виждат си ситни, но остри като бръснач зъбки, а след още едно щракване палецът му е отхапан, а от ранената му плът блика кръв.*

Тялото му потръпна и той за малко не изпусна куклата.

– Мили Боже.

Почувства се глупав и вдетинен. Бодовете си стояха кротко на мястото и, разбира се, никаква гладна уста нямаше някога да се отвори тук.

„Та това е само кукла, за Бога.“

Зачуди се какво ли би направил неговият детектив Чип Нгуейн в това положение. Чип беше твърд и непреклонен. Беше майстор по таекуондо, можеше да се налива здраво цяла нощ, без да се напива или на другата сутрин да го мъчи махмурлук; беше отличен шахматист и веднъж беше победил Боби Фишър, с когото се срещнали по време на ураган в малък барбадоски хотел; обичаше силните усещания като това да се влюби в прекрасната блондинка, която току-що бе убила от ревност заради него друга жена; събираше стари корвети и ги възстановяваше от купчина желязо; беше и вгълбен философ, който съзнаваше, че човечеството е обречено, но така или иначе, дръзко се бореше за справедливата кауза. На негово място Чип вече щеше да е получил превода на бележката, да е открил откъде са взети памучния плат и черния конец, да е пребил един-двама бандити просто за удоволствие и (като привърженик на тезата за равните възможности) щеше да е спал с някоя агресивна блондинка или да се е насладил на гъвкавото тяло на нежно вьетнамско момиче – стеснително, но страстно.

Колко досадни са ограниченията на реалността! Томи въздъхна, защото му се прииска по вълшебен начин да прекрачи сред страниците на собствените си книги, да влезе в измислените от него самия обувки на Чип Нгуейн и да изпита върховното удоволствие, че може да разчита изцяло на себе си, да бъде господар на живота си.

Вечерта постепенно бе преминала в нощ и беше прекалено късно Томи да отива в редакцията, за да се види със Сал Денарио. Сега му се искаше просто да поработи малко и де си легне.

Парцалената кукла беше странна, но не чак толкова ужасяваща, както му се беше сторило. Развинтената му фантазия отново го бе завлякла в неочаквана посока.

Умираше си да драматизира нещата, а това – според големия му брат Тон – беше най-типично американската му черта. „Всички американци, каза веднъж Тон, си мислят, че светът се върти около тях и смятат отделния човек за по-важен от цялото общество, за по-важен и от семейството. Но как може всеки човек да бъде най-важният? Това е невъзможно – всички да са равни и същевременно да са най-важните. Напълно безсмислено е.“ Тогава Томи възрази, че той самият не се чувства по-важен от когото и да е, че Тон не взема предвид американския

индивидуализъм, в който основно е правото да осъществиш мечтите си, а не да се наложиш над останалите. Тон махна с ръка: „Тогава, щом не се смяташ за по-добър от нас, ела в пекарната при баща си и братята си. Така ще се осъществи мечтата на нашето семейство.“

Тон беше наследил остротата при водене на спор – заедно с полезния инат – от майка им.

Томи започна да върти куклата и колкото повече се занимаваше с нея, толкова по-малко зловеща му се виждаше. Накрая – това беше сигурно – историята, свързана с нея, щеше да се окаже скучна и проза. Сигурно всичко щеше да излезе някаква неспокосна шега, измайсторена от съседските деца.

Карфицата с черната емайлирана главичка, с която бележката бе прикрепена към ръката на куклата, вече не беше върху крайната масичка, където Томи я бе оставил. Явно, когато куклата се е преобърнала, карфицата бе паднала на пода.

Не я забеляза на кремавия мокет, макар че лъскавата черна главичка не би трябвало да убегне от погледа му. Прахосмукачката щеше да я глътне, когато се наканеше да почисти следващия път.

Взе си една бира от хладилника. „Квурс“. Пригответена нависоко в Скалистите планини на Колорадо.

С бирата в едната ръка и куклата в другата той се качи на втория етаж. Запали настолната лампа и подпря куклата на нея.

Седна в удобния си шоколадовокафяв, облечен с кожа работен стол, включи компютъра и направи разпечатка на последната си завършена глава от новия си роман за Чип Нгуейн. Беше излязла двайсет страници.

Докато отпиваше бира направо от бутилката, започна с червен молив да нанася редакторски поправки в текста.

Отначало в къщата беше мъртвешки тихо. После вятърът зафуча в стрехите. Някакъв дълъг клон започна да се блъска във външната стена. От дневната на долния етаж слабо, но отчетливо се чу скърцането на вратичката на камината.

От време на време Томи хвърляше поглед към куклата, тя седеше огряна от кехлибарената светлина на настолната лампа, която я подпираще, и държеше подобните си на ръкавици с един пръст длани като за молитва.

Когато нанесе редакциите си към главата, се оказа, че е изпил и бирата. Преди да набере на клавиатурата нанесените с червено поправки, той се отби до тоалетната за гости встрани от главния коридор.

Върна се в кабинета след няколко минути и почти очакваше да намери куклата отново полегнала настрани. Но тя си седеше изправена, както я беше оставил.

Той поклати глава и смутено се усмихна на собствената си развинута фантазия.

После, когато се приближи към стола си, забеляза няколко думи, набрани на празния преди това екран на монитора: ПОСЛЕДНИЯТ СРОК Е ПРИЗОРИ.

– Какво, по дяволите...

Когато се отпусна на седалката, остра и пареща болка прониза десния му хълбок. Стреснат, той скочи на крака и блъсна работния си стол, който се плъзна назад на колелцата си.

Бързо се хвана за хълбока и откри малкото острие пробилото дънките му; измъкна го от синия плат, и от плътта си. Оказа се, че това е карфицата с черна емайлирана главичка като грахово зърно.

Учуден, Томи повъртя карфицата между палеца и показалеца си, без да откъсва поглед от върха ѝ.

Покрай фученето на вятъра в корнизите и мъркането на лазерния принтер, готов за работа, той дочу и нов звук – едно тихо *храс*... после пак. Звучеше като късащи се конци.

Хвърли поглед към куклата, осветена от настолната лампа. Седеше си по същия начин, но чифт от кръстосаните бодове на мястото, където трябваше да бъде сърцето, ако беше жив човек, се бяха скъсали и сега се люшкаха пред бялата ѝ гръд.

Томи Фан не усети, че е изпуснал карфицата, докато не я чу да тупва – *тинк, тинк* – по твърдата пластмасова подложка на работния му стол.

Скован от ужас, той се загледа в куклата – стори му се, че я бе изучавал часове наред, макар че едва ли бе минало повече от минута. Накрая успя да раздвижи крайниците си и проумя, че се пресяга към проклетото нещо; успя да се спре навреме, преди ръката му да я докосне.

Устата му беше така пресъхнала, че езикът му бе залепнал за небцето. Насъбра малко слюнка, но езикът му все пак се отдели неохотно, като че беше залепен със скоч.

Обезумялото му сърце блъскаше така силно в гърдите, че периферното му зрение се замъгляваше с всеки негов удар – отражение а шуртящата като водопад по вените кръв. Стори му се, че ще получи инфаркт.

В по-хубавия и по-жизнен свой свят Чип Нгуейн без всякакво колебание щеше да сграбчи куклата и да я проучи, за да установи има ли

нещо, монтирано в нея. Навярно миниатюрна бомба? А може би някой дяволски хитър часовников механизъм, който ще го простреля с отровна стреличка?

Томи не беше и наполовина мъж като Чип Нгуейн, но не беше и чак такъв страхливец, по дяволите. Все пак не му се щеше да рови в куклата, затова внимателно протегна предпазливо показалец и натисна двата скъсани бода върху бялата памучна гръд.

В ужасната човекоподобна фигурка, точно под пръста на Томи, нещо помръдна, изтупка... изтупка отново. Но не приличаше на часовников механизъм, а по-скоро на нещо живо!

Томи рязко отдръпна ръката си.

В началото онова, което усети, го наведе на мисълта за гърчещо се насекомо – някой неприлично дебел паяк или пощуряла хлебарка. А може би път миниатюрен гризач – някаква гнусна и обезкосмена розова мишка, каквато жив човек не е виждал досега.

Изведнъж разнищените черни конци се върнаха в дупките, през които са били зашити, и потънаха в гръдта на куклата, като че ли нещо ги бе придърпало отвътре.

– Господи!

Томи залитна и отстъпи една крачка, като за малко не се строполи в работния си стол. Сграбчи облегалката му и така запази равновесие.

Храс-храс-храс.

Шевовете над дясното око на нещото се скъсаха, когато платът под тях се изду от сила, която го натискаше отвътре. След това и те потънаха в куклата като спагети, засмукани от малко дете.

Томи невярващо тръсна глава. Сигурно сънуваше.

Платът на мястото, където шевовете изчезваха, се разцепи с характерен звук.

Сигурно сънуваше!

Пролуката на малкото, чисто бяло лице се отвори към сантиметър и половина – като зееща рана.

Определено сънувам. След солидната вечеря – два хамбургера, пържени картопки и порция лук: холестерин, достатъчен, за да убие кон, – а сега и бутилка бира. Заспал съм на бюрото си. Сънувам.

Изпод раздрания плат просветна някакъв цвят. Зелен. Ярък, лъчист зелен цвят.

Памучният плат около цепката се набръчка и се отдръпна, в меката кръгла глава се появи оченце. Не беше лъскавото стъклено око на кукла, нито пък намацано с боя пластмасово кръгче, а око, истинско като очите

на Томи (макар и безкрайно необичайно), озарено от призрачна светлина, невидящо и с елипсовидна черна зеница като око на усойница.

Томи се прекръсти. Беше израснал като католик и сега – макар да ходеше рядко на черква – изведнъж се почувства отново набожен.

– Пресвета Дево, Божия майко, чуй молитвата ми...

Томи бе готов с радост да прекара остатъка от живота си в бродене между изповедалнята и олтара, без да се осланя на друго освен на причастието и вярата, без друго развлечение освен органа и благотворителната църковна лотария.

– ... сега, когато имам нужда от милостта ти...

Куклата трепна. Бавно извърна глава към Томи. Зеленото ѝ оченце се закова върху лицето му.

У Томи се надигна отвращение, в гърлото му загорча от насъбралата се жлъчка; насили се, с усилие преглътна и вече беше съвсем сигурен – не сънуваше! Никога не е бил толкова близо до повръщане насън. И сънищата му не бяха така напрегнати.

На монитора четирите думи започнаха да мигат: ПОСЛЕДНИЯТ СРОК Е ПРИЗОРИ.

Шевовете над второто око на куклата се разпориха и пак потънаха навътре в главата ѝ. Платът отново се изду и започна да се цепи.

Тантурестите ръце на създаването трепнаха. Малките му, подобни на ръкавица с един пръст длани се огънаха. То се отблъсна от настолната лампа и сковано се изправи на крака – беше само двайсет и няколко сантиметра високо, но дребният му ръст не го правеше по-малко ужасно.

Томи Фан направи същото, което и Чип Нгуейн – най-жилавият от всички частни детективи, майсторът на таекуондо, безстрашният борец за истина и правосъдие щеше да направи – побягна. Нито писателят, нито героят му бяха пълни идиоти.

Като си даваше сметка, че всяка секунда забавяне в случай като този би му коствала живота, Томи се откъсна рязко от чудовището, което излизаше от парцалената кукла. Бутна стола, но се блъсна в ъгъла на бюрото, застъпи собствения си крак, успя да запази равновесие и със залитане излезе от кабинета.

Така силно трясна вратата зад гърба си, че къщата се разтресе от удара. Вратата нямаше ключалка. Томи отчаяно се замисли дали да не вземе подходящ стол от голямата спалня и да подпре с него бравата, но се досети, че вратата се отваря *навътре* и явно не би могла да бъде заключена откъм коридора.

Понесе се към стълбите, но размисли и се стрелна в спалнята си, като палеше всички лампи по пътя си.

Леглото му беше отлично оправено. Бялата кадифена покривка беше идеално опъната, като кожата на барабан.

В дома му винаги беше подредено и мисълта, че може да се оплиска с кръв го натъжи, особено ако кръвта се окажеше неговата собствена.

Какво беше това проклето нещо? И какво искаше от него?

Нощното шкафче от палисандрово дърво лъщеше лакирано и добре излъскано, а горното му чекмедже, до кутията със салфетки, Томи поддържаше оръжието си в същото отлично състояние.

ВТОРА ГЛАВА

Пистолетът, който Томи измъкна от чекмеджето на нощното шкафче, беше „Хеклер & Кох“ Р7 М13. Беше го купил доста отдавна – когато в Лос Анжелис пламнаха бунтове, свързани с делото Родни Кинг.

В онези дни безжалостното му въображение го бе измъчвало с ярки кошмарни епизоди от жестокия сблъсък на двете коренно противоположни цивилизации. За страховете му обаче сънищата не бяха достатъчни. Томи остана все така напрегнат още месец-два, а притеснението му продължи повече от година, защото очакваше хаосът да се върне всеки миг. Тогава за първи път от цяло десетилетие насам в ума му проблеснаха детските спомени за кървавата касапница, която бе последвала падането на Сайгон преди бягството на семейството ѝ към морето. След като веднъж бе изпитал апокалипсиса, Томи добре знаеше, че то може и да се повтори.

Окръгът Ориндж обаче не се оказа обсаден от развилнелите се тълпи – епизод, който редовно се повтаряше в сънищата на Томи, – дори Лос Анжелис успя някак да се завърне към нормалния живот, макар че в ония дни нормалността беше нещо относително в Града на ангелите. Така и не ѝ се наложи да прибягне до пистолета.

Допреди минута.

Сега безнадеждно се нуждаеше от оръжието – не за да задържи на разстояние неочаквана банда грабители, дори не и за да защити дома си от един-единствен крадец, а за да се предпази от най-обикновена парцалена кукла. Или от онова, което се криеше вътре в нея.

Докато се шураше насам-натам от спалнята в коридора на втория етаж, Томи Фан се зачуди дали не е откачил.

Всъщност нямаше какво да се чуди. *Разбира се*, че е откачил! Вече бе преминал границата на рационалното мислене, беше се хвърлил от скалата и летеше върху бобслея на безумието по стръмната пързалка, която щеше да го отведе в студените и мрачни дълбини на пълната лудост.

Парцалените кукли не оживяват.

Двайсет и няколко сантиметрови човекоподобни същества с блестящи зелени очи не съществуват.

Дали миниатюрен кръвоносен съд в мозъка му не се беше спукал? А може би някое злокачествено раково образуване бе навлязло в

критическата си фаза, при която бе извадило от строя заобикалящите го мозъчни клетки. Това бяха халюцинации. Друго правдоподобно обяснение не можеше да има.

Вратата към кабинета му си беше затворена, както я беше оставил.

Къщата беше смълчана като манастир, пълен със спящи монаси, в който не се долавя и шепот и молитва. Вятърът не блъскаше в корнизите. Не цъкаше часовник, не проскърцваха и дъските.

Разтреперан и изпотен, Томи се промъкна боязливо по мокета на коридора и изключително предпазливо се приближи към вратата на кабинета си.

Пистолетът в ръката му се тресеше. Напълно зареден, той тежеше само около килограм, но при сегашните обстоятелства на Томи и това му се струваше твърде много. Зареждаше се с натискане и беше безопасен, доколкото може да се разчита на който и да е автоматичен пистолет, но Томи държеше дулото към тавана и пръстът си съвсем леко опрян в спусъка. Както беше зареден с пълнител „Смит & Уесън“, оръжието можеше да нанесе сериозни поражения.

Той се пресегна към затворената врата, но се поколеба и спря.

Куклата – или онова, което се криеше в нея – беше прекалено дребна, за да достигне бравата. Дори да успееше да се покатери до нея, силите ѝ нямаше да стигнат – нито пък щеше да намери удобна опора, – за да отвори вратата. Онова нещо беше попаднало в капан.

От друга страна, откъде можеше да знае, че то няма да събере необходимата сила или да намери опора? Това *нещо* не можеше да съществува реално, беше като действащо лице от научнофантастичен филм и нормативната логика на поведение не важеше за него.

Томи се загледа в бравата, като очакваше да я види да се завърта. Излъсканият месинг отразяваше светлината на лампата. Ако се приближеше достатъчно. Томи би могъл да види в металната повърхност странно разкривените очертания на собственото си мокро от пот лице: изглеждаше по-страшен и от нещото в парцалената кукла.

След малко опря ухо до вратата. Нищо не се чуваше, поне нищо, което той можеш да долови покрай неударимото биене на сърцето си.

Усещаше краката си като гумени, а пистолетът му се стори още по-тежък; ръката му започна да изтръпва.

Какво ли правеше онова създание там? Дали все още разкъсваше памучния плат като пробудила се мумия, която сваля погребалните си ленти?

Опита се отново да си внуши, че цялата случка е била

халюцинация, предизвикана от мозъчен удар.

Майка му имаше право. Хамбургерите, пържените картофки и порциите лук, двойните шоколадови шейкове – те бяха виновни за състоянието му. Макар че беше само на трийсет години, кръвообращението му не бе издържало на огромната тежест на холестерина, с който беше натоварено. Когато тази история приключеше – несъмнено със смъртен изход за него – и щом патоанатомите му направеха аутопсия, щяха да открият, че артериите и вените му са задръстени с толкова много мазнина, че с нея биха могли да се смажат веригите на всички танкове в Америка. А до ковчега, външно скърбяща, но всъщност доволна, майка му щеше да каже: *Туонг, аз ти казвам, но ти не слушаш, никога не слушаш. Като прекаляваш с хамбургерите и пържените картофки, скоро и самият ти ще заприличаш на един голям дебел хамбургер; ще започнат да ти се привиждат малки чудовища със змийски очи и ще паднеш мъртъв в коридора на горния етаж на собствената ти къща с пистолет в ръка – като глупавия детектив от книгите ти, който се налива с уиски. Глупаво момче, тъпчеш се като шурите американци и виждаш ли сега какво стана.*

В кабинета нещо изтрака тихо.

Томи долепи ухо до мъничката цепнатина между вратата и касата ѝ, не чу нищо повече, но беше сигурен, че не си е въобразил първия звук. Самата тишина, идваща от стаята, сега му изглеждаше заплашителна.

С част от съзнанието си той беше разочарован и ядосан от себе си, защото се държеше така, като че ли дребосъчето със змийското око наистина се намираще в кабинета му, седеше на бюрото и се измъкваше от памучната си какавида.

Но същевременно с инстинкта си разбираше, че изобщо не е луд, колкото и да му се искаше да бъде. Освен това му беше ясно, че не е претърпял инсулт или мозъчен кръвоизлив, колкото и за предпочитане да беше това пред истината за парцалената кукла от ада.

Или каквото и да беше тя. Със сигурност обаче не беше от градските магазини за играчки. Нито от магазините в Дисниленд.

Не е самоизмама. Нито е плод на въображението му. Тя е там вътре.

Е, добре, след като се намираще в кабинета, тя не можеше да си отвори, така че най-умно би било да я остави на мира и да слезе на долния етаж, дори да излезе от къщата и да се обади в полицията. Да потърси помощ.

Но в момента в плана му имаше един сериозен пропуск: полицията в Ървин не разполагаше със специален екип Кукли от ада, който да изпраща при повикване. Няма също така и ударен отряд за борба с върколаци, нито отделение в отдела за борба с проституцията, което да отговаря за вампирите. Това в края на краищата беше Южна Калифорния, а не тъмната Трансилвания или Ню Йорк.

Властите най-вероятно биха го отписали като откачен, като онези, които твърдяха, че ги е изнасилвил Снежният човек или които носеха изработени вкъщи шапки от алуминиев лист, за да се предпазят от злите извънземни, които се опитвали да ги заробят, като им изпращали микровълнови лъчи от кораба майка. Ченгетата не биха си направили труда дори да проверят сигнала му.

А можеше да стане и по-лошо. Колкото и внимателно да обяснеш сблъсъка си с куклата, в полицията можеха да решат, че страда от остра психоза и представлява опасност за себе си и околните. При това положение можеха да го изпратят в психиатричното отделение на някоя болница и да го задържат за наблюдение.

Обикновено на младите писатели, които се борят за по-голяма читателска публика, им е нужно възможно най-голямата известност. Но Томи не можеше да си представи как би подпомогнал издателя си в продажбата на бъдещите си романи, ако в печата се появяха съобщения за ваканцията му в психиатрията или с негова снимка в усмирителна риза. Нещо като герои от романите на Джон Гришам.

Главата му бе опряна така силно до вратата, че ухото започна да го боли, но все пак не чу нищо повече. Като отстъпи една крачка, той сложи лявата си ръка върху месинговата брава. Усети, че е хладна.

Пистолетът в дясната му ръка сега сякаш тежеше двајсет килограма. Оръжието изглеждаше достатъчно мощно. В пълнителя имаше тринајсет патрона и това би трябвало да му вдъхне увереност, но той продължаваше да трепери.

Макар че му се искаше да излезе и никога повече да не се връща тук, Томи не можеше да го направи. Къщата беше негова собственост. Тя беше капиталовложение, което не можеше да си позволи да изостави, пък и банкерите надали биха отменили ипотеката заради нахълтването на някаква си дяволска кукла.

Той седеше тук като прикован и се срамуваше от собствената си нерешителност. Чип Нгуейн, непоколебимият детектив, чиито измислени приключения Томи описваше, рядко се колебаеше. Чип винаги знаеше какво е най-добре да се направи и в най-опасната ситуация. Обикновено

на помощ на решенията му идваха юмруците или пистолетът, понякога ножът, изтръгнат от ръката на обезумелия му нападател, както и който и да е тежък предмет, намиращ се наблизо.

Томи имаше пистолет, наистина добър пистолет, първокласен пистолет, а потенциалният му нападател беше висок само двацет и пет сантиметра, но *той не можеше да се застави да отвори проклетата врата*. Нападателят на Чип Нгуейн обикновено бяха над метър и осемдесет (с изключение на безумната калугерка от „Убийството е лош навик“), а често се случваше да бъдат и гигантни, натъпкани със стероидни културисти с огромни бицепси, пред които Шварценегер изглеждаше като мамино синче.

Като се питаше ще може ли отново да пише за екшън-герои, след като той самият не смее да действа решително, Томи се отърси от веригите на страха и бавно завъртя бравата. Добре смазаният механизъм не изскърца – но ако куклата наблюдаваше, щеше да види как дръжката помръдва и би могла да му се нахвърли в мига, когато влезе.

Тъкмо бе завъртял дръжката до края, когато цялата къща се разтреесе от гръмотевичен трясък, от който и прозорците задрънчаха. Той изохка, пусна дръжката, върна се заднишком през коридора и като зае позиция за стрелба, стисна с две ръце пистолета си и го насочи към вратата.

Чак тогава осъзна, че трясъкът бе гръмотевичен, защото навън наистина *беше* изгърмяло.

След като силата на първия гръм намалea и остана само сухо боботене в отдалечен ъгъл на небето, той погледна към края на коридора, където прозорците отразяваха бледите отблясъци на светкавиците. В този миг падна нов гръм.

Томи си спомни, че бе видял още вечерта черните облаци да приждат откъм морето и да закриват луната. Скоро щеше да завали.

Смутен от твърде болезнената си реакция към една обикновена гръмотевица, Томи храбро се върна при вратата на кабинета. Отвори я.

Нищо не скочи върху него.

Светеше единствено настолната лампа и нейната светлина бе направила стаята с плътни и заплашителни сенки. Томи все пак успя да забележи, че дребосъкът не беше на пода в непосредствена близост до вратата.

Направи крачка през прага, намери с опипване копчето на стената и включи горното осветление. Сенките бързо се разпиляха и се оттеглиха зад мебелите.

Но и при сегашното ярко осветление дребосъкът го нямаше

никакъв.

Съществото вече не беше върху бюрото, освен ако не се криеше зад компютърния монитор и не изчакваше Томи да се приближи.

Влизайки в кабинета, той възнамеряваше да остави вратата отворена в случай, че благоразумието го накараше бързо-бързо да изчезне оттам. Сега обаче си помисли, че ако остави куклата да се измъкне, ще му бъде почти невъзможно да я открие из голямата къща.

Затвори вратата и се облегна на нея.

Трябваше да действа предпазливо и старателно, като че ли търсеше плъх. Да ограничи възможностите за движение на малкото зверче само в една стая. Да провери методично под бюрото. Под канапета. Зад двата шкафа за архивите. Да огледа всяка пролука, където гризачът би могъл да намери убежище, докато накрая успее да го изкара на открито.

Само че pistolетът не беше най-подходящото оръжие за лов на плъхове. Една лопата би свършила по-добра работа. Би могъл лесно да пребие създаването до смърт с лопатата, докато уцелването на дребна цел с един pistolетен пълнител можеше да се окаже трудно, макар че той беше добър стрелец.

Първо, нямаше да разполага с достатъчно време да се прицели както трябва и да насочи куршума си с точността, която постигаше на полигона. Вместо това трябваше да възприеме поведение, характерно за войника на война – да разчита на инстинкта и на добрите си рефлексии, без да е напълно убеден, че разполага с достатъчни количества и от едното, и от другото.

„Все пак не съм Чип Нгуейн“, призна в себе си Томи.

Освен това се опасяваше, че нещото умее да се движи бързо. Много бързо. Дори по-бързо и от плъховете.

Замисли се дали да не слезе до гаража за лопата, но реши, че ще се справи и с pistolета. Ако сега излезеше не беше никак сигурен, че ще му стигне смелост отново да се върне в кабинета.

Отнякъде се чу ситно топуркане като от малки крачета, което го стресна. Той извъртя pistolета наляво, после надясно, пак наляво... но тогава си даде сметка, че е чул само първите едри капки дъжд, който беше заръсил по глинените плочки на покрива. Стомахът ѝ се гърчеше от нетърпимите киселини; усещаше се така зле, като че ли бе погълнал половин кило пирони. Испита закъсняло съжаление, че не бе вечерял с *ком тай кам* вместо хамбургерите, с пържени зеленчуци и сос от *нок мам* вместо порция лук.

Той колебливо закричи през стаята и около бюрото. Нашарената с

червен молив глава от последната му книга и празната бирена бутилка си стояха спокойно там, където ги бе оставил.

Змиеокият дребосък не се беше спотаил зад монитора. Нито пък се беше скрил зад лазерния принтер.

Две издрани парчета от памучния плат се въргалияха под стойката на настолната лампа. Макар и намачкани, те още пазеха формата на ръкавица с един пръст – явно платът бе покривал дланите на нещото. Изглеждаха отскубнати – а може би *изгризани* – на китките, за да могат истинските ръце на създаването да се освободят.

Томи не разбираше как в куклата можеше да има каквото и да е живо същество, след като той сам я вдигна и отнесе на горния етаж. Тогава бе решил, че меката платнена обвивка е напълнена с пясък. Не напипа никакви твърди ръбове в нещото, никакви признаци от костна система – череп, хрущял или плът, а просто хлабава отпуснатост и безформеност.

Надписът ПОСЛЕДНИЯТ СРОК Е ПРИЗОРИ вече не светеше на монитора. На мястото на онова потайно, но все пак директно съобщение, сега бе изписана само една дума – ТИК-ТАК.

Томи се почувства пропаднал – като Алиса от приказките – в някакъв странен друг свят, обаче не през дупката на заека, а сред електронните символи на видеоигра.

Блъсна работния си стол да не му пречи и той се плъзна на колелцата си. Като държеше пистолета в дясната си ръка, Томи предпазливо се наведе и надникна в мястото за краката под бюрото. От двете му страни имаше чекмеджета и светлината все пак беше достатъчна, за да се бе ди, че дяволското нещо го няма там.

Рафтовете с чекмеджетата се крепяха върху дебели дървени крачета и то трябваше да наведе лице чак до пода, за да провери и там. Не откри нищо и отново се изправи.

Вляво от мястото за краката имаше квадратно чекмедже и рафтче за папки. Отдясно се намираха още три чекмеджета. Той ги отвори една по една, като всеки път очакваше дребосъкът да се хвърли върху лицето му, но откри само обичайните си работни принадлежности: телбод, руло скоч, ножици, моливи и папки.

Отвън, подхванат от студения вятър, дъждът шибаше покрива, а ревят ѝ напомняше за тропача с ботушите си армейска част. Капките дъжд се удрияха в прозорците със звук, напомнящ далечна топовна стрелба.

Грохотът на бурята би могъл да заглуши ситните стъпки на куклата, ако тя обикаляше стаята, за да се изплъзне от него. Или ако

пристъпваше дебнешком зад гърба му.

Той погледна назад през рамо, но не откри признаци за предстоящо нападение.

Докато търсеше, Томи се мъчеше да си внуши, че толкова дребно същество не би могло да представлява някаква сериозна опасност за него. Плъховете например бяха наистина противни малки гадини, но не можеха да се мерят с възрастен мъж, който не би им позволил дори да го ухапят. Освен това нямаше никакво основание да мисли, че странно-то същество има намерение да му навреди, също както нямаше причини да приеме, че един плъх би имал силата, желанието и волята да убие някое човешко същество.

Въпреки това не успя да си внуши, че не е изложен на смъртна опасност. Сърцето му продължи да бие бясно, а страхът болезнено пристягаше гърдите му.

Спомни си пределно ясно блестящите зелени очи с елипсовидните черни зеници, които се бяха втреничили в него така заплашително от парцаленото лице. Бяха очи на хищник.

Месинговото кошче беше пълно до половината със смачкани машинописни листове и ненужни страници от стар бележник. Томи подритна кошчето да провери дали има нещо скрито под непотребната хартия.

Хартиите се разпиляха при ритника, но шумът почти веднага спря.

Томи извади една линейка от плиткото чекмедже за моливи на бюрото и с нея разбърка късчетата хартия в кошчето. На няколко пъти злобно мушна вътре, но нищо не изпищя, нито пък се опита да изтръгне линейката от ръката му.

Поредица светкавици осветиха градината и сенките на дърветата яростно се замяха по прозорците. Малко по-късно из мрачните дълбини на нощта се зародиха гръмотевиците, които глухо изтрещяха.

Срещу бюрото, в другия край на кабинета, до стената имаше канапе, а над него висяха в рамки два рекламни плаката от любимите филми на Томи. Фред Макмъри, Барбара Стануик и Едуин Дж. Робинсън във филма на Джеймс М. Кейн „Двойно обезщетение“. Богарт и Бакол в „Тъмният коридор“.

От време на време, когато писането му не вървеше и се затрудняваше да намери някакъв интригуващ обрат в сюжета, Томи се изтягаше на канапето с глава, подпряна на декоративните възглавнички, правеше няколко упражнения за дълбоко дишане, успокояваше ума си и по този начин даваше възможност на въображението си да се рее свободно. Случваше се да разреши набързо проблема си и да се върне на бюрото. По-

често обаче задрямваше... и се събуждаше засрамен от мързела си, лепкав от пот и от чувството си за вина.

Сега Томи внимателно отмести двете червени възглавнички. Дребосъкът го нямаше.

Канапето беше без крачетата, затова нищо не можеше да се скрие под него.

Нещото обаче можеше да се е стайло *зад* канапето, а за да отмести толкова голяма тежест, на Томи му бяха нужни и двете ръце. Явно трябваше да се раздели за малко с пистолета, а това никак не му се искаше да направи.

Загрижено огледа стаята.

Единствените движещи се предмети бяха слабо фосфоресциращите улеи от дъждовните капки, които се стичаха по прозорците.

Остави пистолета на една възглавница, където можеше лесно да го достигне, и избута канапето от стената. Беше сигурен, че нещо зловещо, полуоблечено в памучни дрипи, щеше с писък да се хвърли върху него.

С притеснение осъзна колко уязвими бяха глезените му за остри малки зъбки.

Освен това трябваше преди това да напъха крачолите на дънките си в чорапите и да ги пристегне с гумени ленти, както би направил, ако в действителност преследваше плъх. Потрепери при мисълта, че нещо може да пропъзли по вътрешността на крачолите му и да започне да го дере и да го хапе.

Но дребосъкът не беше намерил убежище и зад канапето.

Облекчен, но и разочарован, Томи заряза тежката мебел отдръпната от стената и взе отново пистолета си.

Внимателно повдигна всяка от трите меки седалки на канапето. И под тях нямаше нищо.

Дясното му око залютя от потта. Той отри лице в ръкава на халата си и яростно замига, за да оправи зрението си.

Единственото непретърсено място оставаше махагоновият бюфет вдясно от вратата, където държеше топове хартия и други канцеларски материали. Като застана от едната страна на бюфета, той можа да надникне и в тясната пролука зад него; установи, че и там не се криеше нищо.

Всяко от отделенията на бюфета имаше собствена врата. Томи се замисли дали да не изстреля по няколко куршума във всяка от тях, преди да рискува да погледне вътре, но накрая се престаши да ги отвори и опипа вътрешността, без да попадне на дребния натрапник.

Застанал в средата на кабинета, Томи бавно се завъртя и се опита да открие някое пропуснато местенце, удобно за скривалище. Но и след като се извъртя на 360 градуса, недоумението му не изчезна. Изглежда беше претърсил навсякъде.

И все пак беше сигурен, че нещото все още е в стаята. Не би могло да се измъкне през краткото време, за което отиде да вземе пистолета си. Освен това той усещаше омразното присъствие, стаената енергия на хищника.

Дори в този момент чувстваше, че нещото го наблюдава.

Но откъде го наблюдаваше?

– Хей, по дяволите, покажи се – подкани го той.

Въпреки потта, която се лееше от него, и тръпките, които от време на време разтърсваха стомаха му, Томи започваше от минута на минута да става все по-самоуверен. Помисли си, че е започнал да действа в странната ситуация със забележителната вещина, смелост и пресметливост, присъщи на самия Чип Нгуейн.

– Хайде, излизай де! Къде си? Къде си?

Светкавица озари прозореца, три сенки пробягаха с бързината на паяк по стъклото и – като предупредителен знак – последвалата звънка гръмотевица като че ли привлече вниманието на Томи към пердетата.

Пердетата. Те не стигаха до пода, спускаха се само на два-три сантиметра под первазите на прозорците, затова не му беше хрумвало, че дребосъкът може да се е крил зад тях. Но може някак да е успял да се изкатери по стената или е подскочил достатъчно нависоко, за да се вкопчи в едно от пердетата и да се притаи там.

Двата прозореца на кабинета гледаха на изток. И четирите плътни пердета висяха свободно. Под нито едно не се виждаше издутина като от същество с големината на плъх.

С издърпан ударник на пистолета и пръст, опрян в спусъка, Томи се приближи до първия прозорец. С лявата си ръка хвана рая на едното перде и го разклати силно. Нищо не падна на пода. Нищо не изръмжа и не се помъчи да се вкопчи по-здраво за плата.

Макар да отдалечи пердето от стената, Томи се страхуваше да не би натрапникът да се е хванал за корнизата. И там нямаше нищо.

Повтори операцията и със следващото перде, но змиеокия дребосък го нямаше и там.

На втория прозорец вниманието му бе привлечено от собственото му бледо отражение в мокрото стъкло, но той веднага извърна глава, като видя безумния страх в очите си. Те бяха в пълен контраст със

самоувереността и смелостта, за които сам се беше поздравил преди малко. Не се чувстваше ужасен, колкото изглеждаше, но може би бе успял да потисне ужаса си заради онова, което му предстоеше да извърши. Не му се искаше да мисли повече за вида си, защото се страхуваше, че отново ще се парализира от нерешителност.

Внимателната проверка показа, че и зад пердето на втория прозорец нямаше нищо необичайно.

Оставаше му последното перде от изкуствен брокат. В златно и червено. Опънато и натежало.

Той го подръпна без каквото и да е ефект. По нищо не се различаваше от останалите три.

Като разгъна плата и го отдели от стената и прозореца, Томи се наведе, вдигна глава и веднага видя дребосъка, увиснал над него, който се бе заловил за месинговия корниз и се задържаше с главата надолу от противно лъщящата черна опашка, която се бе пръкнала от белия памучен плат. Двете ръце на нещото вече не приличаха на ръкавици е един пръст. Сега се подаваха от опънатите бели памучни ръкавици – на черно-жълти петна, притиснати силно към все още покритите с памучен плат гърди. Имаха по четири кокалести пръста, а срещу тях – палец; очертанията им бяха като на човешка ръка, но същевременно в тях имаше и нещо змийско – завършваха с дребни, но застрашително насочени нокти.

Изтекоха две-три секунди зловеща, сякаш безкрайна тишина; като че ли самото време беше спряло. Томи успя да огледа горящите зелени очи, които гледаха кръвнишки изпод разхлабената бяла торба, подобна на покривалото на човека-слон от стария филм на Дейвид Линч, многобройните жълти зъбки – те явно бяха прегризали черните конци, пришили устата – и черното раздвоено езиче.

Нова светкавица размрази този миг на ужасяващото противопоставяне. Времето, което досега пълзеше като глетчер, сега се превърна в мощен прилив.

Дребосъкът изсъска.

Опашката му се отмота от корнизата.

Спусна се право към лицето на Томи.

Той сведе глава и отстъпи назад.

Томи дръпна спусъка и звукът от гръмотевицата, която последва светкавицата, се сля с изстрела.

Беше гръмнал обаче просто от паника, наслуки. Куршумът сигурно бе пробил горната част на пердето и се бе забил в тавана.

Като съскаше, нещото се стовари върху главата на Томи. Миниатюрните нокти упорито задраскаха гъстата коса и достигнаха до кожата на главата му.

Той изрева и удари съществото с лявата си ръка.

Дребосъкът обаче не го пусна.

Тогава Томи го сграбчи изотзад и го откъсна от главата си, като безмилостно го стисна за гърлото.

Зверчето яростно се замята в ръцете му. Беше по-силно и по-ловко от който и да е плъх – увиваше се, огъваше се и се въртеше с такава удивителна сила, че Томи едва го задържаше. Той се беше замотал в пердето. Господи. Цевта на пистолета не беше особено дебела, но се бе омотала в подплатата като хваната с въдица.

Дребосъкът изръмжа хрипкаво и гърлено, изскърца със зъби и се опита да захапне пръстите му, като същевременно се мъчеше отново да забие ноктите си в него.

С рязък звук като при смъкване на цип платът на подплатата се скъса около мерника на оръжието.

Студената и хлъзгава опашка на съществото се плъзна около китката на Томи и чувството, което изпита, беше толкова противно, че той се дръпна отвлечен.

Започна да се бори като луд с омоталата го подплата и с всички сили отхвърли зверчето, като че ли удряше шайбата при игра на бейзбол.

Чу го да писка, докато се премяташе из кабинета, после писъкът рязко спря – нещото се бе ударило в отсрещната стена, навярно достатъчно силно, за да му се счупи гръбнакът. Томи обаче не можеше да види нищо, защото, докато се освобождаваше от пердето, беше дръпнал месинговия корниз и всичко се бе стоварило върху него.

С ругатни той смъкна от главата си заслепяващата „качулка“ от изкуствен бродат. Почувства се като Гъливер, който се измъква от плена на лилипутите.

Зловещото същество лежеше сгърчено до перваза на пода в отсрещния край на стаята, близо до вратата. За миг Томи си помисли, че е мъртво, или поне силно зашеметено. Но то се отърси и се раздвижи.

С насочен пистолет Томи направи крачка към натрапника с намерението да го довърши. Купчината паднали пердета обаче се омота около краката му. Препъна си, загуби равновесие и се строполи на пода.

Така както опираше лявата си буза в мокета, Томи гледаше стаята от нивото на дребосъка-убиец, макар и малко накриво. Когато удари глава в пода, зрението му за миг се замъгли, но веднага след това се

оправи. Сега наблюдаваше миниатюрния си противник, който вече се бе изправил.

Съществото стоеше изправено като човек и влачеше петнайсетсантиметровата черна опашка. Все още беше загърнато – по-скоро прикрито – в парцаливите остатъци от куклата.

Отвън бурята вече вилнееше в кресчендо, блъскаше сред нощната тъмнина с все по-чести светкавици и гръмотевици. Осветлението на тавана и настолната лампа примигнаха, но не изгаснаха.

Томи държеше здраво пистолета в протегнатата си дясна ръка. Вдигна оръжието на десетина сантиметра от пода, издърпа предпазителя и изстреля два куршума един след друг.

Единият със сигурност бе попаднал в дребосъка, защото той падна. Изпълзя обратно по целия път до стената, където Томи го бе захвърлил преди това.

Както би могло да се очаква, куршумът 40-и калибър от пълнителя „Смит & Уесън“ за това зверче беше нещо като пряко попадение от снаряд на полево оръдие; проклетото нещо би трябвало да бъде свършено мъртво – като човек, засегнат от минохвъргачен залп право в гърдите. Би трябвало да е смазано, раздробено и разкъсано на парчета.

Томи вдигна глава, за да види какво е станало. Петна от кръв нямаше нито по мокета, нито по стената. Нито капка.

Зверчето престана да трепери и се претърколи по гръб. После приседна и въздъхна. Въздишката обаче не показваше умора, а удоволствие, като че ли прострелването от упор в гърдите бе за него интересно и приятно преживяване.

Томи се вдигна на колене.

От другата страна на кабинета дребосъкът сложи черно-жълтите си петнисти ръце върху опърления си, димящ корем. Не... всъщност беше *бръкнал* в корема си, забиваше нокти и изтръгваше нещо от себе си.

Дори от пет метра разстояние Томи можа да се увери, че тежкия предмет в ръката на зверчето бе деформираният куршум 40-и калибър. Дребосъкът захвърли сплесканото парче олово настрани.

Разтреперан, с омекнали колене и поразмътено съзнание Томи успя да се изправи на крака.

Опипа кожата на главата си на мястото, където раничките от острият нокти на нещото все още го боляха. Когато провери пръстите си, откри по тях само миниатюрни петънца кръв.

Не беше сериозно ранен.

Засега.

Противникът му също се изправи на крака.

Макар да беше седем пъти по-висок от дребосъка и поне трийсет пъти по-тежък, томи изпитваше такъв ужас, че се боеше да не се подмокри.

Чип Нгуейн, неговият печен детектив, никога не би загубил контрол над себе си по такъв начин, не би се унижил така, но Томи Фан вече не го беше грижа какво би направил прехваленият Чип Нгуейн. Той беше идиот, наливащ се с уиски глупак, който прекалено много се осланяше на пистолети, бойно изкуство и нахакани приказки. И блестящо изпълнената и смъртоносна хватка от таекуондо не би могла да спре една задвижена от свръхестествена сила кукла-дявол, която беше в състояние сама да извади куршум с голям калибър от вътрешностите си и да продължи да се движи, сякаш нищо не се бе случило.

И *това* беше безспорна истина. Не от онези, които човек чува във вечерните новини или за които чете във вестника. Не беше истината, на която учеха преподавателите и свещениците. Нито пък истина, за чиято безспорност се застъпваше Карл Сейгън. И все пак за Томи свръхестественото явление беше факт, макар подобни явления да бяха описани в „Нешънъл Инкуайърър“ в статии за явяването на демони и за предстоящия сблъсък между силите на доброто и злото.

Томи насочи отново пистолета към дребосъка. Испита желание да се изсмее на глас, но се възпря. Не беше луд. Това опасение вече не го тревожеше. Самият Господ сигурно беше полудял – а вселената беше лудница, – щом Той при Сътворението беше намерил място и за такъв кръвожаден гном в кукленски одежди.

Ако дребосъкът беше някакво свръхестествено същество – както се оказваше, съпротивата срещу него беше глупава и безсмислена. Томи обаче нямаше намерение да захвърли пистолета, да оголи гърлото си и просто да изчака смъртоносното ухапване. Пистолетният изстрел поне бе повалил нещото и временно го бе зашеметил. Може би нямаше да успее да го убие, но поне щеше да го спре за кратко време.

Докато имаше муниции.

Беше изстрелял три патрона. Един, когато онова дяволско нещо беше скочило от пердето на главата му. И още два, докато лежеше на пода.

В пълнителя, значи, оставаха още десет патрона. А в спалнята му имаше и цяла кутия с муниции, която можеше да му спечели още време, ако успееше да се добере до нея.

Куклата вдигна увитата си в парцали глава и го изгледа ядосано и

гладно със зеленото си змийско око. Памучните парцали, които висяха от лицето ѝ, приличаха на специално направени плитчици.

Досега pistolетните изстрели сигурно бяха потъвали в нощта, заглушени от гръмотевиците. Накрая обаче съседите му в мирния глад Ървин щяха да се усъмнят, че в дома на Томи Фан става нещо лошо и щяха да извикат полицията.

Нещото изсъска към него.

Боже Господи, ти който си в небесата, какво е това – представление от кораловата зона на здрача?

Ако дойдеше полицията, щеше да се наложи да обясни подробно какво се беше случило, макар че разказът му щеше да прозвучи като бръщолевене на безумец, страдащ от параноя. Тогава дребосъкът или безсрамно щеше да се покаже, като при това положение и останалата част от света щеше да бъде въввлечена в кошмара на Томи, или лукавият дявол щеше да се скрие, а полицията щеше да откара блънуващия си клиент в добре осветена стая без прозорци и меки, тапицирани стени.

Но в този момент на Томи въобще не му пукаше кой от двата сценария щеше да се осъществи. И в единия, и в другия случай непосредствената опасност щеше да е отминала, щеше да му се размине и подмокрянето в гащите. Щеше да получи отсрочка да си поеме дъх, да помисли, може би дори да разгадае истината за онова, което се бе случило – макар това сега да изглеждаше невъзможно.

Нещото отново изсъска.

На Томи му дойде на ум една нова и не твърде утешителна мисъл. Възможно беше омразното дребосъче тайничко да го последва и в психиатрията, да продължи да го тормози и там до края на живота му, като хитро и изобретателно се изплъзва от лекари и санитарии.

Вместо да го нападне отново, дребосъкът се стрелна към канапета, все още отдалечено от стената, както го беше оставил Томи.

С мерника на pistolета си Томи проследи съществото, но не успя да го задържи достатъчно добре на прицел, за да си позволи да пожертва още един скъпоценен патрон.

Сега нещото се скри зад канапето.

Окуражен малко от оттеглянето на противника, Томи си помисли обнадежден, че четиридесеткалибровият куршум все пак е нанесъл известни поражения, поне е накарал зверчето да стане малко по-предпазливо. Като видя как дребосъкът бяга от него, той си възвърна малко от уважението към безспорните преимущества на по-високия ръст и възстанови нещичко от предишното си самочувствие.

Томи полека прекоси стаята, за да надникне под канапето. Отсрещният му край все още бе опрян в стената, така че мястото отзад беше V-образно. И все пак дребосъкът го нямаше там.

После видя отскубнатите ленти плат и зеещата дупка в тапицерията. Същестото се беше вмъкнало в канапето и сега се криеше във вътрешността му.

Защо?

А защо трябва да пита, защо?

От момента, когато бодовете се бяха отдръпнали от кукленското лице и първото чудовищно око бе примигнало към него през раздрания плат, томи се бе отказал да отговаря на въпросите *защо*. Те повече подхождаха за свят управляван от логиката, а не на мястото, където в момента се бе озовал. Важният въпрос сега беше *как* – как да спре зверчето, как да спаси себе си? Освен това трябваше да се запита и *какво щеше да стане след това*. Самата пълна нелогичност на събитията не позволяваше да се правят каквито и да е прогнози за онова, което щеше да се случи до сутринта. Затова Томи трябваше сам да се досети, сам да разгадае намеренията на куклата и въобще каква беше цялата тази шибана история.

ПОСЛЕДНИЯТ СРОК Е ПРИЗОРИ.

Той изобщо не разбираше смисъла на това съобщение. Какъв „последен срок“, за Бога? Кой го беше поставил? Какво би трябвало да направи самият Томи, за да *спази условията* за последния срок?

ТИК-ТАК.

О, *това* съобщение пък му беше съвсем ясно. Времето изтичаше. Нощта напредваше, също така бързо, както дъждът се лееше отвън и ако Томи не измислеше някакъв изход от положението, до сутринта щеше да се е превърнал в препечена филийка.

ТИК-ТАК.

Препечена филийка за гладния дребосък.

ТИК-ТАК.

Жвак-жвак. Хрус-хрус.

Вееше му се свят и то не само защото си бе ударил силно главата в пода.

Заобиколи канапето, проучи го отвсякъде.

Огън. Може би буйните пламъци на огъня щяха да свършат по-добра работа от куршумите.

Докато същестото си стъкмяваше гнездо – или каквото, по дяволите прாவеше там, – Томи може би щеше да успее да се измъкне до гаража,

да източи литър-два бензин от корвета, да вземе кибрит от кухнята и да се върне за да подпали канапето.

Не. Не, щеше да му отнеме прекалено много време. Противната твар щеше да усети, че е излязъл и при завръщането му вече нямаше да бъде в канапето.

Сега дребосъкът кротуваше, което обаче не означаваше, че е задря-мал. Явно кроеше нещо.

Томи на всяка цена трябваше да измисли нещо. Въпросът беше на живот и смърт.

Мисли, мисли!

За да поддържа светлобежовия мокет чист, Томи държеше на долния етаж кутия с почистващ препарат; имаше една и в голямата спалня горе. Кутията съдържаше около половин литър течност, а на етикета с едри червени букви пишеше: **ИЗВЪНРЕДНО ЛЕСНО ВЪЗПЛАМЕНИМО.**

Лесно възпламенимо. Това звучеше доста обнадеждаващо. *Лесно възпламенимо, страшно възпламенимо, удивително възпламенимо, експлозивно възпламенимо* – в английския език нямаше думи, които да звучат по-приятно от тези.

А при малкото огнище на голямата спалня имаше запалка с батерии, която му служеше да пали газта под керамичната имитация на пънове. Би могъл да изскочи от кабинета, да грабне препаратата и запалката и да се завърне тук за по-малко от минута.

Една минута. Колкото и хитър да беше дребосъкът, навярно нямаше да усети отсъствието на Томи за толкова кратко време.

Е, кой щеше да се окаже препечената филийка при това положение?

Томи се ухили при тази приятна мисъл.

От дълбочината на тапицираното убежище на загадъчното същество долетя съскане, после остър звук „туанг“.

Томи трепна и усмивката му изчезна.

Зверчето отново притихна. Явно обаче кроеше нещо. Но какво?

Ако Томи успееше да вземе препаратата за почистване и да подпали канапето, пламъкът бързо щеше да подхване мокета, а после и стените. Цялата къща щеше да изгори, дори да успееше да позвъни в пожарната веднага след избухването на пожара.

Имаше от най-високите застраховки в случай на пожар, разбира се, но застрахователната компания щеше да му откаже сумата и при най-слабото подозрение в предумисъл. Специалистът от компанията

навярно щеше да проучи обстоятелствата и да открие следи от запалителната течност – сред останките. Томи никога нямаше да успее да убеди властите, че пожарът в къщата е бил просто законна самоотбрана.

Въпреки всичко реши да отвори поляка вратата, да се измъкне тихо в коридора, да изтича до кутията с препаратата и да си изпробва късмета със...

От бърлогата на дребосъкът долетя звукът от късане на плат и една от меките седалки се раздвижи изпод зверчето, докато то разкъса канапето точно под носа на Томи. В едната си тъмна костелива ръчичка стискаше петнайсетсантиметрова пружина от седалката и два̀сетсантиметрова спирала от блестяща жица.

Като пицеше от злоба и лишена от смисъл омраза, с глас, пронизващ като електронна осцилация, съществото рязко се изхвърли от канапето и полетя към Томи.

Той се отдръпна от пътя му и по рефлекс изстреля – и изхаби – още един от патроните си.

В края на краищата зверчето не го бе нападнало. Оказа се лъжлива тревога. То скочи на мोकета, заобиколи бюрото, бързо пробяга покрай Томи, прекоси кабинета, заобиколи бюрото и се скри някъде. Движеше се с бързината на плъх, макар че тичаше на задните си крака като човек.

Томи се завтече след него с намерението да го спипа натясно, да опре дулото на пистолета да главата му и да изстреля два-три куршума от упор, да му пръсне мозъка – и да го извади от строя, нещо, което куршумът в корема не успя да свърши.

Зад бюрото Томи отри дребосъка до контакта – беше се обърнал и го гледаше. Съществото като че ли се хилеше през маската си от парцали, докато навираше стоманената жица в контакта.

Електричеството премина през голата жица – *трака-трак* – и в кутията с бушони откън един от прекъсвачите изщрака. Всички лампи изгаснаха освен дъгата от златисто-сини искри, която се изви над дребосъка. Фойерверките обаче не продължиха дълго; след миг стаята потъна в мрак.

ТРЕТА ГЛАВА

В стаята цареше почти пълен мрак, който бледата светлина от отдалечените улични лампи не успяваше да разсее.

Томи седеше от шока и не виждаше нищо около себе си, а не се и опитваше да види ужасяващите неща, които въображението пораждаше в съзнанието му.

Единствените звуци, които се долавяха, бяха барабаненето на дъжда по покрива и стоновете на вятъра в корнизите.

Несъмнено нещото беше живо. Електричеството му причини толкова вреда, колкото и 40-калибровият куршум в корема.

Томи стискаше пистолета, като че ли в него се криеше някаква вълшебна сила, способна да го предпази от всички знайни и незнайни, реални и въображаеми ужаси във вселената. Всъщност оръжието беше съвсем безполезно в почти пълния мрак. Беше невъзможно да се прицели добре, като не виждаше целта.

Допускаше, че дребосъкът вече е захвърлил извитото парче стоманена жица и се е махнал от контакта. Може би се канеше да го нападне в мрака. Сигурно се хилеше злорадо през парцалите си на мумия.

Може би трябваше да открие огън, да изстреля всичките девет патрона, останали в пълнителя, като се цели приблизително в посоката, където съществото се намираще, преди лампите да изгаснат. Не беше нужно да бъде Чип Нгуейн, за да улучи поне с един-два патрона от девет. А ако сполучеше със стрелбата, докато дребосъкът се съвземеше от пораженията на куршума, Томи можеше да се измъкне най-накрая от къщата.

Нямаше представа какво, по дяволите, да направи след това, къде щеше да отиде в тая дъждовна нощ, към кого да се обърне за помощ. Знаеше само, че единственият му шанс да остане жив беше да избяга от това място.

Никак не му се искаше обаче да дръпне спусъка и да изпразни оръжието си.

Разбираше добре, че ако не помете дребосъка с някой случаен изстрел никога нямаше да се добере до вратата. Зверчето като нищо можеше да го нападне, да се изкатери по гърба му с бързината на стоножка, да докопа гърлото му и да прегризе сънната му артерия, докато той безпомощно маха с ръце... или направо да се покатери върху главата му и

да му избоде очите.

Сега Томи усещаше, че тези мисли не са само плод на въображението му. Отчетливо долавяше намеренията на нещото, като че ли по някакъв начин бе установил психически контакт с него.

Ако нещото го нападнеше, след като бе изпразнил нахалост пистолета си, щеше да стане лесна плячка и никога нямаше да се измъкне.

По-добре беше да запази мунициите си.

Отдръпна се крачка-две, но после спря, обзет от смътното усещане, че зверчето вече не е там, където стоеше преди лампите да изгаснат, а беше отзад. Беше го заобиколило, докато той се двоумеше; сега се промъкваше все по-наблизо.

Като се завъртя на 180 градуса, той насочи пистолета към предполагаемата заплаха.

Беше се обърнал към част от стаята, по-тъмна от отсрещната с прозорците. Със същия успех би могъл да е отнесен в най-далечния краен ъгъл на вселената, в който материята и енергията на създанието още не са проникнали.

Задържа дишането си.

Заслуша се, но не чу дребосъка.

Само дъжда.

Барабанящият дъжд.

У натрапника най-много го плашеше не чудовищния и извънземен вид, а яростната враждебност, не физическата енергия и бързина, не приликата му с гризачите, която събуждаше първични страхове, дори не и самата загадка за съществуването му. По гърба му пробягваха тръпки и по челото му избиваше студена пот, защото нещото явно притежаваше *висока интелигентност*.

В началото той бе приел, че си има работа с животно, непознато и умно зверче, но все пак зверче. Когато постави стоманената спирала в контакта обаче, създанието разкри заплашващо сложната си природа. За да превърне пружината на обикновеното канапе в предмет от първа необходимост, да познава достатъчно добре електрическата система на къщата, да извади от строя захранването в кабинета, зверчето не само можеше да мисли, но и притежаваше специализирани познания, които обикновено животно не би могло да има.

Най-важното, което Томи би могъл да направи, беше да разчита на собствените си първични, животински инстинкти, докато противникът му се осланяше на хладния разум и логически заключения. Вярно, понякога и сърните успяваха да избягат от ловеца благодарение на вродена

хитрост, но най-често по-високата интелигентност даваше на човека предимство, което сърната никога не би могла да достигне.

Така че той трябваше внимателно да прецени всяко свое действие, преди да го изпълни. Иначе просто щеше да бъде обречен.

А може би при всички случаи беше обречен.

Това вече не беше лов на зайци.

Стратегически наложената от дребосъка тъмнина разкри, че става дума за борба между равни. Томи поне се надяваше да е така, защото ако не беше борба между равни, тогава всичко пак се превръщаше в гонитба на плъхове, само че плъхът беше *той самият!*

Като избра тъмнината, дали съществото не се опитваше просто да намали предимствата на Томи, които се дължаха на ръста и пистолета... или то се сдобиваше със свои преимущества благодарение на мрака? Навярно също като котките мажеше да вижда еднакво добре и нощем, и денем.

Или пък можеше да го открие по миризмата като ловджийските кучета?

Ако нещото печелеше и от висшия разум на човека, и от по-изострените сетива на животното, на Томи му беше спукана работата.

– Но какво, по дяволите, иска от мене? – попита той на глас.

Не би се учудил никак, ако чуеше в отговор тъничък шепот. Всъщност почти се надяваше нещото да му заговори. Независимо дали щеше да говор или само съскане, отговорът щеше да разкрие къде се намира... може би достатъчно точно, за да може Томи да открие огън.

– Защо избра тъкмо мене? – настоя той.

От дребосъка не се чу нищо.

Томи би се изненадал, ако такова същество един ден използваше от дървените части на къщата или се промъкнеше през някоя дупка в двора. Би могъл да допусне, че нещото по произход е извънземно или че е избягало от секретна лаборатория по генетично инженерство, където някой побъркан учен разработва биологически оръжия. Беше гледал всякакви филми на ужасите по тия въпроси, имаше нужната подготовка за подобни хипотези.

Но още *по-изненадващо* беше, че той намери нещото пред прага на къщата във вид на почти безформена парцалена кукла, от която или се бе измъкнало, или бе претърпяло светкавична метаморфоза. Никога не беше гледал филм, който да даде задоволително обяснение на *това*.

Като поклащаше пистолета си насам-натам, той отново направи опит да изтръгне обяснение от дребосъка.

– Какво си ти?

Нещото, в първоначалната си бяла памучна кожа, навеждаше на мисълта за вуду, разбира се, но вуду-куклите изобщо не приличаха на това същество. Вуду-куклите бяха просто грубо изработен фетиш, на който се приписва вълшебна сила и се оформя по подобие на човека, определен за наказание – слага се кичур от косата, изрезки от ноктите или капка от кръвта му. С тържественото убеждение, че онова, което се случи на фетиша, ще сполети и истинския човек, мъчителят набобжда куклата с карфици, гори я или я „дави“ в кофа вода. Но вуду-куклите винаги остават неодошевени предмети. Никога не се появяват на прага на избраната жертва, за да я торМОЗят и заплашват.

И все пак, в мрака и под потропането на дъждовните капки, Томи запита:

– Вуду ли си?

Независимо дали това беше вуду или не, най-важното, което Томи трябваше да разбере, беше кой е направил куклата. Очевидно някой е разрязал памучния плат и го е оформил като човече-курабийка, а после е сложил в него нещо, което отвън прилича на пясък, но се оказа много по-странно и необяснимо от пясъка. Всъщност онзи, който бе направил куклата, беше истинския му враг, а не гадината, която бе само негово творение.

Но Томи никога нямаше да се срещне с този зловещ майстор, ако оставеше инициативата в ръцете на дребосъка. Най-добрата защита е нападението и той реши да действа.

Вече бе започнал диалог със зверчето, макар другата страна да бе предпочела да не отговаря. Беше писател, самата употреба на думите го успокояваше и го караше да вярва, че нещата са под негов контрол.

Може би въпросите, които отправяше в мрака, намаляваха самочувствието на дребосъка пропорционално на степента, в която повишава неговото. Ако ги зададеше отривисто и властно, те навярно щяха да убедят зверчето, че плячката му не се страхува от него, не е безпомощна и няма никакво намерение да му се даде лесно.

Стратегията приличаше на поведението, което хората възприемаха при среща със зло куче – не показваха страха си.

За съжаление той вече бе показал твърде ясно, че се страхува, така че му трябваше промяна. Искаше му се да спре да се поти и се чудеше дали онова нещо усеща миризмата на потта му.

Започна да сипе въпрос след въпрос и прикривайки се с тях като с броня, той събра смелост да се придвижи към средата на стената със

прозорците, където трябваше да е вратата.

– Какво си ти, по дяволите? Кой ти е дал право да нахълтваш в къщата ми? Кой те направи, кой те остави пред входа ми и натисна звънеца?

Томи се блъсна във вратата, заопипва за бравата, намери я... а дребосъка все още не го беше нападнал.

Когато накрая дръпна рязко вратата и я отвори, откри, че и лампите в горния коридор не светеха – явно бяха на един бушон с кабинета му. Лампите на долния етаж обаче бяха запалени и откъм стълбите имаше малко бледа светлина.

Докато Томи прекрачваше прага, за да излезе от кабинета, дребосъкът се стрелна между краката му. В началото не го видя, а чу изсъскване и усети допира му в дънките си.

Опита се да го ритне, не уцели, замахна отново с крак. Шумът от бягащи крачета и изръмжаването показаха, че съществото се отдалечава от него. Бързо.

В горния край на стълбите се очерта ясно на фона на слабата светлина, идваща отдолу. Нещото се обърна и втренчено го изгледа с блестящите си зелени очи.

Томи зареди пистолета.

Увитият в парцали дребосък вдигна едното си разкривено юмруче, размахна го и изпищя предизвикателно. Писькът не беше силен, но звучеше остро и пронизително, изобщо не приличаше на гласа на която и да е позната земна твар.

Томи се прицели.

Съществото пролази по стълбите и се скри, преди Томи да успее да стреля.

Той първо се изненада, че то бяга от него, а после изпита облекчение. Пистолетът и новата му стратегия да не показва страха си, изглежда, бяха накарали зверчето да поразмисли.

Със същата бързина, с която изненадата се превърна в облекчение, сега облекчението премина в тревога. В полумрака и отдалече той не можеше да е сигурен, но му се строи, че съществото още държеше петнайсетсантиметровата стоманена пружина, но не в размахания юмрук, а в отпуснатия си крайник.

– О, майната му!

С бързо изпаряващо се самочувствие Томи изтича по стълбите.

Дребосъкът не се виждаше.

Томи се затича, като скачаше през едно стъпало. Едва не падна на

площадката, сграбчи перилото, за да запази равновесие, но видя, че и по долните стълби няма никой.

Някакво движение привлече вниманието му. Дребосъкът бе пробягал през малкото фоайе и бе влязъл в дневната.

Томи едва в този миг съобрази, че трябваше да използва времето, за да се отбие до голямата спалня и да вземе фенерчето от нощното си шкафче. Вече беше прекалено късно за това. Разбра, че ако не побърза, ще попадне в неизгодна позиция – или да остане залостен в непрогледната тъмнина на къщата с изгорели бушони, или да се озове пеша в бурята, където дребосъкът можеше да го нападне когато си иска и да се оттегля под прикритието на мрака и дъжда.

Макар нещото да разполагаше само с миниатюрна частица от неговата сила, то можеше да използва като компенсация свръхестествената си подвижност и маниякалната си решителност. Неговото безстрашие не беше просто преструвка като на томи, когато го демонстрираше, за да излезе от кабинета си. Въпреки че съществото бе с лилипутски ръст, безразсъдната му самоувереност бе истинска – то очакваше да спечели, да го притисне на тясно, да осъществи намеренията си.

Като ругаеше, Томи пробяга и последните стълби. Беше на последното стъпало, когато чу силно изщракване и лампите в дневната и фоайето също изгаснаха.

Той зави надясно, към трапезарията.

Красивият полилей там хвърляше приятна светлина върху добре полираната повърхност на масата от яворово дърво.

Зърна отражението си в огледалото над бюфета. Косата му беше разрошена, а очите – разширени, със съвсем смалени зеници, приличаше на откачен.

Томи тъкмо блъсна вратата към кухнята, когато дребосъкът зад гърба му изврещя. Чу се вече познатия звук от късо съединение и в трапезарията също се възцари мрак.

За щастие лампите в кухнята бяха свързани с друг бушон. Флуоресцентното осветление там все още работеше.

Грабна ключовете на колата от закачалката. Те издрънчаха и този звук му заприлича на камбанки от черковна литургия: *По моя вина, по моя вина, по моя неппростима вина*. За миг, вместо да се чувства като жертва, Томи усети бремето на ужасната вина, като че ли той беше изцяло отговорен за необичайните неприятности, които го бяха сполетели тая нощ, и той просто си ги заслужаваше.

Пантите на вратата към трапезарията бяха така добре смазани, че

двайсет и пет сантиметровия дребосък успя безшумно да се промъкне в кухнята и да застане зад гърба на Томи. С дрънчащите ключове в ръка и обзет от спомена за мириса на тамян от времето, когато помагаше на свещеника в черквата, томи не посмя да се обърне, но чу ноктите на миниатюрните крачета на нещото да драскат по плочките на пода.

Вмъкна се в пералното помещение и тресната врата зад себе си, преди съществува да го е последвало.

Нямаше ключалка. Нищо. Дребосъкът така или иначе не можеше да се покатери по тръбата и да завърти бравата. Нямаше как да го последва тук.

Но още докато Томи беше при вратата, лампите и в това помещение угаснаха. Трябва да са били на един и същи бушон с кухнята, чийто контакт съществото явно беше дало току-що на късо. Започна опипом да се промъква в мрака.

В дъното на помещението, срещу вратата, през която беше влязъл, се намираше вратата към гаража. От тази ѝ страна имаше секретна ключалка.

В гаража лампите все още работеха.

Секретът на пералното помещение можеше да се заключи, но Томи в момента не виждаше смисъл да си губи времето с това.

Голямата врата на гаража започна да се тресе от бурята, докато Томи палеше осветлението, а вятърът виеше под нея като глутница изгладнели псета.

Той бързо заобиколи корвета до мястото на шофьора.

Лампите в гаража примигнаха и изгаснаха, а подвижната врата спря да се качва и все още наполовина преграждаше изхода.

Не!

Дребосъкът нямаше как да е преминал през двете затворени врати и да е влязъл в гаража да направи късо. А и не беше имал време да изтича навън от къщата, да намери контролното табло, да се покатери по водопроводната тръба, да отвори кутията с бушони и да дръпне прекъсвача.

И все пак в гаража беше черно като в най-тъмната част от полукълбото на някаква неизвестна луна, до която слънцето изобщо не стига. А подвижната врата беше отворена само наполовина.

А може би токът бе спрял в целия район заради бурята.

Томи отчаяно заопипва в тъмнината над себе си, докато откри люлеещата се верижка, освобождаваща вратата на гаража от електрическия мотор, който я задействаше. Без да изпуска пистолета, той изтича до

вратата и ръчно я отвори докрай.

Бурен гласък на ноемврийския вятър запрати студени дъждовни капки в лицето му. От мекия есенен следобед не бе останала и следа. Температурата беше паднала поне с десет градуса в сравнение с часа, когато той излезе от автокъщата зад кормилото на новата си кола и я подкара по крайбрежието.

Очакваше да завари дребосъка на алеята със светнали зелени очи, но жълтото луминесцентно улично осветление го увери, че нещото го нямаше.

От другата страна на улицата прозорците на останалите къщи светеха топло и уютно. Това се отнасяше и за съседните къщи вляво и вдясно от неговата.

Липсата на ток в гаража нямаше нищо общо с бурята. Пък и той всъщност никога не бе вярвал на тази хипотеза.

Беше убеден, че нещото ще го нападне, преди да достигне корвета, но успя да седне зад кормилото и да тресне вратата, без да се срещне с него.

Остави pistolета на седалката до себе си, където лесно можеше да го достигне. Беше стискал дръжката така отчаяно и толкова дълго, че дясната му ръка се беше схванала. Наложил се да свие и разпусне няколко пъти изтръпналите си пръсти, за да могат да му служат.

Моторът запали веднага.

Фаровете осветиха задната стена на гаража и от тъмнината изплуваха работна маса с грижливо подредени върху нея инструменти, един чудесен четиридесетгодишен знак от някогашен сервиз на Шел, поставен в рамка афиш от филма „Бунтар без повод“ с Джеймс Дийн, опрян на мерцедес, модел 1949, който бе карал в един от епизодите.

Докато изтегляше колата на заден ход от гаража, Томи очакваше дребосъкът да се спусне от гредите на тавана по собственоръчно изплетена мрежа и да се приземи направо върху предното стъкло. Макар все още да не се беше освободило от парцаливите остатъци от кукленската си маскировка, съществото, както Томи беше забелязал, имаше някои черти на влечуго, с люспи и змийски очи, а също така и качества на насекомо; явно метаморфозата му още не беше завършила.

Излезе под дъждовния водопад и обърна на алеята, включи чистачките и накрая потегли по улицата, като остави вратата на гаража да зее. Другите врати на къщата останаха също незаключени.

Ако станеше най-лошото, какво би могло да влезе у тях в негово отсъствие? Някоя улична котка или куче? Може би някой крадец?

Неколцина затъпели, надрусани с дрога хлапета с флакон червен спрей и с намерение да направят някоя беля?

След като избяга от дяволската кукла, Томи се чувстваше способен да се справи с неограничен брой *обикновени* неканени гости.

Но когато включи на скорост и потегли напред, отдалечавайки се от къщата, го осени тревожно предчувствие: *Аз никога вече няма да видя този дом.*

Подкара прекалено бързо за жилищен квартал – колата почти летеше и вдигаше триметрови водни фонтани, когато нагазеше в някой наводнен участък от пътя, – но на него не му се искаше да намали. Имаше чувството, че портите на ада са се отворили и че всяко от множеството чудовищни твари, които изпълзяваха оттам, имаше една-единствена набеязана плячка – Томи Фан.

Беше глупаво да вярва, че демоните съществуват и *още* по-глупаво беше да мисли – ако наистина съществуваха, – че би могъл да ги изпревари само защото притежаваше мощна спортна кола с триста конски сили. И все пак летеше из улиците, като че ли го гонеше самият сатана.

Няколко минути по-късно, по Университетската алея, докато минаваше край сградите на Калифорнийския университет, Томи си даде сметка, че начесто поглежда към задното стъкло – дали зад кормилото на някоя от колите по измитата от дъжда трилентова магистрала не е застанал дребосъкът. Абсурдността на тази мисъл като че ли намали напрежението му, така че той накрая отслаби натиска върху педала за газта.

Все още влажен от студената пот и от дъжда, който го бе навалил през вратата на гаража, томи силно потрепери. Включи отоплението на колата.

Чувстваше се зашеметен, като че ли прегърпеният ужас му бе подействал като силна доза наркотик със забавено действие. Сега мисленето му беше замъглено. Не можеше да се съсредоточи и да състави приемлив план какво да направи сега, да реши къде и на кого да се оплаче.

Искаше му се да бъде Чип Нгуйн и да живее в света на детективските романи, където лъщящите пистолети, здравите юмруци и остроумното мислене винаги водеха до удовлетворителни решения. Където мотивите на противника се диктуваха просто от алчност, ревност или завист. Където пристъпите на алкохолна меланхолия не тласкаха към униние, а действаха успокоително. Където *нито един* от бандитите, слава Богу, нямаше нито змийски очи, нито остри жълтеникави зъбки, нито опашка като на плъх.

Да живее в света на Чип обаче беше невъзможно, така че Томи – като компромис – би се задоволил и с малко отдих. Искаше му се да отбие от пътя, да се сгуши като новородено и да дремне няколко часа. Беше изтощен. Усещаше слабост в крайниците си. Като че ли самата земя беше започнала да се върти много по-бързо, а увеличената гравитация бе притиснала ума и сърцето му.

Въпреки горещия въздух от отоплението на Томи все още му беше студено. Тръпките, които разтърсваха тялото му, не се дължаха нито на ноемврийския въздух, нито на дъжда; идваха някъде дълбоко от него.

Чистачките, които се плъзгаха с равномерността на метроном, му действаха унасящо и той на няколко пъти с усилие се изтръгна от полудрямката и установи, че е попаднал в различен квартал от онзи, в който беше преди малко. Неуморно обикаляше улиците на жилищните квартали, като че ли търсеше къщата на някой приятел, макар че всеки път, когато се изтръгнеше от унеса си, установяваше, че е на ново, съвършено непознато място.

Ясно му беше какво не е наред. Беше добре образован и разсъждаваше съвършено рационално – винаги бе приемал, че е в състояние да се справи отлично с живота и да ръководи съдбата си, докато се движи уверено напред. От Момента, когато двата черни бода се разкъсаха и зеленото оченце го изгледа мрачно от раздраното лице на куклата обаче, целият му свят бе започнал да се сгромолясва. А и продължаваше да се руши. Томи забрави законите на физиката, логиката и математиката, доказуемите истини на биологията, за чието добро усвояване бе положил толкова усилия като студент. Те навярно все още бяха валидни, но не обясняваха *достатъчно*, вече не. Някога Томи си мислеше, че в тях се съдържат обяснения за всичко, но това явно беше само половината истина. Сега се чувстваше объркан, загубен и обезкуражен, както само изцяло убеденият рационалист можеше да се чувства при среща с безспорни доказателства, че във вселената действа нещо свръхестествено.

Навярно би приел дяволската кукла с по-голямо хладнокръвие, ако все още беше във Виетнам, Страната на чайките и лисиците, където се бяха родили приказките на майка му. В оня азиатски свят на джунгли, бистра вода и сини планини като миражи човек ставаше някак по-склонен да повярва във фантастичното като легендата за мандарина Ту Тук, който се изкатерил по планината Фи Лай и на върха ѝ открил Земята на блаженството, където безсмъртните живеели щастливо и хармонично. Във влажните нощи покрай бреговете на река Меконг или на Южнокитайското море самият въздух изглеждаше пропит с вълшебство, което

томи помнеше след двайсет и две години. Дори в тези далечни земи човек още можеше да повярва донякъде на преданието за добрия дух, магьосника Тиен Тай, и летящите му планини, на легендата за Нан Диеп, невярната жена, която след смъртта си се завърнала на земята като първия жужащ облак комари с намерение първо да зарази мъжа си, а после и цялото човечество. Ако беше още във Виетнам и в детството си, Томи би повярвал в куклите-дяволи, макар че виетнамските предания са, общо взето, доброжелателни и в тях няма място за чудовища като отвратителния дребосък с острите зъби.

Това обаче бяха Съединените американски щати, земята на свободните и смелите, земята на големия бизнес и голямата наука, тук бяха хората, отишли до Луната и обратно, тук бяха измислени киното и телевизията и беше разделен първия атом, тук учените все по-бързо навлизаха в тайните на генетиката и разработваха ултрамикротехнологията, за да хвърлят светлина върху най-дълбоките тайни на живота; тук осемдесет и пет процента от гражданите заявяваха, че са религиозни, да, но където по-малко от трима души от десет ходеха на черква. Това беше Америка, по дяволите, и тук човек можеше да намери разрешение на всеки проблем с отверка и гаечен ключ или с компютър, с юмруци или с пистолет, а в най-лошия случай с помощта на психотерапевт.

Но отворките, гаечните ключове, юмруците, пистолетите и терапевтите нямаше да му помогнат, ако се върнеш вкъщи и завареше съществото още там. А то щеше да бъде там – в това той не се съмняваше.

Щеше да чака.

Не си беше свършило работата.

Беше изпратено да го убие.

Томи нямаше представа защо е толкова сигурен в крайната цел на дребосъка, но знаеше, че интуицията му не го лъже. Това беше малък убиец.

Все още езикът го наболяваше на мястото, където го убодеше клончето от австралийското дръвче, когато отвори входната врата и откри куклата на главния вход.

Като държеше волана само с лявата си ръка, той натисна с дясната хълбока си. Лесно намери мястото от убождането на карфицата с черната емайлирана главичка.

Две рани. Малки, но с голямо символично значение.

Сега Томи се движеше по алеята „Спайглас“ покрай оградите на къщи за милиони долари, обърнати към Нюпорт Бийч, покрай красивите

калифорнийски вечнозелени дръвчета, залюлени от вятъра, и мислите му бяха също толкова хаотични, колкото и безцелното му шофиране. Нови талози студен дъжд прииждаха от смрачения Тихи океан и макар сега да беше непостижим за пороя, водата изглежда, отмиваше самочувствието и здравия му разум; оставяше го изпълнен със съмнения и суеверни страхове.

Искаше му се да се озове в уютния дом на родителите си в Хънтингтън Бийч, да намери утеха при семейството си. Човекът, който най-вероятно щеше да повярва на историята, беше майка му. Майките трябваше по закон – не по закона на хората, а на природата – да усещат истината, когато децата им я разказват, и да ги защитават срещу недоверието на останалите. Ако той я погледнеше право в очите и ѝ обяснеше за дяволската кукла, майка му щеше да разбере, че не я лъже. Тогава той нямаше повече да бъде сам в ужаса си.

Майка му щеше да убеди баща му, че заплахата, макар и необичайна, беше действителна, а за баща му щеше да остане работата да убеди двамата братя и сестра му. Тогава щяха да бъдат шестима – цялото семейство, – изправени срещу свръхестествена сила, която бе изпратила при него омразния дребосък. Заедно те щяха да победят, както бяха победили преди толкова години комунистите във Виетнам и пиратите тай във Южнокитайско море.

Но вместо да се отправи с корвета към Хънтингтън Бийч, Томи зави наляво по Ел Капитан и се заизкачва все по-нагоре и по-нагоре в нощната буря. Минаваше от улица на улица през Спайглас Хил, покрай къщите на непознати, които никога в живота си не биха му повярвали, ако им позвънеше и им разкажеше невероятната си история.

Не му се щеше да се отбие при родителите си, защото се боеше, че прекалено се е отдалечил в емоционално отношение от тях, за да го приемат безрезервно, както някога. Би могъл да разкаже историята с дяволската кукла на майка си, но в резултат тя само щеше да го изгледа неодобрително:

Пиеш прекалено много уиски като твоя детектив.

Не съм пил уиски, мамо.

Миришеш ми на уиски.

Изпил съм само една бира.

Започнеш ли с бира, свършваш с уиски.

Не обичам уиски.

И носиш пистолети във всеки джоб...

Пистолетът ми е само един, мамо.

... караш кола, като шантав маниак, задиряш блондинките...

Няма блондинки.

... пиеш уиски, като че ли е чай, а после се чудиш, че ти се привиждат разни демони и дракони...

Не бяха дракони, мамо.

... демони и призраци. Най-добре ще е да се преместиш у дома, Туонг.

Томи.

И да спреш да се наливаш с уиски като хулиганите, престани да се правиш толкова на американец, прекалено много си се поамериканчил.

Томи изстена гласно в нещастиего си.

Като продължаваше въображаемия си разговор, той предпазливо заобиколи един грамаден чепат клон, преградил половината улица.

Окончателно реши да не се прибира вкъщи в Хънтингтън Бийч, защото се боеше, че когато се озове там, ще се окаже, че онова вече не е домът му. Беше изпаднал в тежка ситуация – твърде много се беше отдалечил от фамилията Фан, за да потърси помощ там, а в собствената си къща, обсебена от дребосъка, също не можеше да се върне. Нищо. Щеше да се окаже по-бездомен и от скитниците, които се шляеха по улиците с всичките си вещи, които притежаваха, натоварени в стара количка от супермаркет.

Това беше откритие, за което още не беше подготвен, дори да се наложи да се бори с дребосъка сам.

Реши, че няма да е зле поне да се обади на майка си. Томи вдигна телефона на колата. Но веднага го върна на мястото му, без да е набрал номера.

Телефоните в колата са за големите клечки. Ти сега голяма клечка ли си? Да телефонираш и да караш е прекалено опасно. Пък и с пистолета в едната ръка, а бутилката уиски – в другата, как ще държиш телефона?

Томи се пресегна към седалката до себе си и положи дясната си ръка върху пистолета. Но допирът на хладната стомана и чувството за сигурност, което се излъчваше от нея, не го успокоиха.

Няколко минути по-късно, почти хипнотизиран от равномерното движение, той се откъсна от унеса си и видя, че се е озовал на булевард „Макартър“, в южния край на Нюпорт Бийч. Движеше се в западна посока.

Часовникът на таблото показваше 10.22 часа.

Не можеше да я кара все така – да се движи без посока в нощта, докато му свърши бензинът. Както беше разсеян, като нищо можеше да се подхлъзне на мократа настилка или да се блъсне в друга кола.

Реше все пак да потърси помощта на близките си, но не от майка си и баща си. Щеше да отиде при по-големия си брат Ги Мин Фан, когото искрено обичаше.

Ги също си беше сменил името – от Фан Ги Мин, като просто беше разместил отделните части, за да дойде фамилията му накрая. Известно време се беше колебал дали да приеме американско име като Томи, но накрая се отказа, с което спечели точки пред родителите си, които бяха прекалено консервативни, за да променят собствените си имена. Ги обаче беше дал американски имена на четирите си деца – Хедър, Дженифър, Кевин и Уезли; това не правеше впечатление на бабата и дядото, защото и четирите си бяха родени в Съединените щати.

Най-големият от тримата братя Фан, Тон Тат, осем години по-възрастен от Томи, имаше пет деца, всичките родени в САЩ, като всяко от тях притежаваше и вьетнамско, и американско име. Според кръщелното първото дете беше Мари Ребека, но го знаеха и като Ту-Ха. Децата на Тон се обръщаха помежду си с вьетнамските имена, когато разговаряха пред бабата и дядото и пред други традиционно настроени възрастни хора, използваша американските пред връстниците си, а пред родителите си употребяваха или едните, или другите в зависимост от ситуацията. При тях процесът на идентификация бе минал безболезнено.

В добавка към досадните затруднения, които изпитваше при определяне на собствената си идентичност, Томи се тормозеше и от въпроса чий потомък е – просто се чувстваше ничий. А за майка му това беше истинска трагедия. Родителите му бяха дълбоко свързани с патриархалния начин на живот, за да мислят за децата си само като за своя отговорност и като за членове на семейството; за тях те бяха най-вече богатство и гаранция за сигурни старини. Според тях, колкото по-многобройно ставаше семейството, толкова по-големи бяха шансовете му да оцелее сред бъркотията в света и да преуспее в живота. На трийсет години, неженен и без деца, а и без особени перспективи – освен възможността да стане преуспяващ писател, който пише глупави историйки за къркация уиски вманиачен детектив, – Томи подкопаваше мечтата на родителите си за разрастване на империята Фан и за сигурността, която можеше да им донесе значителният брой потомци.

Брат му Тон, шестнайсетгодишен при бягството им от Виетнам, беше старомоден и споделяше безпокойствата на старите Фан около Томи.

Тон и Томи чувстваха известна близост помежду си, но не можеха да се причислят към категорията братя, които са и приятели. Ги, от друга страна, макар да беше шест години по-голям от томи, му беше и брат, и приятел, и довереник – или поне някога беше такъв. Ако на света имаше човек, който да изслуша безпристрастно историята за дяволската кукла, това безспорно беше Ги.

Докато минаваше през Сан Уокин Хил Роуд, на около километър от магистралата Пасифик Коуст, Томи се опитваше да реши кой е най-прекият път на север до семейната пекарна в Гардиън Гроув, където Ги пое-маше нощната смяна, затова не реагира веднага на странния шум, който идваше откъм мотора на корвета. Когато накрая му обърна внимание, той си даде сметка, че подсъзнателно го беше усещал вече няколко минути – на фона на монотонното *скръц-скръц* на чистачките се долавяше леко дразнене и скърцане като от триене на метал в метал.

Сега поне се беше стоплил. Изключи вентилатора на отоплението, за да чуе шума по-добре.

Нещо май се беше поизхабило... но засега колата се движеше и така.

Той се намръщи, приведе се над волана и се заслуша по-внимателно.

Шумът не преставаше; беше слаб, но будеше тревога. Стори му се, че открива някаква *преднамереност* в него.

Тогава усети странни вибрации в пода на колата. Шумът си остава-ше същият, но обезпокояващо вибрациите нарастваха.

Томи погледна в огледалцето за обратно виждане. Зад него нямаше коли, така че той отпусна педала на газта.

Скоростта на колата постепенно намаля от деветдесет километра в час на шейсет и пет, но шумът явно не беше свързан с нея, защото оста-на същият.

Банкетът от неговата страна на магистралата беше тесен и полегат, а отвъд него се тъмнееше канавката. На Томи никак не му се искаше да отбие точно там и да излезе от колата в поройния дъжд. Библиотеката на Нюпорт Бийч беше съвсем наблизо, но изглеждаше изоставена по то-ва време, а светлините на високите административни сгради и на хоте-лите във Фашън Айлънд прозираха по нататък през сребристия воал на дъжда. Въпреки че това беше оживен търговски жилищен квартал, тази част от булевард „Макартър“ не отговаряше на представата за голяма пътна артерия – имаше тротоари и улични лампи покрай отправящите се на запад платна. Не беше сигурен дали ще успее да изтегли колата

достатъчно встрани от асфалта, без да рискува някоя друга кола да го одраска или пози, Боже, да го блъсне в дъждовния мрак.

Шумът изведнъж спря.

Изчезнаха и вибрациите.

Корветът мъркаше равномерно като машината-мечта, както трябваше да бъде.

Томи внимателно увеличи скоростта.

Драшенето и скърцането не се появиха отново.

Той се облегна на седалката и шумно издиша. Испита облекчение, но тревогата не отмина.

Откъм капака долетя острото *джанг* на метал, подложен на огромен натиск.

Кормилото се разтресе в ръцете му и Томи рязко отби вляво.

– О, Боже!

От изток се зададоха някакви коли. Проливният дъжд им пречеше да развият висока скорост, но все пак се приближаваха доста бързо.

Томи завъртя волана докрай вдясно.

Корветът го послуша, но се премести доста мудно.

Когато шофьорите на приближаващите коли го видяха да пресича осевата линия, се отдръпнаха още по-вляво. Нямаше да успеят да го заобиколят. Пречеше им тротоарът и стената от бетонени блокове около някакъв строеж.

Гръмогласното *джанг* без последвано от пауза от ново дрънчене и скърцане, което начаса прерасна в какафония.

Томи с мъка подтисна желанието си да удари спирачките с пълна сила, тъй като последиците щяха да са смъртоносни за него. Вместо това той благоразумно натисна леко педала – безрезултатно, защото нямаше спирачки. Никакви. Нищо. Нула. Спирачната система изобщо не действаше.

А и съединителят изглежда беше зайл. Колата бе започнала да набира скорост.

– О, Господи, не – изкрещя Томи.

Натисна волана с такава сила, че едва не си счупи ключиците.

Бясно въртящият се по мократа настилка блясък на фаровете му освети ужаса по лицата на шофьорите от отсрещното платно.

Тогава кормилното устройство на колата изцяло отказа да му се подчинява. Воланът сега се въртеше без всякаква полза в изтръпналите му ръце.

Корветът обаче не кривна обратно към насрещното движение –

слава Богу!, – а излезе от магистралата, качи се на банката и започна да рине чакъла, който затропа по шасито.

Томи пусна волана и закри с ръце очите си.

Колата отнесе малка рекламна табелка на някакъв магазин по магистралата, заби се в тревата, в ниските храсти, а после излетя от наси-па. Колелата ѝ бясно се въртяха във въздуха.

Моторът все така виеше на високи обороти.

На Томи му хрумна щурата мисъл, че корветът ще се понесе като самолет, ще се издигне нагоре и ще се зарее над палмовата горичка при пресечката на Макартър и магистралата Пасифик Коуст, а после над административните и жилищни сгради около последните две отбивки преди крайбрежието; ще полети над черните води на необятния Пасифик, ще премине през бурята и дъжда и ще се озове в царството на спокойствието и тишината под звездния безкрай отгоре и над гъстите облаци, покрили земята. Щом духът-магьосник от приказките Тиен Тай можеше да лети около света с безмоторната си планина, тогава би могло да стане още по-лесно с корвета с неговите триста конски сили и пет хиляди оборота в минута.

Томи беше към края на булевард Макартър, когато изскочи от наси-па, и падането тук нямаше да е толкова страшно, колкото щеше да бъде половин километър по-нагоре, ако беше загубил контрол над колата тогава. Въпреки това летящата кола остана във въздуха достатъчно дълго, за да се килне леко вдясно и да падне само върху десните си гуми. Една от тях изгърмя.

Предпазният колан болезнено се впи в гърдите на Томи и му изкара дъха.

Моторът на колата престана да вие при удара, така че когато корветът измина следващите метри по инерция, Томи чу страховития и познат крясък на дребосъка. Острият вик на зверчето минаваше през отворите на отоплението откъм двигателя. Беше вик *на радост*.

С ужасяващ трясък, наподобяващ ефекта от осембалово земетресение, разтресло фабрика за алуминиеви съдове, спортната кола се преобърна. Безброй пукнатини плъзнаха по предното ламинирано стъкло, което се пръсна, без да го нарани, а колата завърши първото си преобръщане и започна второ, при което и страничните прозорци се пръснаха на парчета. Капакът на мотора се сплеска с остър звук, разкъса се, усука се и се натика в самия двигател при второто завъртане.

След няколко преобръщания корветът накрая се спусна върху дясната си страна. Томи беше така объркан и замаян, сякаш бе прекарал

последния час върху скейтборд.

Колата беше полегнала надясно и само предпазния колан задържаеше тялото му да не се строполи.

В последвалата тишина Томи ясно чу собственото си трескаво дишане, припукването на нагретите машинни части, дрънченето от падащите парченца стъкло, свиренето на антифриза, който изтичаше от някоя пробита тръба, барабания тропот на дъжда върху останките от новичкото кола.

Дребосъкът обаче мълчеше.

Томи не си правеше илюзии, че съществото е загивало при катастрофата. Беше си живо и с гладно желание пълзеше към него през развалините. Всеки миг годината можеше да изрита някоя от решетките на отоплението или да се покатери през празната рамка на предния прозорец, а Томи нямаше да успее да се измъкне достатъчно бързо, за да се спаси, тъй като останките от колата го притисаха в капан.

Бензинови пари. Студеният вятър довя до Томи последното нещо на света, което би искал да усети – характерния мирис на бензиновите пари, толкова силен, че за миг дъхът му спря.

Акумулаторът си беше зареден. Възможността някое късо съединение да предизвика искра беше съвсем реална.

Томи не знаеше от какво да се страхува повече – дали от съскащия дребосък, който можеше да му избодне с нокти очите и да прегризе сънната му артерия... или да бъде принесен в жертва в колата на мечтите си в деня, когато я беше купил. Джейм Дийн поне се бе наслаждавал на поршето си цели девет дена, преди да бъде убит в него.

Макар и замаян, Томи откри копчето, с което се освобождаваше предпазният колан. Като се държеше с една ръка за волана, за да не падне върху съседната седалка, той се освободи от колана.

Откри дръжката на вратата и установи, че действа нормално. Но или ключалката беше строшена, или рамката на вратата заяждаше, защото независимо от усилията му, проклетото нещо не искаше да се отвори.

Страничният прозорец се беше счупил при удара и в рамката не бе останало и парченце стъкло. Студеният дъжд се стичаше през отвора и просмукваше в дрехите на Томи.

След като издърпа краката си изпод таблото, той се извъртя, за да ги подпре в лоста за скоростите между седалките. Провря първо глава през прозореца, после раменете си и се измъкна от смачканото купе.

Претъркули се покрай преобърнатия корвет по смачканата,

просмукана от дъжда кафява трева, през някаква локва и се спря в калта.

Миризмата на бензин се усили нетърпимо.

Томи се изправи с мъка на крака и се олюля несигурно. Забеляза, че колата беше спряла върху участък гола земя – терен за бъдещ търговски център на отличния за бизнес ъгъл на булевард Макартър и магистралата Пасифик Коуст. През последните години на парцела поставяха коледно дърво през декември, понякога предлагаха тикви за празника на вси светии, но от това не падаше кой знае каква печалба. Томи извади страхотен късмет, че сега беше началото на ноември и че колата се бе преобърнала на празното място вместо сред тълпа от празнично настроени хора.

Тъй като корветът лежеше на едната си страна, Томи се озова редом с шасито. Откъм механичните вътрешности на автомобила дребосъкът извресца от ярост и *глад*.

Томи отстъпи заднишком от колата, наджапа в нова локва и едва не падна назад.

Пронизителния писък премина в ръмжене, а после в напрегнато пъшкане. Томи чу как демонът удря, опъва и дере, как металът се търка в метал. Той не можеше да разгледа добре шасито, но разбра, че дребосъкът е попаднал в плен сред изкривените тенекии и яростно се мъчи да се освободи.

Изработената от стъклопласт каросерия на корвета беше напълно съсипана. Колата мечта представляваше купчина безполезни парчета.

Имаше късмет, че се беше измъкнал невредим. На сутринта, разбира се, щеше да се чувства смазан от болките във врата и от още хиляди по-дребни контузии... ако доживееше до сутринта, разбира се.

Последният срок е призори.

Тик-так.

Хрумна му идиотският въпрос, колко ли й беше излязло на час краткото притежание на корвета? Седем хиляди долара? Осем хиляди? Погледна часовника си, за да изчисли колко часа са минали, откакто получи ключовете, но после махна с ръка, защото това нямаше значение. Беше изгубил само пари.

Сега важното беше да оцелее.

Тик-так.

Движи се. Не спирай да се движиш.

Когато заобиколи торпедото на преобърнатата кола и мина през лъча на единствения действащ фар, Томи не можа да види мотора, защото капакът се беше сплескал в него. Чу обаче как демонът яростно блъска

стените на затвора си.

– Да пукнеш дано, проклетнико! – изръмжа Томи.

Някъде отдалеч се чу вик.

Тръсна глава, взря се в дъжда и забеляза, че две коли са спрели от южната страна на булевард Макартър близо до мястото, където корветът му бе изхвърчал от платното.

Някакъв човек с фенерче стоеше на ниския насип на стотина метра. Той отново извика нещо, но бученето на бурята не позволи на Томи да долови смисъла на думите му.

Трафикът се бе забавил, а няколко коли бяха спрели и на магистралата Пасифик Коуст, макар още никой да не излизаше от тях.

Човекът с фенерчето започна да се спуска от насипа – явно искаше да помогне.

Томи вдигна ръка и замаха енергично, за да подтикне добрия самарянин да побърза, да дойде и да чуе крясъка на демон, залостен в разбития двигател, да види със собствените си очи призрачната кукла, ако тя успееше да се освободи от металния си затвор, да се удиви от самото й съществуване, *да бъде свидетел!*

В този момент бензинът, който се бе разлял по цялото протежение на корвета, се възпламени. Сини и оранжеви пламъци се издигнаха високо в небето, като в миг превърнаха дъжда в пара.

Горещата взривна вълна удари Томи с такава сила, че лицето му запари, а тласъкът ѝ го накара да отстъпи несигурно назад.

Плененият дребосък нададе страхотен писък.

В подножието на насипа добрият самарянин се спря уплашен от огъня.

– По-бързо! *По-бързо!* – провикна се Томи, макар да знаеше, че ревет на дъжда и бученето на вятъра ще заглушат всички звуци и човекът с фенерчето няма да чуе нито него, нито демона.

Нещо се разцепи, изгърмя и разбитата и горяща каросерия се отдели от двигателя и се преметна покрай Томи, като пръскаше наоколо искри и дим, докато не спря при палмите. Като зъл дух, измъкнал се от вълшебна лампа, дребосъкът изскочи от огнения ад и се приземи в калта на не повече от три метра от Томи. Целият гореше, но огненото наметало, заместило белия плат, изглежда, не го безпокоеше.

Всъщност съществото вече не се дереше в безумна ярост, а изглеждаше въодушевено от заревото. Беше вдигнало ръце над главата си и като че ли радостно крещеше „алилуя“, залюляно сякаш в екстаз. Вниманието му беше насочено не към Томи, а към собствените му ръце, от

който – като от напоен с мазнина фитил на кандилница край някой храм на злото – излизаше син пламък.

– Станало е по-голямо! – изумен прошепна Томи.

Невероятно, но нещото бе пораснало. Куклата, която намери пред входа на къщата си, беше около двацет и пет сантиметра. А демонът, който в транс се люлееше пред него, беше висок към четиридесет и пет сантиметра – почти два пъти по-голям от последната му поява във фойето, когато тичаше към дневната, за да направи късо съединение в осветлението. Освен това краката и ръцете му бяха надебелели, а и тялото бе наедряло.

Силните пламъци попречиха на Томи да разгледа подробно съществото, макар да му се стори, че забелязва някакъв противен израстък отзад, какъвто преди липсваше. Гърбът му сега изглеждаше по-приведен отпреди и може би дланите бяха станали непропорционално големи спрямо дължината на ръцете, но че демонът беше пораснал, в това не можеше да има съмнение.

Беше очаквал дребосъкът да се сгърчи и да падне сред унищожителните пламъци, но сега Томи беше сериозно разтревожен от видимо укрепналия му вид.

– Това са пълни глупости – промърмори той.

Светлината от буйно горящата кола се отразяваше в проливния дъжд, който я пренасяше към локвите на земята, блестящи като басейни от разтопено злато и потрепващи от сянката на подскачащия дребосък.

Как е могъл да порасне толкова бързо? А за да се увеличи така теглото му, беше нужно да поеме храна, гориво да подхранване на трескавия растеж.

И какво ли беше ял?

Добрят самарянин отново идваше към него зад светлината от подскачащото фенерче, но все още ги делиаха поне шейсет метра. Горящият корвет се намираще между него и демона, така че той не би могъл да го види, преди да дойде от страната на томи.

Но какво ли беше яло онова чудовище?

Изглеждаше невероятно, но ръстът на бясно подскачащото същество, изглежда, се увеличаваше и в момента, докато от него се оттичаха пламъците.

Томи започна бавно да отстъпва назад, като съдържаше силното си желание да побегне. Всяко рязко движение би могло да прекъсне възторга на дребосъка от буйните пламъци и да му припомни, че плячката е наблизо.

Човекът с фенерчето вече беше на около четиридесет метра. Беше едър мъж в шлифер с качулка, която вятърът подмяташе зад гърба му. Както се примъкваше между локвите и се подхлъзваше в калта, той приличаше малко на странстващ монах.

Изведнъж Томи се обезпокои за живота на човека. В началото му се искаше да има свидетел, но това беше докато мислеше, че дребосъкът е загинал в пламъците. Но сега си даде сметка, че зверчето не би *допуснало* свидетел.

Тъкмо щеше да извика на непознатия да не се приближава дори с риска да привлече вниманието на дребосъка, но съдбата се намеси, когато дъждовната нощ бе раздрана от пистолетен изстрел, после от втори и, трети.

Явно разпознал характерния звук, непознатият рязко спря в калта. Беше все още на трийсетина метра от разрушената кола, така че бе невъзможно да забележи светещия демон.

Отекна четвърти изстрел, пети.

Докато бързаше да се измъкне от корвета след удара, Томи беше забравил пистолета. Пък така или иначе не би могъл да го открие в развалините. Сега от високата температура патроните гърмяха сами.

Като си даде сметка, че остава съвсем беззащитен, Томи престана да се отдалечава от демона и се спря на място несигурен и разколебан. Макар да беше целият мокър от бурята, устата му беше пресъхнала, но силно развитият инстинкт за оцеляване му даваше сили. Възможно бе за кратко да се отърве от дребосъка, но шансът да се измъкне от него през следващите шест-седем часа до сутринта не беше кой знае колко голям.

А дребосъкът растеше.

Заякваше.

Превръщаше се в още по-страшен хищник.

Тик-так.

В марафонките на Томи беше влязла кал. Вълмата мъртва трева и пълзящите по земята лози за малко не го впримчиха и не го повалиха на земята. Палмово клонче като перо от гигантска птица, понесено от вятъра, долетя от недрата на нощта и шибна лицето му. Самата природа изглежда, се бе включила в дяволския заговор.

Тик-так.

Томи хвърли поглед през рамо и забеляза, че пламъците на корвета, макар още да светеха ярко в нощта, са започнали да намаляват. Демонът, обхванат от пламъците, продължаваше да се наслаждава на огъня и за момента като че ли го бе забравил. Зверчето продължаваше да бъде в

транс и не го преследваше.

Последният срок е призори.

Вече почти на улицата, Томи се осмели отново да се обърне назад и да погледне през плътната сива завеса на дъжда. От дребосъка още излизаха пламъци, но само от време на време. Явно повечето бензин, просмукал съществото, вече беше изгорял. Ярките пламъци бяха потихнали и Томи не можа да огледа съществото добре – само се увери, че то отново тръгва и се насочва към него.

Зверчето не го преследваше с предишната бързина навярно защото беше все още занесено от опиянението си пред пламъците. Но все пак вървеше след него.

След като пресече празния паркинг по диагонал, Томи достигна ъгъла на магистралата Пасифик Коуст и улица Авокадо, плъзна се по последния участък кал като къркьор по замръзнало езеро и скочи от банката в стигащата до глезена вода в канавката на кръстовището.

Изсвири автомобилен клаксон. Изскърцаха спирачки.

Томи не беше обърнал внимание на движението, защото гледаше назад през рамо, а и внимаваше да не се препъне. Когато изненадано вдигна глава, забеляза някакъв ярко боядисан форд пикап *там*, като че ли се бе появил с вълшебство – *нуф!* – от друго измерение. Зашеметяващият пикап закова спирачки, секунда преди да го достигне, залюля се на ресорите си, но Томи не можа да се спре и с всички сили се блъсна в бронята, завъртя се пред предницата и падна на настилката.

Като се държеше за пикапа, той веднага се надигна от асфалта.

Шантавата украса не беше хипарска проява, както изглеждаше на пръв поглед, а по-скоро опит пикапът да се превърне в модернистичен джубокс с изображения на подскачащи газели сред стилизирани палмови клонки, струящи ярки сребърни мехури на лъскавочерен фон и светещи златни мехури на яркочервен фон, когато вратата откъм страната на шофьора се отвори, нощта се огласи от класическо парче в изпълнение на оркестъра на Бени Гудман.

Томи беше успял да се изправи, когато шофьорът дойде при него. Беше млада жена с бели обувки и нещо като престилка на медицинска сестра, върху която бе наметнато кожено яке.

– Хей, при теб всичко наред ли е?

– Да, добре съм – изхриптя Томи.

– Наистина ли?

– Да, естествено, остави ме на мира.

Той хвърли поглед на окъпания от дъжда паркинг.

Дребосъкът вече не го гонеше, а святкашите аварийни светлини на пикапа не можеха да пробият мрака. Томи не виждаше къде е съществото в момента, но беше сигурен, че е наблизо; навярно се движеше умно, но сигурно скъсяваше разстоянието помежду им.

– Върви си – махна ѝ той с ръка.

Момичето се поколеба:

– Но ти сигурно си...

– Върви си, побързай.

– ... ранен. Не мога да те оставя...

– Махай се от тук! – вбесен повтори той, защото не искаше тя да се окаже в клопка между него и демона.

Отдръпна се от нея с намерението да пресече шестте платна на магистралата Пасифик Коуст. В момента нямаше движение с изключение на няколкото коли, спрели по на юг, чиито шофьори наблюдаваха горящия корвет.

Момичето го хвана здраво за ръката.

– Онова твоята кола ли беше?

– Господи, то идва!

– Какво идва?

– То!

– Какво?

– То! – Томи се опита да се откопчи от нея.

– Онова новият ти корвет ли беше? – повтори тя.

Едва сега той се досети, че я познава. Ами дали това беше русата сервитьорка. Беше му поднесла хамбургерите и пържените картопки тази вечер. В ресторанта от другата страна на магистралата.

В заведението бяха приключили работа за тази вечер и тя си отиваше вкъщи.

Томи отново изпита странното чувство, като че съдбата го носи по някаква стръмна писта, в края на която го очакваше неизвестността.

– Трябва да те прегледа лекар – настояваше тя.

Явно нямаше да успее да се отърве от нея.

А когато дребосъкът пристигнеше, нямаше да остави свидетел. Вече беше висок четиридесет и пет сантиметра и продължаваше да расте. С израстък по протежение на гърба, с по-големи нокти и по-дълги зъби. Щеше да разкъса гърлото ѝ, да ѝ смаже лицето.

Нежното ѝ гърло.

Прекрасното ѝ лице.

Томи нямаше време да спори с нея.

– Добре, отиваме на лекар, само по-скоро да се махаме оттук.

Тя го поведе за ръка, като че ли беше безпомощен старик, и двамата заобиколиха пикапа отдясно – от страната която беше най-близо до паркинга.

– Хайде, тръгвай с това проклето нещо! – настоя той, когато най-накрая се отскубна от нея.

Томи отвори дясната врата и понечи да се качи, но сервитьорката още стоеше пред шарената кола, смаяна от избухването му.

– Карай или *и двамата* ще умрем! – извика той отчаяно.

Погледна към празния паркинг, като че очакваше дребосъкът да се хвърли върху него от мрака и дъжда, но онова нещо още го нямаше, така че Томи се качи във форда.

Момичето се настани на шофьорската седалка и трясна вратата си едновременно с тази на Томи.

Тя изключи радиото и музиката на Бени Гудман заглъхна.

– Какво се случи там? Видях те да излизаш с гръм и трясък от булевард Макартър и...

– Ти глупава ли си, глуха ли си? Или и двете? – остро прекъсна въпросите ѝ той. – Трябва да се махнем оттук *веднага!*

– Никой не ти е дал право да ми говориш по този начин! – Ясносиците ѝ очи гневно проблясваха от обидата.

Останал без думи от безсилие, Томи не успя да отговори нищо свързано.

– Дори да си ранен и уплашен, не бива да ми говориш така. Не е хубаво.

Той хвърли поглед през страничния прозорец към празния паркинг до тях.

– Не понасям грубияните – продължи тя.

Той преглътна яда си и се опита да говори по-спокойно.

– Извинявай.

– Никак не ти личи, че съжаляваш.

– Е, съжалявам.

– Добре, но не личи.

Томи си помисли, че за нея може би ще бъде по-добре той собственооръчно да я убие вместо да чака дребосъкът да свърши тази работа.

– Искрено съжалявам – повтори той.

– Наистина ли?

– Искрено, искрено съжалявам – настоя той.

– Така е по-добре.

– Можеш ли да ме закараш до някоя болница – предложи той просто за да я накара да потегли.

– Разбира се.

– Благодаря.

– Сложи си предпазния колан.

– Какво?

– Правилникът го изисква.

Косата ѝ потъмняла и провиснала от дъжда, прилепваше към лицето; униформата ѝ също беше прогизнала. Томи не биваше да забравя, че тя също се бе подложила на известни неудобства заради него.

Докато си слагаше предпазния колан и го закопчаваше, той продължи с възможно най-голямо търпение.

– Моля те, много те моля – ти изобщо не разбираш какво става...

– Тогава *обясни* ми. Не съм нито глупава, нито глуха.

За миг той изгуби дар слово, притиснат от невероятните събития от тази нощ, но после изведнъж всички се изсипа в дълъг истеричен изблик:

– Това нещо, тая кукла, някой я остави пред входа на къщата ми, а после конците се скъсаха и отдолу проблесна истинско око, зелено змийско око, имаше опашка на плъх, хвърли се върху главата ми иззад пердето; сигурно яде куршуми за закуска, освен това е и *умна*, пък и непрекъснато расте...

– Какво расте?

Чувството му за безсилие едва не го накара отново да стане груб.

– Дяволската кукла, онова пъргаво като плъх малко чудовище! То расте!

– Дяволската кукла чудовище? – Тя го изгледа подозрително.

– Да! – вбесен изкрещя той.

С едно влажно *туп* пищящият дребосък се блъсна в дясната врата на пикапа, само на сантиметри от главата на мъжа.

Томи изкрещя.

Момичето простена:

– Господи, Боже мой.

Дребосъкът явно растеше, а и ставаше все по-малко човекоподобен, отколкото при появяването си в кукленската си форма. Главата му се беше уголемила и деформирала, а блестящите зелени очи изпъкваха от дълбоките очни ябълки под неравното костеливо чело.

Момичето освободи ръчната спирачка.

– Изритай го от прозореца.

- Не мога.
- Смъкни го от прозореца!
- *Как* да го сваля, за Бога?

Ръцете на дребосъка също бяха претърпели метаморфоза – петте им завършека бяха нещо средно между пръсти и широки заоблени пипала на сепия. Държеше се здраво за стъклото с бледите смукала, каквито имаше и на ръцете, и на краката.

Томи нямаше никакво намерение да отваря прозореца за да смъкне нещото. В никакъв случай.

Блондинката включи на скорост. Настъпи газта с такава сила, като че се канеше да излети не само от пътя, но и от слънчевата система.

Ревът на мотора заглуши писъка на дребосъка, гумите бясно забоксуваха като че ли искаше да избяга възможно най-бързо не само от това място, но и от хлъзгавата настилка, но фордът не изскочи извън галактиката, а просто си остана на мястото, като изхвърляше фонтани дъждовна вода и с четирите си гуми.

Лигавата паст на демона беше широко отворена. Служестия черен език противно потрепваше. Черните му зъби се опитваха да захаят стъклото.

Гумите накрая си намериха опора и пикапът полетя напред.

- Не го пускай да влезе – помоли момичето.
- Защо пък да го пускам?
- Не го пускай да влезе!
- Да не ме мислиш за откачен?

Фордът се носеше като ракета на север по магистралата Пасифик Коуст. На Томи му се стори, че с това ускорение като нищо могат да се изстрелят отвъд галактиката, а дъждът атакуваше предното стъкло със силата на артилерийски огън. Упоритият дребосък обаче си оставаше прилепен към стъклото.

- То се опитва да влезе – изстена тя.
- Така е.
- И какво иска?
- Мене – отвърна той.
- Защо?
- Изглежда съм го ядосал с нещо.

Цветът на зверчето още беше черен на жълти примеси, но коремът му, опрян в стъклото, беше изцяло жълт като гной. В долната му част се отвори една цепка и от там се показаха грозно гърчещи се пипала със смукала накрая, които също залепнаха за стъклото.

Светлината в пикапа не достигаше, за да види точно какво става, но Томи забеляза, че стъклото е започнало да пуши.

- Охо! – привлече вниманието ѝ той.
- Какво?
- Започнало е да прогаря стъклото.
- Да го „прогаря“?
- Да го разяжда.
- *Какво?*
- Като с киселина.

Тя лекичко натисна спирачката и направи остър десен завой към входа на Нюпортския крайбрежен градски клуб.

Пикапът рязко се наклони надясно, а центробежната сила прилепи Томи до вратата и притисна лицето му към стъклото, от другата страна на което изхвърлените черва на дребосъка се гърчеха върху димиящия прозорец.

- Накъде караш, за Бога?
- Към градския клуб – обясни тя.
- Защо?
- Трябва да сменим колата. Ще ни трябва камион – процеди тя.

Направи остър ляв завой към паркинга – маневра, която отдръпна Томи от вратата и от разлагачото се стъкло.

В този късен час на паркинга почти нямаше коли. На асфалтовата площадка бяха останали за през нощта само две-три превозни средства. Едно от тях беше товарен камион.

- Тя насочи пикапа към каросерията на камиона и даде газ.
- Какво си намислила? – попита я Томи.
- Да се измъкнем.

В последния момент тя зави вляво от паркирания камион и профуча така близо, че изстърга старателно нанесената боя от калника на пикапа и откърти страничното му огледало. От триенето на металните части изхвърча порой от искри и дребосъкът се оказа заклещен между стъклото на пикапа и каросерията на големия камион. Нашарената ламарина се обели от удара, но дребосъкът се оказа по-издръжлив от форда... докато смукалата му не се отлепиха със звук, който Томи успя да чуе въпреки останалия шум. Стъклото на дясната врата се пръсна и парчета се поръсиха върху Томи. За миг се уплаши, че зверчето е паднало в скута му, после, когато подминаха камиона, той разбра, че са успели да го смъкнат от пикапа.

- Какво ще кажеш да се върнем и да прегазим проклетото нещо

един-два пъти? – надвика тя фучащия през строшеното стъкло вятър.

Той се приведе към нея и извика в ухото ѝ:

– По дяволите, не! Това няма да помогне. То ще се вкопчи в някоя от гумите ти, докато минаваш, и този път вече няма да се отървем. Ще изпълзи в шасито, ще го разпори, ще се провре през него, по един или друг начин ще се добере до нас.

– Тогава да се разкараме оттук.

В края на алеята пред градския клуб тя зави надясно по магистралата с такава скорост, че томи очакваше фордът да пукне гума или да се преобърне, но им се размина и тя натисна газта до края с много по малко уважение към ограниченията за скоростта, отколкото бе проявила порано по отношение на предпазните колани.

Томи очакваше всеки момент дребосъкът да се появи от бурята и да се хвърли върху тях. Продължи да не се чувства в безопасност, докато не пресякоха шосето Джамбърий и не започнаха да се спускат към нюпортското пристанище.

Дъждът влизаше през счупеното стъкло и го шибаше в лицето. Това не го тревожеше. Нямахше да се намокри повече.

При скоростта, с която се движеха, фученето на вятъра беше толкова силно, че никой от двамата и не направи опит за разговор.

След като преминаха моста над канала на плажа, вече на десетина километра от паркинга, където се бяха отървали от демона, блондинката накрая намали. Шумът от вятъра понамаля.

Тогава изгледа седящия до нея Томи, както се гледа извънземен – сякаш беше малко зелено човече, покрито с брадавици, с глава като диня, току-що слязло от летяща чиния.

Е, в интерес на истината, и собствената му майка го бе погледнала така, когато за пръв път ѝ призна, че пише детективски романи.

Той нервно прочисти гърлото си и каза:

– Доста добра си на кормилото.

За негово учудване тя се усмихна.

– Наистина ли мислиш така?

– Всъщност направо си страхотна.

– Благодаря. И тебе си те бива.

– Мене?

– Каква каскада направи само с корвета!

– Много смешно, няма що!

– Полетът във въздуха не беше лош, но май нещо обърка приземяването.

- Съжалявам за пикапа ти.
- По тия места е така – загадъчно поклати глава тя.
- Аз ще платя за ремонта.
- Много си мил.
- Трябва да спрем и да закрием с нещо тоя прозорец.
- Нали трябваше да отидеш в болница?
- Нищо ми няма – увери я той. – Но дъждът ще ти съсипе седалките.
- Не се тревожи за това.
- Но...
- Те са сини – заяви тя.
- Какво?
- Седалките.
- Да, сини са. И какво от това?
- Не обичам синия цвят.
- Ами повредите?
- Свикнала съм с тях. Често нещо се поврежда или олющва.
- Често?
- Животът ми е богат на събития.
- Сериозно ли говориш?
- Научила съм се да живея с тях.
- Ти си странна жена.
- Тя се усмихна благодарно.
- Томи отново се почувства объркан.
- Как се казваш?
- Деливъранс¹ – отвърна тя.
- Как?
- Деливъранс Пейн. П-е-й-н. родила съм се трудно, а майка ми има странно чувство за хумор.
- Той не схвана веднага. После се досети.
- Аха.
- Хората ми казват просто Дел – продължи момичето.
- Дел. Не е лошо.
- А ти как се казваш?
- Туонг Фан – по инерция отвърна той и изведнъж се стресна. – Искам да кажа Томи.
- Туонг Томи?

1. Деливъранс – от раждане (англ.) deliverence.

- Не Туонг. Името ми е Томи Фан.
- Сигурен ли си?
- Съвсем сигурен.
- Странен човек си ти – поклати глава тя, като че ли това ѝ доставяше удоволствие. Като че ли той ѝ връщаше някакъв комплимент.
- През тоя прозорец наистина влиза много вода.
- Скоро ще спрем.
- Кой те научи да караш така, Дел?
- Мама.
- Майка ти сигурно е страхотна жена.
- Голям образ е. Кара състезателни коли.
- А моята майка за съжаление не – намръщи се томи.
- И скутери. И мотоциклети. Щом едно нещо има мотор, майка ми непременно иска да го подкара.
- Дел спря на един червен светофар.
- Двамата помълчаха малко.
- Дъждът се изливаше, като че ли небето беше язовир, чиято стена току-що бе рухнала.
- Дел наруши мълчанието:
- Значи... онова нещо... Значи то беше дяволската кукла, пъргавото като плъх малко чудовище. Нали?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Докато караха нататък, Томи разказа на Дел за куклата, която намери пред входа си – всичко до момента, когато тя даде на късо електричеството в кабинета му. Момичето не показа с нищо, че смята историята му за съмнителна, и я намери всъщност за много интригуваща. От време на време вмъкваше „аха“, „хм“ и „окей“, а на два-три пъти – „да, сигурно е така“, като че ли ѝ разказваше някоя от онези странни и необясними историйки, които можеше да види по вечерната телевизия.

Той прекъсна разказа си, когато Дел спря пред един денонощен супермаркет. Тя настоя да вземе някои неща, с които да почисти пикапа и да закрие строшения прозорец, а по нейна молба Томи я придружи с количката.

В огромния магазин имаше толкова много хора, че двамата с Дел изглеждаха като герои от научнофантастичните филми от петдесетте години, в които остават шепа оцелели, след като някакъв загадъчен апокалипсис е унищожил цялото човечество, но е оставил невредими сградите и произведенията на изкуството. Залети от ярката светлина на неоновите лампи на тавана, дългите пътеки между рафтовете бяха обезпокоително пусти и тихи, като изключение правеше само тихото бучене на хладилниците.

Както крачеше решително с белите си обувки, бялата униформа и незакопчаното кожено яке, с влажната си руса коса, издърпана зад ушите, Дел Пейн приличаше на медицинска сестра, способна да се погрижи за някой болен, и да изрита навън здравия.

Избра пакет с големи пластмасови торби за смет, широка ролка изолиран банд, четири опаковки книжни салфетки, десет бръснарски ножчета, рулетка, шишенце с витамин С по един грам, шишенце с капсули витамин Е и две бутилчици портокалов сок по 330 милилитра. От рано изложената коледна колекция грабна конусовидна шапка на Дядо Коледа с бяла околочка от изкуствена кожа и бял пискюл.

Спря пред щанда за млечни произведения, посочи нещо в един от хладилниците и попита:

– Обичаш ли тофу?

Въпросът прозвуча така странно, че Томи успя само да повтори объркан:

– Дали обичам тофу²?

– Аз попитах първа.

– Не. Не обичам тофу.

– А би трябвало.

– Защо? – засегнат попита той. – Освен това, въпреки че съм азиатец, не ям и с клечки.

– Защо си винаги толкова докачлив?

– Не съм.

– Дори не бях помислила, че си азиатец, докато ти самият не повдигна въпроса.

Странно, но той й повярва. Макар да я познаваше отскоро, Томи вече бе разбрал, че тя не прилича на останалите хора, а сега му се искаше да повярва и че просто не беше обърнала внимание на леко дръпнатите му очи и бронзовия оттенък на кожата.

Огорчен от себе си, той наведе глава.

– Извинявай.

– Попитах те дали ядеш тофу, защото, ако го консумираш пет пъти седмично или повече, никога няма да хванеш рак на простатната жлеза. Това е хомеопатично профилактично средство.

Томи никога не беше срещал човек, който може да прави такива резки завои в разговора като Дел.

– Изобщо не ми пука за рака на простатата.

– А би трябвало. Той е на трето място сред причинителите на смърт сред мъжете. Или на четвърто. Както и да е, за мъжете ракът на простатната жлеза се нарежда там заедно с инфаркта и мозъчните удари.

– Но аз съм само на трийсет години. Мъжете заболяват от рак на простатата чак към петдесет-шейсет.

– Значи като навършиш четиридесет и девет години, ще се събудиш сутринта с простатна жлеза, голяма колкото баскетболна топка, и ще разбереш, че си изключение от статистиката, но ще бъде твърде късно.

Тя взе една опаковка тофу от хладилника и я пусна в количката.

– Но аз не го искам – обади се Томи.

– Не ставай глупав. Никога не е късно да започнеш да се грижиш за себе си.

Тя грабна дръжката на количката и я подкара по пътеката между рафтовете, като го принуди да го гони, така че той не успя да върне тофуто в хладилника.

Забързан след нея, той подвикна:

2. Тофу (от японски), богата на протеини храна, продукт на соята.

– А тебе какво те интересува, че след двацет години ще се събудя с простатна жлеза колкото баскетболна топка?

– И двамата сме хора, нали? Как може да не ме е грижа какво ще ти се случи?

– Но ти всъщност не ме познаваш – възрази той.

– Напротив. Ти си Туонг Томи.

– Томи Фан.

– Така де.

При касата Томи настоя той да уреди сметката.

– В края на краищата, нито прозорецът щеше да ти е счупен, нито пикапът да е в това състояние, ако не бях аз.

– Окей – съгласи се тя, когато Томи извади портфейла си, – но това, че ми плащаш за изолирбанда и за книжните салфетки не означава, че ще ти се отблагодаря в натура.

Могъщият мъж Чип Нгуейн би й отговорил без колебание с някоя духовита забележка, която би я очаровала, защото освен че беше изключителен частен детектив, беше и цар във флиртуването. Томи обаче примигна глупаво към Дел, напрегна ума си, но не можа да отвърне нищо.

Ако можеше да поседи пред компютъра си само няколко часа и да измисли няколко блестящи реплики, щеше да затвори устата на тази шегджийка госпожица Деливъранс Пейн.

– Но ти май се изчерви – явно развеселена забеляза тя.

– Не съм.

– Изчерви се.

– Не, не е вярно.

Дел се обърна към касиерката, латиноамериканка на средна възраст с миниатюрно златно разпятие на верижка около врата, и я попита:

– Според вас изчерви ли се или не?

Касиерката прихна.

– Изчерви се.

– Разбира се – кима Дел.

– Хубав е, когато се изчервява – подхвърли развеселена касиерката.

– Сигурна съм, че и той го знае – дяволито се усмихна Дел, зарадвана от думите й. – Сигурно използва това като средство за ухажване – може да се усмихва по всяко време, както добрите актьори могат да се разплачат, когато си поискат.

Касиерката отново се изкиска.

Томи въздъхна дълбоко смутен и огледа почти безлюдния магазин доволен, че не са ги чули и други. Беше се изчервил толкова силно, че

чак ушите му пламтяха.

Когато касиерката въведе кода за цената на тофуто в електронния си брояч, Дел ѝ обясни:

– Безпокои се да не би да хване рак на простатата.

Томи веднага възнегодува.

– Ни най-малко.

– Така си е, признай го.

– Не.

– Обаче не ме слуша, не вярва, че тофуто действа профилактично – съобщи на касиерката Дел.

След като удари клавиша на апарата за цялата сметка, касиерката се намръщи на Томи и с наставнически глас, в който нямаше и следа от приятелското кикотене преди малко, го сгълча:

– Вижте какво, по-добре е да го правите, защото наистина помага.

Японците ядат тофу всеки ден и почти не страдат от рак на простатата.

– Виждаш ли? – усмихна се самодоволно Дел.

Томи поклати глава.

– Ти с какво се занимаваш, когато не сервираш в заведението – ръководиш частна клиника ли?

– Но това е просто добре известно на всички.

– Тук обслужваме много японци – намеси се касиерката, след като постави покупките им в торбички и взе парите от Томи. – Идват и корейци. Вие сигурно не сте японец.

– Американец съм – отсече Томи.

– Виетнамски американец?

– Американец – упорито настоя той.

– Много от виетнамските американци също ядат тофу – подхвърли касиерката, докато броеше рестото – макар и не толкова, колкото са японските ни клиенти.

С шеговата усмивка Дел заяви:

– Накрая той ще се окаже с простата, голяма колкото баскетболна топка.

– Вие слушайте какво ви казва момичето и вземете мерки – посъветва го касиерката.

Томи прибра рестото в джоба на дънките си и грабна двете найлонови пликчета с покупките – най-много от всичко искаше час по-скоро да се махне от супермаркета.

Касиерката повтори съвета си:

– Слушайте какво ви казва момичето.

Отвън дъждът отново го разхлади, отми червенината от лицето му. Помисли си за дребосъка, който още не се беше появил, за това, че вече беше пораснал.

През тези няколко минути, прекарани в супермаркета, съвсем бе забравил за проклетото нещо.

От всички хора, които познаваше, единствено Дел беше в състояние да го накара да забрави, дори за кратко, че преди по-малко от час бе нападат от нещо чудовищно и свръхестествено.

– Ама ти да не си откачила? – попита я той, като доближиха колата.

– Не, не мисля – отвърна тя с лъчезарен вид.

– Не ти ли е ясно, че онова нещо ни дебне някъде там?

– Искаш да кажеш дяволската кукла, онова пъргаво като плъх малко чудовище, нали?

– За какво *друго* бих могъл да говоря?

– Е, светът е пълен със странни неща. Ти не гледаш ли предаванията за разни необясними неща по телевизията?

– То е някъде там и ме търси...

– Тогава сигурно търси и мене – успокояващо махна с ръка тя. – Трябва да съм го ядосала.

– Така изглежда. Но как можеш да отделиш толкова много време на моята простата, за ползата от тофуто, след като си имаме работа с демон *от ада*, който се опитва да ни намери?

Тя се запъти към шофьорската врата, а Томи бързо заобиколи на шарения пикап отясно. Момичето отговори на въпроса му едва когато и двамата се настаниха вътре.

– Независимо от проблемите, пред които сме изправени сега – тържествено започна тя, – те не могат да променят факта, че тофуто е полезно за мъжа.

– Ти наистина си откачила.

Тя запали мотора и отвърна:

– А ти пък си ужасно сериозен и скован. Не можах да се въздържа да не се пошегувам с теб.

– Какво има да се шегуваш?

– Ох, ти изобщо нямаш чувство за хумор – въздъхна тя, включи на скорост и потегли от паркинга на супермаркета.

Той мрачно погледна към двете найлонови торбички в краката си.

– Още не ми се вярва, че платих за проклетото тофу.

– Ще видиш, че ще ти хареса.

Дел паркира пикапа под един надлез на магистралата, който щеше да ги предпази от дъжда. Беше на няколко пресечки от супермаркета, в квартал, изпълнен със складове и промишлени сгради.

– Донеси от колата нещата, които взехме – подкани го тя.

– Но тук изглежда много пусто.

– Светът е пълен със самотни кътчета.

– Не мисля, че тук сме в безопасност.

– Човек никъде не е в безопасност, ако сам не иска да се чувства сигурен. – Тя отново бе започнала да говори с недомлъвки.

– И какво би трябвало да значи това?

– А какво *не* значи?

– Ти май отново се шегуваш с мен.

– Не знам какво искаш да кажеш – сви рамене тя.

Вече не се усмихваше. Оживлението, което озаряваше лицето ѝ по време на инквизицията с тофуто, беше изчезнало.

Като остави мотора да работи, тя се измъкна от шофьорското място, заобиколи пикапа и отвори вратата на багажника. Взе от Томи торбичките от супермаркета и изсипа съдържанието им на пода.

Томи треперещ от студ, бе принуден да стои на едно място и да я гледа. Целият беше просмукан от влага, а температурата, с приближаването на полунощ, сигурно беше вече към нулата.

– Аз май ще измайсторя нещо да закрием счупения прозорец – обясни тя. – А докато се занимавам с това, ти гледай да попиеш водата от предните седалки и от пода, може да почистиш парченцата стъкло.

Наоколо нямаше нито къщи, нито магазини и улицата изглеждаше като още една картина от научнофантастичния филм за обезлюдения след апокалипсиса свят, за който Томи се беше сетил в супермаркета. Отгоре се носеше буботенето на забързаните по магистралата камиони, но тъй като оттук колите на се виждаха, човек лесно можеше да си представи, че източникът на звука е някаква огромна извънземна машина, заета с изпълнението на пъкления план за изтребление на човечеството.

Като се вземе предвид свръхдейното му въображение, Томи сигурно би могъл да пише по-оживена художествена проза от детективските романи, с които досега се занимаваше.

В багажното отделение имаше кашон, пълен с кутийки кучешки бисквити.

– Днес следобед пазарувах за Скути – махна към тях тя и започна да вади бисквитите.

– Това някакво куче ли е?

– Не е какво да е куче. То е Куче с главна буква. Въплщението на всичко кучешко. Най-страхотния четириног индивид. Без съмнение, това е последното му превъплщение, преди да постигне нирвана. Такъв е моят Скути.

С купената преди малко рулетка тя измери счупения прозорец, взе бръснарско ножче и изряза парче картон, който да пасне точно на мястото му. Сложи картона в една от найлоновите торби, мина по краищата с изолирбанд и така запълни отвора.

Докато Дел преграждаше прозореца, Томи се въртеше около нея и чистеше предната седалка от вода и парченца стъкло. Докато работеше, той ѝ разказа за събитията от момента, когато дребосъкът даде на късоелектричеството в кабинета му, до появата на съществото изпод горящия корвет.

– Станал е по-голям! – възкликна тя. – Колко по-голям?

– Почти двойно по-голям от онова, което беше в началото. И различен. Нещото, което ти видя да виси от прозореца на пикапа... то е много по-различно от съществото, което се измъкна от куклата.

Дотогава никакво превозно средство не мина под подлеза, докато двамата работеха, и Томи започна все повече да се тревожи от изолацията им. Неведнъж обърна глава към откритите страни на бетонното им укритие, където се спускаха завеси от лееща се вода и сякаш сухото им укритие бе напълно изолирано от околния свят. Очакваше всеки миг да види демона с лъчистите очи – още по-голям и необикновен – да се приближава злокобно през бурята.

– А какво според теб представлява това същество?

– Не знам.

– От къде идва?

– Не знам.

– И какво иска?

– Да ме убие.

– Защо?

– Нямам представа.

– Ти, изглежда не знаеш много неща.

– Аха!

– А с какво се занимаваш ти, Туонг Томи?

Той реши да не обръща внимание на изопачения вариант на името си и отвърна:

– Пиша детективски романи.

Тя се изсмя.

– Е, стига де, ти самият май не си много печен, тъй като не успяваш да откриеш собствения си задник.

– Това е истинският живот.

– Не, не е – тръсна глава тя.

– Какво?

Тя продължи със сериозно изражение:

– Такова нещо не съществува.

– Не съществува истински живот?

– Действителността е начин на възприемане. Възприятията се променят. Ако под действителност разбираме възможност да докоснем даден предмет, то тя не съществува.

Томи вече бе употребил две от опаковките книжни салфетки, за да почисти седалката и мястото за краката под нея и бе натрупал малка купчина от отпадъци до стената на подлеза. Вдигна глава.

– Да не би да имаш нещо общо с движението „ню ейдж“ – ония, де-то насочват движението на духовете и се лекуват с помощта на кристали.

– Не, казах просто, че истината е усещане.

– Звучи ми като „ню ейдж“ – настоя той и се приближи към нея да види как върви нейната работа.

– Е, не е, някой ден, когато имаме повече време, ще ти обясня.

– А междувременно – махна с ръка той – аз ще продължа да се скитам безцелно в пълно неведение, затънал в собственото си невежество.

– Сарказмът не ти отива.

– Няма ли да свършваш вече? Умирам от студ.

Тя отстъпи от отворената дясна врата с изолирбанда в едната ръка и бръснарско ножче в другата и огледа критично творението си.

– Не е първа хубост, нито пък последният кръсък на модата в украсяването на автомобили, но поне няма да ни мокри дъждът.

В оскъдната светлина Томи не можеше да види художественото оформление на пикапа, макар да се досети, че голяма част от него бе изстъргана.

– Много съжалявам за картинките по стените. Бяха страхотни. Сигурно са ти стрували бая пари.

– Струваха ми само малко боя и много време. Не се тревожи за това. Аз и без това мислех да ги сменя.

Тя отново го беше изненадала.

– Значи сама си ги нарисувала?

– Художничка съм.

- А аз си мислех, че си сервитьорка.
- В ресторанта си вадя хляба. А изкуството е в кръвта ми.
- Аха, разбирам.
- Сигурен ли си?
- Ти сама го каза преди малко – аз съм чувствителен човек.

От магистралата над главата им изпищяха въздушните спирачки на голя камцион, които прозвучаха като вик на люспесто праисторическо чудовище от тресавищата на „Джурасик парк“.

Това естествено наведе Томи на мисълта за демона. Огледа притеснено късия бетонен тунел от единия до другия край, но не видя никакво чудовище, голямо или малко, което да се приближава в дъжда.

От багажника на пикапа Дел извади двете шишенца портокалов сок, даде едното на Томи и отвори другото за себе си.

Зъбите му тракаха. Вместо глътка студен портокалов сок в момента имаше нужда от чаша горещо кафе.

– Нямаме кафе – съобщи тя и го стресна, защото му се стори, че е прочела мислите му.

– Добре де, но не искам сок.

– Напротив, искаш. – От двете шишенца, купени от магазина, тя изброи десет таблетки витамин С по един грам и четири желатинови капсули витамин Е, отдели си половината, а останалото подаде на Томи. – След целия страх и напрежението телата ни са опасно изпълнени с вредни свободни радикали. Непълните кислородни молекули, десетки хиляди от тях, се блъскат една в друга в кръвта ни и поразяват всяка жива клетка, която им се изпречи. Трябват антиоксиданти – минимумът са витамините С и Е, – за да се съединят със свободните радикали и да ги обезоръжат.

Макар да не го беше особено грижа за здравословната диета и лечението чрез витамини, Томи си спомни, че някъде беше чел за молекулите свободни радикали и антиоксиданти и тъй като теорията на Дел явно се подкрепяше от медицината, той покорно глътна хапчетата с портокаловия сок.

Освен това му беше студено и се чувстваше уморен, за да спори с Дел. Искаше да си пести силите. Тя беше неуморна, а той много уморен.

– Ще хапнеш ли от тофуто?

– Не сега.

– Може би по-късно с малко кълцан ананас, черешово желе и орехи – предложи тя.

– Звучи съблазнително.

– Или просто сок от настърган кокосов орех.

– Все едно.

Дел взе червената хавлиена шапка на Дядо Коледа с бяла околужка и белия пискюл, които бе открила сред коледните стоки в супермаркета.

– А това какво е?

– Но за какво смяташ да я използваш? – Попита, защото беше забелязал, че тя имаше някаква идея за приложението на всяко нещо, купено от супермаркета.

– За какво ще я използваме ли? За да покрива главата си. – Тя го изгледа, като че ли той беше малоумник. – А *ти* за какво използваш шапките?

Тя си я сложи. От тежестта на пискюла върхът на шапката се килна настрани.

– Изглеждаш смешно.

– И аз си мисля, че не е лошо. Така се чувствам по-добре. Обзема ме празнично коледно настроение. – Тя затвори задната врата на пикапа.

– Май е време да посетиш психотерапевта си.

– По едно време посещавах редовно зъболекаря, но никога не съм била при психотерапевт.

Тя се настани зад кормилото на пикапа, запали мотора и пусна отоплението.

Томи протегна премръзналите си длани към решетката на таблото и с удоволствие посрещна горещия въздух. След като счупеният прозорец бе закрит, той скоро щеше да се изсуши и да се стопли.

– Е, детектив Фан, искаш ли да започнеш това разследване, като се опиташ да го намериш?

– Какво да намеря?

– Задника си.

– Тъкмо преди да съсия корвета, бях решил да отида при брат си Ги. Би ли могла да ме хвърлиш до там?

– Само това ли?

– Това ще е последната ми молба към тебе.

– Да те хвърля до там... и после какво? Просто да се прибера вкъщи и да чакам оная дяволска кукла, бързото като плъх малко чудовище да пристигне, да ми изтръгне черния дроб и да го изяде за десерт?

Томи започна:

– Аз мислех...

– Е, досега не е проличало.

– ... и не знам дали ти изобщо си застрашена...

– Не *мислиш*, че ме заплашва.

– ... защото според съобщението, което съществото въведе в компютъра ми, последният срок е призори.

– И защо мислиш, че това ме успокоява? – повдигна вежди тя.

– Срокът то да ми види сметката е утре сутринта... и аз разполагам с това време да намеря начин да оцелея. Тогава ще завърши играта.

– Играта?

– Играта, заплахата, каквото и да е. – Той погледна през предното стъкло към края на подлеза, където сребристия дъжд упорито продължаваше да вали. – Не е ли по-добре да потегляме? Като оставам по-дълго на едно място, започвам да се притеснявам.

Дел пусна ръчната спирачка и включи на скорост. Продължи обаче да държи крака си върху педала на спирачката и не потегли веднага.

– Каж ми какво точно имаш предвид, като казваш игра?

– Онова, което е накарало куклата да играе по правилата. Или може би е длъжна да го прави; може би такива са били условията на магията.

– Магията?

Той натисна копчето за заключване на вратата.

– Магия, вълшебство, вуду, каквото и да е, така или иначе, ако преживея до сутринта, може би ще се окажа в безопасност. – Томи се пресегна през Дел да заключи и нейната врата. – Това същество... то няма да се захване с тебе, щом са го изпратили за мене при положение, че разполага с ограничено време да ми свети маслото. Часовникът сега цъка за мене, това си е така, но цъка и за убиец.

Дел замислено наведе глава.

– В това, което казваш, има смисъл. – Гласът ѝ звучеше спокойно, като че ли просто си бърбеха за обикновени неща на чаша кафе.

– Не, съвсем побъркано е – поправи я той. – Както и цялото ни положение. Но в тази шуротия има известна логика.

Тя потропа с пръсти по кормилото.

– Като че ли забравяш нещо.

– Какво? – намръщи се той.

Тя погледна часовника си.

– Вече е седем минути след полунощ.

– А аз се надявах да е по-късно... все още ми остава много време до финала. – Той обърна глава и огледа багажното отделение, както и задната врата на пикапа, която не беше заключена.

– А утрото ще настъпи след... сигурно пет, пет и половина часа – пресметна Дел.

– Е, и?

– Томи, при скоростта, с която ти се движиш, тази гадина ще те хване до един час, ще ти откъсне главата... и пак ще й останат четирипет часа свободно време. Ако има ръце, де. Тогава ще се насочи към мене.

– Аз не мисля така – поклати глава той.

– Но аз мисля така.

– То не знае коя си ти – търпеливо започна той. – Тогава как би могло да те намери?

– Няма да му се наложи да прибягва до услугите на твоя загубен детектив, за да ме открие – подхвърли тя.

Томи се намръщи, защото тя изведнъж заприлича на майка му, а той най-малко би желал точно това момиче да прилича на майка му.

– Недей да казваш, че е загубен.

– Проклетото нещо ще ме издири по същия начин, по който сега търси *тебе*.

– И как ще стане това?

Тя замислено наведе глава. Пухкавият бял пискиъл се залюля.

– Ами... като проследява психическите ти еманации по телепатия. А може би душата на всеки от нас издава звук или пък... изпуска лъчи, които се виждат в спектъра недоловим от сетивата на обикновените хора, а тези лъчи са уникални като отпечатъците от пръсти... по тях това нещо те открива.

– Окей, добре, възможно е да прави подобни неща, като че ли е свръхестествено същество...

– *Като че ли* е свръхестествено? *Като че ли*? А какво според теб е то, Томи? Променящ формата си робот, който банката, издала кредитната ти карта, е изпратила, за да ти даде урок да не забравяш другия път вноските по задълженията си за месеца?

Томи въздъхна.

– Чувствам се като някакъв психар, за когото се грижат добре в някоя психиатрична клиника, а всичко, което се случва, е плодна фантазията ми.

Дел се направи да изтегли пикапа на заден ход и да излезе от подлезата. Включи чистачките, когато тежкият порой на дъжда затъмни предното стъкло.

– Ще те откарам до брат ти – съгласи се тя накрая, – но няма просто да те зарежа там, любителю на тофу. В тази работа сме се озовали заедно и ще останем заедно до края... или поне до сутринта.

Пекарната „Сайгон в Новия свят“ в Гардън Гроув се помещаваше в наклонена бетонена промишлена постройка в средата на асфалтиран паркинг. Сградата беше боядисана в бяло с името на фирмата, изписано със семпли жълти букви – здание, чийто строг вид се смекчаваше само от двата фикуса и двата храста азалии покрай входа. Ако не вдигнеш глава към надписа, минувачът би могъл да си помисли, че компанията произвежда спринцовки за еднократна употреба, сглобява компютърни платки, изобщо нещо от областта на леката промишленост.

Дел заобиколи сградата, както я бе насочил Томи. В този час на нощта предните врати бяха заключени и можеше да се влезе единствено през кухнята.

Паркингът отзад бе изпълнен с коли от различни фирми и повече от четиридесет камиона за доставка.

– Бях останала с впечатлението, че имате малка семейна пекарна – махна с ръка към колите Дел.

– Така беше преди двайсет години. Все още има две гишета за продажби на дребно, но основната дейност сега е доставката на хляб и сладкиши за супермаркети и хранителни заведения – и то не само за вьетнамските ресторанти, а и за още много клиенти в окръга Ориндж и дори в Лос Анжелес.

– Направили сте малка империя – кимна тя, намести окончателно пикапа, изключи фаровете и изгаси мотора.

– Въпреки че работата нарасна толкова, семейството ми не е изоставило доброто качество – това беше и причината за увеличението оборот в началото.

– Ти, изглежда, се гордееш от работата им.

– Ами да, разбира се.

– Тогава защо и ти не участваш в семейния бизнес?

– Просто не можеш да дишам свободно.

– От горещината на пещите, така ли?

– Не.

– Да не би да имаш алергия към пшеничното брашно?

– Де да беше така – въздъхна той. – Така бих се измъкнал по-лесно.

Проблемът обаче беше... че нашите държат прекалено много на традицията.

– Значи си искал да изпробваш по-модерни методи на пекарството?

Той тихо се засмя.

– Харесваш ми, Дел.

– И ти на мене, любителю на тофу.

– Макар и да си малко шантава.

– Аз съм най-нормалната жена, която някога си виждал.

– Причината беше семейството ми. Виетнамските семейства понякога са много консервативни, ръководят се от ужасно строги правила. Традициите да досуц като... окови.

– Но на тебе всичко това много ти липсва.

– Не бих казал.

– Да, така е – настоя тя. – Вътре в себе си изпитваш дълбока мъка. Една част от тебе е загубена.

– Не, не е.

– Сигурна съм.

– Е, може би тъкмо в това се състои порастването – загубваш части от себе си, за да станеш нещо по-голямо, различно и по-добро.

– Но и онова дяволско нещо е станало по-голямо и различно – напomini му тя.

– Какво искаш да кажеш?

– Различното не винаги е по-добро.

Томи срещна погледа ѝ. В полумрака сините ѝ очи бяха потъмнели, бяха станали почти черни; освен това бяха още по-неразгадаеми.

– Значи си постъпил както трябва.

– Не знам дали е така, но направеното е направено.

– Но разстоянието между тебе и тях е пролука, а не пропаст. Възможно е да го преодолееш.

– Не е съвсем така – поклати глава той.

– Всъщност това изобщо не е никакво разстояние в сравнение със светлинните години, изминали от първичната космическа експлозия, с милиардите километри, изминати от нас от времето, когато сме били само първична материя.

– Недей да ставаш отново странна, Дел.

– Защо странна?

– Тук аз съм азиатецът. Ако някой трябва да се прави на неразгадаем, не мислиш ли, че това съм аз?

– Понякога – намръщи се Дел – ти, изглежда, слушаш, но не чуваш.

– И затова съм си останал нормален.

– Тъкмо това ще ти донесе неприятности.

– Хайде, да вървим при брат ми.

Докато двамата си проправяха път през дъжда между камионите за доставки, Дел се обади:

– И какво очакваш да направи Ги, за да ти помогне?

– Ги си е имал работа с някоя от бандите, така че знае как да се оправя.

– С бандите?

– Евтините момчета. Момчетата Натомата. С подобни типове.

Пекарната „Сайгон в Новия свят“ работеше на три осемчасови смени. От осем сутринта до четири следобед бащата на Томи изпълняваше длъжността началник смяна, като същевременно въртеше делата на фирмата от канцеларията. Най-големият от братята Фан, Тон Тат, беше главен пекар и началник смяна от четири до полунощ, а Ги поемаше смяната от полунощ до осем сутринта.

Организираните банди, които се занимаваха с рекет, действаха по всяко време на денонощието. Когато трябваше да прибягнат до саботажа обаче, предпочитаха да го правят под прикритието на нощта, в малките часове, което означаваше, че Ги – тъй като ръководеше нощната смяна – беше устоял на някои от най-неприятните сблъсъци.

Години наред тримата мъже бяха работили без почивен ден, тоест петдесет и шест часа седмично, тъй като повечето от клиентите на фурната се нуждаеха от стока всекидневно. Когато на някого се налагаше да вземе почивка за уикенда, останалите двама разделяха смяната му помежду си и работеха по шейсет и четири часа седмично, без да се оплакват. Виетнамските американци, които се занимаваха с предприемачество, бяха сред най-дейните хора в страната и никой не би могъл да ги обвини, че някога не са изпълнили задълженията си. Понякога обаче Томи се чудеше колко ли момчета от поколението на Тон Тат и Ги – някогашни емигранти от лодките, тласкани към успеха от спомените за бедността и терора в Югоизточна Азия – ще доживеят да се оттеглят спокойно в пенсия и ще се радват на заслужена почивка и спокойствие.

Семейството накрая бе започнало обучение на своя братовчед – родения в Америка син на най-малката сестра на майката на Томи, – който щеше да работи като началник смяна в редуващи се дежурства, а това щеше да позволи на тримата останали да работят само по четиридесет и четири часа седмично и накрая да заживеят нормално. Бяха забавили назначението на братовчедата, защото упорито бяха изчаквали Томи да се завърне в семейството и сам да поеме работата.

Родителите му още хранеха надеждата, че накрая чувството за вина ще го накара да се върне при баща си и братята си, които се изтощаваха до смърт, за да запазят главните мениджърски длъжности в семейството. Всъщност Томи бе изпитвал такива угрисения, че понякога в

сънищата си се виждаше зад кормилото на кола, в която се возеха майка му и баща му и която безразсъдно преобръщаше с висока скала и убиваше всички, докато той самият като по чудо оживяваше. Сънища, в които управляваше самолет, в който пътуваше цялото му семейство – след катастрофата отново всички загиваха, а той оставаше единственият оцелял. Кошмари, в които водовъртеж потапяше малката им лодка в Южно-китайското море, всички потъваха освен най-малкия и най-безразсъдния от семейство Фан – освен него, сина, по-отровен от змийски зъби. Беше се научил да живее с вината си, да подтиска стремежа си да се откаже от мечтата да стане писател.

Сега, докато той и Дел прекрочваха прага на задния вход на фурната „Сайгон в Новия свят“, Томи изпитваше противоречиви чувства. Едновременно се усещаше и у дома и на опасна територия.

Въздухът ухаеше на печен хляб, кафява захар, канела, хлебарско сирене, чист шоколад и други апетитни миризми, по-трудно различими в разнообразието от аромати. Това беше уханието на детските му години и чрез тях в съзнанието му потече порой от прекрасни спомени, лавина от позабравени образи. Но това беше и мирисът на бъдещето, от което той се бе отрекъл; под пълнежното устата със слюнки ухание Томи откриваше и някаква пресилена сладост – след време щеше да унищожи апетита и да предизвиква гадене и горчилка в устата.

Около четиридесет работници в бели униформи и бели шапки работеха усърдно в цеха – сладкари, хлебари, помощник-хлебари – сред маси за оформяне, машини за месене, нагреватели и фурни. Шумът от въртенето на миксери, от тракането на лъжици и метални шпатули, стъргането на тигани и алуминиеви фолия, които се плъзгаха из фурните, приглушеният рев на газовите горелки – всичко това, както и останалите принадлежности на пекарната, беше като музика за Томи, едновременно весела и плашеща.

Топлината в залата веднага прогони студа от нощта и дъжда, но беше прекалено горещо, за да диша спокойно.

– Кой от всичките е брат ти? – попита Дел.

– Той трябва да е в кабинета на началника. – Томи едва сега забеляза, че Дел е махнала шапката на Дядо Коледа. – И ти благодаря, че вече не носиш оная глупава шапка.

Тя я извади от джоба на коженото си яке.

– Свалих я за да не я съсипе дъждът.

– Моля ти се, не я носи, не ме поставяй в неудобно положение.

– Ти нямаш никакво чувство за стил.

- Много те моля. Искам брат ми да ме приеме на сериозно.
- Че брат ти не вярва ли в Дядо Коледа?
- Моля ти се. Хората от семейството ми са ужасно сериозни и нямат чувство за хумор.
- Моля ти се, моля ти се – присмехулно повтори тя, но в закачката ѝ нямаше злоба. – Тогава сигурно е трябвало да станат погребални агенти, а не пекари.

Томи очакваше тя лекомислено да нахлупи червената фланелена капела с характерната за нея предизвикателност, но Дел я натъпка обратно в джоба.

- Благодаря ти – признателно въздъхна той.
- Заведи ме при сериозния Ги Мин Фан, който няма чувство за хумор и е отявлен активист на движението срещу Дядо Коледа.

Томи я преведе по едната страна на цеха – от изпълнената със съоръжения и врати от неръждаема стомана работна площ до складовете и колоните хладилници. Всички помещения бяха добре осветени от ненаатрапчиво флуоресцентно осветление; цареше чистота и стерилност почти като в болница.

Не беше идвал в пекарната поне от четири години, а в това време бизнесът се бе разширил, така че сега Томи не познаваше много от работниците в нощната смяна. Изглежда всички бяха виетнамци и главно мъже. Повечето вършеха работата си така съсредоточено, че изобщо не забелязаха посетителите.

Малцината, които вдигнаха глави, обърнаха внимание повече на Дел Пейн, а към Томи погледнаха едва-едва. Макар още подгизнала от дъжда и опърпана, тя беше привлекателно момиче. Влажната и прилепнала към тялото бяла униформа загатваше за съблазнителни форми.

Томи беше доволен, че тя не си сложи шапката на Дядо Коледа. Шапката би представлявала прекалено необичайна гледка, която и усърдните виетнамци не биха могли да пренебрегнат. Всички биха се вторачили в нея.

Кабинетът на началника беше в десния преден ъгъл на цеха, четири стъпала по-горе от пода, на който се работеше. Две от стените му бяха стъклени, така че през тях шефът можеше да наблюдава работата в цялата пекарна без да става от бюрото си.

Най-често Ги прекарваше смяната в цеха – работеше рамо до рамо с пекарите и помощниците им. Сега обаче седеше в кабинета си зад компютъра, с гръб към стъклената стена.

След като хвърли поглед към таблиците на монитора, Томи реши,

че брат му изготвя компютърен модел на всяка нова рецепта. Явно някоя от пастите не беше излязла от пещите в желанния вид и острия пекарски нюх се бе оказал недостатъчен за откриване на проблема.

Ги не се обърна веднага, когато Томи и Дел влязоха и затвориха вратата.

– Една минутка – подвикна той през рамо, а пръстите му продължаваха да шарят по клавиатурата.

Дел побутна Томи с лакът и посочи с очи червената фланелена шапка, която стърчеше от джоба ѝ.

Той се намръщи.

Дел се захлади и натисна шапката по-навътре.

Когато престана да набира, Ги извъртя стола си и мисълта, че е влязъл някой от работниците, и зяпна, когато позна брат си.

– Томи!

За разлика от брат им Тон, Ги Мин нямаше нищо против американското име на Томи.

– Изненадах ли те? – попита Томи.

Ги се надигна от стола си с усмивка и тогава забеляза, че спътникът на Томи също не е от работниците му. Огледа добре Дел и усмивката му замръзна.

– Весела Коледа! – поздрави го тя весело.

На Томи му се искаше да ѝ запуши устата не защото поздравът ѝ беше неуместен – в края на краищата Коледа беше след седем седмици и в магазините вече продаваха коледна украса, – а защото думите ѝ едва не го накараха да прихне, а смехът нямаше да му помогне да убеди Ги в сериозността на положението.

– Ги – започна Томи, – бих искал да ти представя една моя приятелка, госпожица Дел Пейн.

Ги учтиво обърна глава към нея, тя протегна ръка и той след известно колебание я пое.

– Приятно ми е.

– На мен също – отвърна тя.

– Мокра сте до кости – забеляза Ги.

– Да. Така ми харесва – кимна Дел.

– Моля?

– Действа ми ободряващо – продължи тя. – След като бурята бушува един час, дъждът отмива всички нечистотии от въздуха, а водата става съвсем чиста – здравословна и полезна за кожата.

– Аха – Ги беше леко смутен.

– Полезна е и за косата.

Томи си помисли: „Моля те, Боже, дано не започне пак лекцията за рака на простатата!“

Със своите метър и седемдесет Ги беше със седем сантиметра по-нисък от брат си и макар и двамата да си приличаха по добрата си физическа форма, лицето на Ги беше кръгло, съвсем различно от лицето на Томи. Когато се усмихваше, приличаше на Буда и като дете някои от роднините често му казваха „Малкия Буда“.

Усмивката, макар и хладна, остана на лицето му докато не пусна ръката на Дел и не погледна към локвичките дъждовна вода, които се бяха образували около краката на двамата неочаквани гости. Когато вдигна очи и срещна погледа на Томи, Ги вече не се усмихваше и изобщо не приличаше на Буда.

На Томи му се искаше да прегърне брат си. Смяташе че и Ги ще му отвърне след първоначалното вцепенение. И все пак никой не посмя пръв да даде воля на чувствата си – и двамата бяха прекалено предпазливи.

Преди Ги да успее да каже нещо, Томи припряно започна:

– Братко, имам нужда от съвета ти.

– От *моя* съвет? – Погледът на Ги беше обезпокоително прям. – Моят съвет от години не означава нищо за тебе.

– Имам големи неприятности.

Ги обърна глава към Дел.

– Не съм аз причината за това – смотолеви тя.

Ги не беше склонен да повярва.

– Всъщност – обади се Томи – тази вечер тя ми спаси живота.

По лицето на Ги премина сянка.

Томи се обезпокои, че не се е изразил достатъчно убедително и изрече на един дъх:

– Така е, наистина, тя ми спаси живота, изложи се на опасност заради мене, напълно непознатия. Смачка пикапа си пак заради мене; всъщност благодарение на нея сега стоя тук пред теб и ще ти бъда много задължен, ако ни поканиш да седнем и...

Томи се бе впуснал в обясненията така напористо, че не успя да схване реакцията на брат си.

– Моля?

– Напълно непознат ли? – повтори Ги.

– Е, да, до преди час и половина изобщо не знаехме нищо един за друг и *въпреки това* тя рискува живота си...

– Иска да каже – поясни Дел, – че ме мисли за твоє гадже.

Томи се изчерви и лицето му пламна като фурна.

Навъсеното изражение на Ги малко се разведри от новината, че това *не беше* отдавна предсказаната блондинка, която щеше да разбие сърцето на майка им и завинаги да раздели семейството. Щом Дел не беше момичето на Томи, значи все още имаше възможност най-малкият и най-непокорният от братята Фан някой ден да тръгне по правия път и да вземе за жена някое благопристойно вьетнамско момиче.

– Не съм му гадже – увери го Дел.

Ги изглеждаше склонен да се съгласи.

– Никога не сме излизали заедно – реши да затвърди впечатлението Дел. – Всъщност, като се има предвид, че мненията ни за дамските шапки коренно се различават, не виждам как изобщо *бихме могли* да излезем заедно. Не си определям срещи с мъж, който не одобрява вкуса ми към шапките. Едно момиче трябва да може в определен момент да тегли чертата.

– Шапки ли? – погледна объркано Ги.

– *Хайде стига!* – Томи говореше колкото на Дел, толкова и на Ги. – Не може ли просто да седнем и да поговорим за това?

– За кое? – вдигна вежди Ги.

– *За това, че някой се опитва да ме убие – это за кое!*

Изумен, Ги Мин Фан седна с гръб към компютъра. Махна с ръка към останалите два стола от другата страна на бюрото.

Томи и Дел се възползваха от поканата и Томи започна:

– Мисля, че някаква вьетнамска банда ми създава неприятности.

– Коя от всичките? – попита Ги.

– Не знам, все още не мога да разбера точно. Не можа да се сети и Сал Деларио, приятелят ми от редакцията, а той е специалист по бандите. Надявам се ти да разпознаеш метода им, като ти разкажа какво точно се случи.

Ги беше облечен в бяла риза. Разкопча маншета на левия си ръкав, запретна го нагоре и показа на Дел мускулестата си подмишница, където имаше дълъг и грозен червен белег.

– Двайсет и осем шева – поясни той.

– Ужасно – поклати глава тя. Насмешливото ѝ настроение се беше стопила, сега бе истински загрижена.

– Тия боклуци се мотаят насам-натам и твърдят, че трябва да им платиш, за да продължиш работата си. Това било застраховка – ако не я изплатиш, ти и работниците ти можело да пострадат, да катастрофират,

машините ти можело да излязат от строя или домът ти да се запали някоя нощ.

– Ами полицията...

– Полицията прави каквото може, а това най-често е нищо или почти нищо. И ако веднъж се поддадеш на рекета и си платиш, те ще си поискат още, и още, и още, също като политиците, докато един ден се окаже, че ти изкарваш от собствения си бизнес по-малко, отколкото *изкарват те*. Така че една вечер пристигнаха десетина от тях, наричали се Бързите момчета, и носеха ножове и лостове. Прерязаха телефонния кабел, за да не може да извикаме ченгетата и смятаха, че могат хей така да влязат в предприятието и да го разрушат, докато ние бягаме и се крием. Ние обаче ги изненадахме – дадохме няколко ранени, но момчетата от бандата бяха още по-зле. Мнозина от тях са родени тук, в Щатите, и се мислят за страшно печени, но не знаят какво е страдание. Не знаят значението на думата *печен*.

Дел не можа да се сдържи.

– Можеш сериозно да си изпатиш, ако се изправиш пред група ядосани пекари.

– Е, това го разбраха и Бързите момчета – свършено сериозно кимна Ги.

Томи обясни на Дел:

– Ги беше четиринайсетгодишен, когато избягахме от Виетнам. След като Сайгон падна, комунистите смятаха, че ние, младежите, юношите, сме потенциални контрареволуционери, най-опасните граждани за новия режим. Арестуваха Ги и Тон – това е най-големият ми брат – и на няколко пъти ги държаха по една-две седмици, като ги разпитваха за предполагаемата им антикомунистическа дейност. *Разпитите* всъщност бяха *мъчение*.

– На четиринайсет години! – Дел беше отвратена.

Ги сви рамене.

– Мене ме измъчваха и на дванайсет години, а Тон Тат, брат ми, първият път беше четиринайсетгодишен.

– Полицията всеки път ги пускаше – подхвана Томи, – но един ден баща ни разбра от надежден източник, че Ги и Тон са предвидени за нов арест и този път ще ги изпратят в трудов лагер. Робски труд и пълно промиване на мозъците. Затова ние заедно с още трийсет души предприехме онова рисковано плаване по море. Това стана в нощта, преди да ги отведат.

– Някои от работниците са по-възрастни от мене – кимна към цеха

Ги. – Те са преживели много по-лоши неща... у дома.

Дел завъртя стола си и хвърли поглед към спокойно работещите мъже в пекарната – те всички изглеждаха така обикновени и безобидни с белите си шапки и белите престилки.

– Нищо не е такова каквото изглежда – промълви замислено тя.

Ги се обърна към Томи.

– А какво искат бандите от тебе?

– Може да съм ги разсърдил с някоя публикация, докато работех във вестника, знам ли?

– Те не четат нищо.

– Но само това би могло да бъде. Друго няма.

– Колкото по-лоши ги изкарваш в материалите си, толкова повече им се харесва... ако се случи да го прочетат – все така неубеден каза Ги.

– На тях им е нужен образът на опасни типове. Той им дава сили. И какво точно направиха?

Томи погледна към Дел.

Тя му отвърна с несигурно изражение.

Макар че смяташе да разкаже на Ги всички невероятни подробности от странните събития през нощта, Томи изведнъж се почувства неуверен и вече не искаше да поеме риска брат му да не повярва.

Ги не беше краен традиционалист и проявяваше по-голямо разбиране от Тон и родителите им. Възможно беше дори някога да е завиждал на смелия начин, по който Томи бе прегърнал всичко американско, а преди години навярно беше мечтал и сам да тръгне в тази посока. От друга страна, той беше верен син в пълния виетнамски смисъл на думата и не одобряваше поетия от Томи път. Дори за Ги да избереш собствен път вместо пътя, определен от семейството, беше непростима слабост и в това отношение по-малкият му брат беше отишъл твърде далече в последните години.

Самият Томи беше учуден от силното си нежелание да падне още по-ниско в очите на Ги. Досега смяташе, че вече е привикнал да живее с неодобрението на семейството си, че близките му вече не могат да го наранят с напомняне на болката, която им е причинил; че тяхното мнение за бъдещето му е по-малко маловажно от собствената му преценка. Тук обаче грешеше. Всъщност все още се нуждаеше от одобрението им и сега перспективата Ги да отхвърли историята му за дяволската кукла като наркомански брътвеж го изпълваше с паника.

Семейството е източник за всяка благодат и... пристан за всяка скръб. А ако това не беше виетнамска поговорка, с право би трябвало да

бъде.

И все пак би разказал на Ги за демона, ако беше дошъл сам при него. Но самото присъствие на Дел Пйн вече бе настроило Ги срещу достоверността на историята.

Затова Томи внимателно прецени какъв подход да избере и накрая започна отдалече:

– Ги, чувал ли си някога за Черната ръка?

Брат му сведе поглед към ръцете на Томи, като че ли очакваше да последва описание на опасна венерическа болест, поразяваща горните крайници и хваната ако не от тази почти непозната блондинка, то от някоя друга, по-близка на Томи.

– La Mano Nera – продължи Томи. – Черната ръка. Това е тайна мафиотска организация, която се занимава с убийства и изнудване. Ако те вземат на мушка, членовете ѝ ти изпращат като предупреждение листче с отпечатък от ръка, направен с черно мастило. Правят го просто за да полудееш от страх и да се поизмъчиш, преди накрая да ти видят сметката.

– Това са смехории от детективските романи – с безразличие прецени Ги, смъкна ръкави и закопча маншетите им.

– Не, самата истина е.

– Бързите момчета, Евтините момчета, момчетата Натом, Водолазите и останалата паплач – те не изпращат първо съобщения с черна ръка – увери го Ги.

– Не изпращат, това го знам. Но чувал ли си за някоя банда, която да изпраща... нещо друго като предупреждение?

– Какво друго?

Томи се поколеба и неловко се размърда на стола.

– Ами... да кажем, кукла.

Ги се намръщи.

– Кукла?

– Парцалена кукла.

Ги се обърна към Дел за по-понятно обяснение.

– Малка противна кукла – допълни тя.

– Със съобщение на лист хартия, закопчан за дясната ръка – обясни Томи.

– И какво пишеше в съобщението?

– Не знам. Беше на виетнамски.

– Ти някога четеше добре на виетнамски – със съвсем явно неодобрение му припомни Ги.

– Когато бях малък – съгласи се Томи. – Но вече не мога.

– Дай ми да я видя тая кукла – протегна ръка Ги.

– Тя... хм, сега не е у мене. Ето обаче бележката.

За миг Томи не можа да се сети къде е сложил бележката и посегна към портфейла си. Накрая си спомни и плъзна да пръста в джоба на ризата си и измъкна мокрото листче, което беше размекнато от влагата.

За щастие хартията беше качествена и затова не се бе превърнала в каша. Томи внимателно я разгъна и видя, че трите колони със знаци все още можеха да се различат, макар да бяха силно избледнели и зацапани.

Ги пое бележката и много внимателно я изгледа с дланта си.

– Мاستилото се е размазало.

– Не можеш ли да я прочетеш?

– Няма да е лесно. Много от знаците се различават със съвсем дребни подробности. Не приличат на английските букви и думи. Всяко малко по-силно натискане на перото може да придаде изцяло ново значение. Ще се наложи да изсуша листчето, да го огледам с лупа и да го проуча.

Томи се приведе в стола си и попита:

– Колко време ще ти трябва, за да го разчетеш?

– Два-три часа... ако успея. – Ги вдигна глава от бележката. – Още не си ми казал какво ти направиха?

– Нахлуха в къщата ми, направиха големи поразии. По-късно... по-късно ме принудиха да изляза от пътя и катастрофирах. Колата се преобърна два пъти.

– Не се ли нарани?

– Утре сутринта всичко ще ме боли, но се отървах без нищо сериозно.

– Това момиче как ти спаси живота?

– Казвам се Дел.

– Извинявай. – Ги се обърна към Томи: – Та как казваш, че ти спаси живота?

– Успях да се измъкна от колата тъкмо преди да се подпали. По това време... те ме бяха подгонили и...

– Те? Кои те? Гангстерите ли?

– Да – излъга Томи, но му беше ясно, че трудно ще заблуди брат си. – Подгониха ме и аз побягнах. Тъкмо щяха да ме хванат, когато Дел спря с пикапа си и ме измъкна.

– Не се ли обади в полицията?

– Не. Полицията не може да ме защити.

Ги кимна, без изобщо да се учуди. Както повечето вьетнамци от това поколение, той нямаше пълно доверие на полицията дори тук, в Америка. В родината им, преди Сайгон да падне в ръцете на червените, повечето полицаи бяха продажни, а след като комунистите дойдоха на власт, станаха още по-лоши – садистични инквизитори и убийци, на които режимът бе осигурил правото да вършат безнаказано всякакви жестокости.

– Поставиха ми краен срок – продължи Томи – и затова е много важно да разбереш какво пише в бележката час по-скоро.

– Краен срок ли?

– Онзи, който е изпратил куклата, ми предаде и съобщение по компютъра. Там пишеше: „Последният срок е призори. Тик-так.“

– Гангстери да използват компютри? – недоверчиво вдигна вежди Ги.

– В наши дни всички използват компютри – намеси се Дел.

– Искат да приключат с мене до изгрев слънце... и от опита си с тях до сега съдя, че няма да се спрат пред нищо, за да спазят срока.

– Е – махна с ръка Ги, – можеш да останеш тук, докато аз се занимавам с бележката, а после да решим какво да правим – зависи от това, какво искат и защо те преследват. А междуременно тук си на сигурно място – всички мъже от цеха ще са готови да те защитят.

Томи тръсна глава и се надигна от стола.

– Не искам да насочвам тия... тия гангстери към теб. – Дел също се изправи и се приближи към него. – Не е честно да те забърквам, Ги.

– Но ние можем да се оправим с тях, както сме го правили и преди.

Томи беше убеден, че майсторите на пасти и хляб от пекарната „Сайгон в Новия свят“ бяха в състояние да дадат отпор на всяка група гангстери. Но в случая нямаша работа с обикновени човешки същества, а с някакъв дяволски дребосък, с когото пекарите не бяха в състояние да се борят. Щеше да се вреже в тях като електрически трион в сватбена торта – особено ако беше продължил да расте и да еволюира към все по-ищнически форми. А Томи не искаше никой да пострада заради него.

– Благодаря ти, Ги – отвърна той. – Мисля обаче, че е по-добре да съм в движение, така че да не могат да ме открият. Ще ти се обадя след час-два да видя успял ли си да преведеш бележката.

Ги се надигна от стола, но остана зад бюрото.

– Каза ми, че си дошъл да се посъветваш с мене, а не само за превода на бележката. Е, съветът ми е такъв; ще бъдеш по-голяма безопасност, ако се доверяваш на семейството си.

– Но аз ти вярвам, Ги.

– Повече вярваш обаче на непознати – заяви твърдо Ги. Не гледаше към Дел, но беше ясно, че има предвид нея.

– Обиждаш ме, като говориш така, Ги.

– А аз съжалявам, че се налага да ти го кажа – отвърна брат му.

Никой от двамата не помръдна и не направи крачка към другия, макар че Томи усети у брат си копнеж, равен на неговия собствен.

Лицето на Ги не беше нито сърдито, нито сурово. Беше спокойно, почти лъчезарно, като че и Томи, с добро или лошо, вече не можеше да докосне сърцето му.

– Ще ти се обадя след час-два – каза накрая Томи.

Той и Дел излязоха от кабинета и се спуснаха по стъпалата към огромната пекарна.

Томи се усещаше ужасно объркан и нещастен, неспособен да даде воля на напирещите в гърдите му братски чувства. Прехваленият му герой Чип Нгуейн никога не би могъл да изпита същото, ако изобщо бе способен на някакви емоции.

Уханието на шоколад, канела, кафява захар, индийско орехче, бухващ във фурните хляб и гореща лимонова глазура вече не го изкушаваха. Даже започна да му се гади от миризмите. Като че ли тази вечер в пекарната се носеше горчивият дъх на безсмислена гордост и неразбирателство.

Двамата с Дел се упътиха към вратата, през която бяха влезли. Докато минаваха покрай хладилниците и складовете, тя не се стърпя и се обади:

– Страшно съм ти благодарна, че ме предупреди.

– За кое?

– За бляскавото посрещане, което ни очакваше.

– Казах ти, че между мене и семейството ми има недоразумения.

– Тогава не ми се стори особено сериозно. А сега имам чувството, че семействата на Капулетите и Монтеките са се събрали на едно място под името Фан.

– Не е чак толкова драматично – махна с ръка той.

– А на мене ми изглежда сериозно, толкова драматично, като че ли у двата ви цъка адска машина, която всяка секунда ще избухне. – На половината път от кабинета на началник смяната томи се спря, обърна се и погледна назад.

Ги стоеше пред една от стъклените стени на кабинета си и ги наблюдаваше.

Томи се поколеба, но вдигна ръка и помаха. Ги не му отвърна и горчивият дъх на неразбирателството като че ли се усили; томи се извърна и закричи по-бързо към изхода.

Дел Пейн също ускори крачка, за да не изостане, и подхвърли:

– Той ме мисли за вавилонска уличница.

– Не си права.

– Точно така си е. Не ме одобрява, макар че ти спасих живота. Смята ме за олицетворение на разврата, за злата изкусителка, която те е повела към бездните на пълното падение.

– Даже ми се струва, че ти извади голям късмет. Представи си само какво щеше да си помисли, ако те беше видял с шапката на Дядо Коледа.

– Радвам се, че още не си загубил чувството си за хумор по отношение на семейните дела – усмихна се момичето.

– Нямам никакво чувство за хумор – дрезгаво възрази той.

– И какво би станало, ако наистина съм такава? – вдигна вежди тя.

– Каква?

– Зла изкусителка.

– За какво говориш?

Стигнаха изхода, но тя сложи длан върху ръката на Томи и го спря, преди да отвори вратата.

– Мислиш ли, че мога да те съблазня?

– Ти си наистина откачена.

Дел се престори на обидена.

– Това не е най-ласкателният отговор, който очаквах да получа.

– Забрави ли, че всичко е поставено на карта?

– И кое по-точно?

– Да останем живи – отчаяно извика той.

– Е, да, да. Оная дяволска кукла, пъргавото като плъх малко чудовище. Ти си доста привлекателен мъж, колкото и да се мръщиш и да изпитваш угризения, колкото и да се правиш на загадъчен. Всяко момиче би те харесало и... ако това се случи, ще може ли да разчита на нещо?

– Едва ли... ако съм мъртъв.

Тя се усмихна.

– Това си е съвсем положителен отговор.

Вбесен, Томи затвори очи и започна да брой наум до десет.

Беше стигнал до четири, когато Дел се обади:

– Какво правиш?

– Броя до десет.

- Защо?
- За да се успокоя.
- И до коя цифра стигна?
- До шест.
- А сега коя идва?
- Седем.
- А сега?
- Осем.

Когато Томи отвори очи, тя все така се усмихваше.

- Ама аз наистина те интересувам, а?
- Ти направо ме *плашиш*.
- Защо да те плаша?
- Как ще отгървем кожата от това дяволско *нещо*, ако продължаваш да се държиш така?
- Как?

Той пое дълбоко дъх и се наклони да каже нещо. Сетне измърмори някаква ругатня на вьетнамски – първите думи на тоя език, които бе произнасял от двайсет години насам, – и блъсна металната врата. Излезе под дъжда и веднага съжали, че го е направил. За първи път, откакто изпъля от смачкания корвет, беше успял да се стопли в горещата пекарна и дрехите му бяха започнали да изсъхват. Сега отново измръзна до мозъка на костите.

Дел го последва в бурята, развеселена като дете.

- Хей, гледал ли си Джийн Кели в „Пея си в дъжда“?
- Недей да танцуваш сега, моля ти се – предупреди я той.
- Я малко се отпусни, Томи.
- Аз съм си съвсем наред – заяви той и наведе глава, за да не му влезе вода в очите. Насочи се към очукания, ярко боядисан пикап, паркиран под висока улична лампа.
- Да бе, спокоен си като сфинкс – продължи да го будалка тя.
- Томи не си направи труда да й отговори.
- Томи, почакай – дръпна го за ръката тя.
- Той се извърна към нея, премръзнал и изнервен. Попита я троснато:
- Какво има пък сега?
- То е там.
- Кое?

Дел престана да се държи лековато и закачливо, напрегна се като сърна, подушила вълк в храсталака, и се загледа покрай него.

– *То!*

Томи проследи погледа й.

– Къде е?

– В пикапа. Чака ни в пикапа.

ПЕТА ГЛАВА

Черният като моторно масло дъжд просветна в светлината на уличните лампи, сякаш беше разтопено злато, около гумите се образуваха тъмни локви.

– Къде е? – Томи примигна и се вгледа в мрака зад предното стъкло на пикапа, за да открие някакво доказателство за присъствието на дребосъка. – Не го виждам никакъв.

– Аз също – призна тя. – Обаче то е там, в пикапа, просто го усещам.

– Да не би да си станала изведнъж медиум, а?

– Не изведнъж – провлече глас момичето, като че ли внезапно я бе налегнала дрямка. – Винаги съм имала силна и много ярна интуиция.

На десетина метра от тях пикапът изглеждаше точно както си беше, когато го оставиха, за да влязат в пекарната. Томи не споделяше усещането на Дел. Не долавяше нищо зловещо около автомобила.

Погледна отново към момичето, което напрегнато наблюдаваше колата. Дъждът се стичаше по лицето ѝ и капеше от носа и брадичката. Очите ѝ не мигаха и изглеждаше като изпаднала в транс. Устните ѝ започнаха да се движат, като че ли искаше да каже нещо, но не се чуваше нито звук.

– Дел?

След миг от беззвучно мърдащите устни се отрони мърморене, което после се превърна в шепот:

– Чака... студено като лед... на тъмно... тъмно студено нещо... тик-так... тик-так...

Той отново погледна съсредоточено пикапа и той като че ли започна да се превръща в зловеща катафалка. Страховете на Дел бяха заразили и него и сега сърцето му бясно препускаше, като че ли всеки миг щеше да се случи нещо ужасно.

Шепотът на момичето се загуби сред тропота на дъждовните капки, потъващи в локвите по настилката. Томи се наведе към нея. В гласа ѝ имаше някаква хипнотична прокоба и той искаше да улови смисъла на думите ѝ.

– ... тик-так... вече е по-голямо... змийска кръв и речна кал... слепите очи виждат... мъртвото сърце тупти... нужда... нужда... нужда да яде...

В момента Томи не беше сигурен кое го плаши повече – пикапът и онова извънземно същество, което навярно се бе спотаило в него, или тази странна жена до него.

Тогавя тя излезе рязко от хипнотичното си състояние.

– Трябва да се махнем оттук. Да вземем една от тия коли.

– Колата на някой от работниците ли?

Но тя вече се отдалечаваше от пикапа и вървеше сред колите на работниците от пекарната „Сайгон в Новия свят“.

Като огледа предпазливо пикапа, Томи побърза да я настигне.

– Не е редно да го правим.

– Защо не?

– Това си е кражба.

– Това е начин да оцелеем – възрази тя и опита вратата на един син шевролет. Беше заключена.

– Дай да се върнем при брат ми в пекарната.

– Последният срок е призори, забрави ли? – напомни му тя и се насочи към една бяла хонда. – То няма да ни чака вечно. Ще тръгне след нас.

Дел отвори лявата врата на хондата и светлината в купето се запали. После се намести зад кормилото. В контакта нямаше ключове, така че тя протегна ръка под седалката да провери дали собственикът не ги е оставил там.

Томи застана до отворената врата и подхвърли:

– Защо просто не се махнем оттук пеша?

– Пеша няма да отидем далече. Ще се наложи да запаля тази таратайка, като дам на късо. Умея ги тези неща.

Докато гледаше как Дел опипом търси кабелите под таблото, Томи отново възрази:

– Не бива да правиш това.

– Ти само наглеждай пикапа.

Той хвърли поглед през рамо.

– А за какво да гледам?

– За движение, за непознати сенки, за каквото и да е – припряно обясни тя. – Времето ни изтича, не усещаш ли?

Нощният мрак все още плътно ограждаше колата на Дел.

– Хайде, хайде – измърмори тя на себе си, докато изтегляше жиците. Двигателят на хондата припали и заработи равномерно.

Стомахът на Томи се преобърна, защото бе направил нова крачка по пътя на унищожението – ако не от ръцете на демона, то чрез

собствените си действия.

– Побързай, качвай се – подкани го Дел и освободи ръчната спирачка.

– Но това си е чиста кражба – възрази той.

– Аз потеглям, а ти както искаш.

– Полицията може да ни хване.

Тя трясна лявата врата е го принуди да се махне от пътя.

Пикапът под високите флуоресцентни улични лампи изглеждаше празен. Всичките му врати бяха затворени. Особено впечатление правеше украсата му. Зловещото излъчване се бе измило от дъжда.

Томи бе допуснал да се зарази от истерията на Дел. Налагаше се да се овладее, да отиде до пикапа и да ѝ докаже, че всичко е наред.

Дел включи хондата на скорост и потегли.

Томи се затича да ѝ прегради пътя, удари с две ръце по предницата и я принуди да спре.

– Не. Чакай, чакай!

Дел включи на задна и започна да се изтегля от паркинга.

Томи заобиколи колата, напипа дръжката на дясната врата, отвори я и скочи вътре.

– Почакай една секунда, за Бога!

– Не – отсече тя и включи на скорост.

Дел натисна докрай газта и колата се стрелна през паркинга, а вратата на Томи се затвори с трясък.

Известно време от изливащите се потоци вода предното стъкло бе непроницаемо, после Дел откри бутона за чистачките и ги включи.

– Ти изобщо не мислиш какво правиш – обвини я той.

– Напротив, правя каквото трябва.

– А какво ще кажеш, ако ченгетата ни спрат? – продължаваше да се тревожи Томи.

– Няма да ни спрат.

– Ще ни спрат, ако продължаваш да караш като побъркана.

Без да откъсва поглед от огледалцето за обратно виждане, тя го подкани:

– Огледай се назад.

Томи се завъртя на седалката.

– Какво пък има сега?

– Пикапът е изчезнал.

Под високата улична лампа дъждът се изливаше върху празен участък от пътя.

За миг Томи реши, че не гледа където трябва. Имаше още три улични лампи зад пекарната. Но пикапът го нямаше под нито една от тях.

– Къде ли се е дянал? – зачуди се той.

– Може да е излязъл на алеята, а може и да е заобиколил оградата; не е изключено да е спрял зад ония камиони за доставка. Не разбирам защо не тръгна направо след нас.

Тя продължи напред, мина ъгъла, подкара покрай пекарната, после се насочи към главния вход.

Томи озадачено вдигна глава.

– Но кой кара пикапа?

– Не кой, а какво!

– Това е просто смешно.

– Не забравяй, че онова нещо е пораснало.

– Сигурно. И все пак...

– Променило се е.

– А има ли шофьорска книжка?

– Съвсем различно е от онова, което си видял преди.

– Така ли? И какво е сега?

– Не знам. Не успях да го видя.

– Отново твоята интуиция.

– Аха. Просто знам, че е... различно.

Томи се опита да си представи някакво чудовище като някой от древните богове във фантастичните филми на ужасите – с кръгла глава, зли червени очички на челото, смукало на мястото на носа и кръвожадна уста, заобиколена от трептящи пипалца – настанено удобно зад кормилото на пикапа да върти копчето за парното с непохватно пипало, да търси по радиото станция със стари рокове, да рови в жабката за ментолови бонбони...

– Това е просто смешно – повтори той.

– По-добре си закопчай колана – посъветва го тя. – Сега ще падне друсане.

Томи пристегна колана, а Дел бързо, но внимателно излезе от сянката на пекарната и се насочи към паркинга отпред. Тя всеки миг очакваше изрисуваният пикап да се стрелне от тъмнината и да се блъсне в тях.

При изхода от паркинга някакъв задръстен отводнителен канал бе станал причина да се образува малко езерце от дъждовна вода. Хартийки и листа се въртяха по накъдрената му повърхност.

Дел забави ход и зави през мръсната вода по уличката надясно.

Освен тяхната кола наоколо нямаше друга кола.

– Къде ли е отишло? – зачуди се момичето. – Защо, по дяволите, не ни преследва?

Томи погледна светещите цифри на часовника си. Един часът и единайсет минути.

– Това никак не ми харесва – измърмори Дел.

Тик-так.

На около километър от пекарната „Сайгон в Новия свят“, в откраднатата кола, Томи наруши мълчанието продължило три преки.

– Откъде знаеш как се пали кола с кабелите за контакта?

– Майка ми ме научи.

– Майка ти?

– Тя е много оправна.

– Това е същата онази страхотна майка, която обича високите скорости и кара състезателни коли и мотоциклети?

– Да, точно тя. Друга майка нямам.

– И каква е тя – шофьор на кола, с която бандитите си обират крушите след някой обир?

– Като млада е била балерина.

– Разбира се. Специалитетът на всички балерини е паленето на коли без контактен ключ.

– Не на всички – възрази тя.

– А след като е приключила с балета...

– ... се е омъжила за баща ми.

– Той с какво се занимава?

След като отново погледна в огледалцето дали не ги преследват, Дел обясни:

– Сега татко учи ангелите да играят покер.

– Съжалявам, но отново не те разбирам.

– Той умря, когато бях на десет години.

Томи веднага съжали за насмешливия тон, с който беше задал въпроса. Почувства, че е бил груб и нетактичен. Веднага смекчи тона:

– Извинявам се. Било ти е тежко. Била си само на десет години.

– Мама го застреля.

Томи преглътна стреснато и смотолев:

– Майка ти, балерината?

– Вече бивша балерина.

– И го е застреляла?

– Ами той я помоли.

Томи кимна, но се почувства ужасно глупаво от смяната на тона. Затова с удоволствие се върна към предишната насмешливост.

– Да бе, то се разбира от само себе си.

– Тя не можеше да му откаже.

– Това сигурно влиза в брачните задължения според вашата религия, нали? Да убиеш съпруга си, ако той самият те помоли?

– Той умираше от рак – безстрастно съобщи Дел.

Томи отново се стресна.

– Господи, ужасно съжалявам.

– Имаше рак на панкреаса в една от най-болезнените форми.

– Наистина много съжалявам.

Вече не се движеха в промишления район. Покрай широкия път бяха разположени търговски обекти: козметични салони, видеозали, магазини с намалени цени за електроника, мебели и стъклени изделия. С изключение на някои нощни заведения и кафенета, които работеха нонстоп, зад останалите витрини не се виждаха нито продавачи, нито клиенти.

Дел продължи да разказва.

– Когато болките му станаха тъй нетърпими, че вече не можеше да се съсредоточава в играта, татко реши, че му е време да си отиде от тоя свят. Обичаше картите и без тях не виждаше каквъто и да е смисъл в живота.

– Картите ли?

– Не ти ли казах – татко беше професионален покерджия.

– Не, каза ми само, че сега учел ангелите да играят покер.

– Е, защо би отишъл да играе с тях, ако не беше професионален покерджия?

– Ясно – съгласи се Томи, защото понякога проявяваше достатъчно разум, за да се признае за победен.

– Татко пътуваше из цялата страна, играеше с големи залози, в повечето случаи нелегално, макар че често му се случваше да играе и съвсем законно в Лас Вегас. Всъщност той на да пъти спечели Световното първенство по покер. Мама и аз го придружавахме навсякъде, така че на десетгодишна възраст вече бях разгледала повечето забележителности в Щатите поне по три пъти.

На Томи му се искаше да си държи устата затворена, но историята така го заинтригува, че не устоя на порива.

– Значи майка ти го застреля, а?

– Той беше в болница, при това доста зле, и знаеше, че няма да излезе оттам.

– И го е застреляла в самата болница, така ли?

– Поставила цевта на пистолета върху гърдите му, точно над сърцето, а татко й казал, че я обича повече, отколкото който и да било мъж някога е обичал жена си, тя му отвърнала, че също го обича и ще се видят отново на ония свят; дръпнала спусъка и той умрял мигновено.

Томи изпита известно отвращение от разказа й.

– Но ти самата не си била там, нали?

– Разбира се, че не, за Бога! Мама не е такъв човек. Тя никога не би ме подложила на такова ужасно изживяване.

– Извинявай. Не би трябвало...

– Тя ми разказа всичко, един час преди полицията да дойде вкъщи и да я арестува; тогава ми даде и пълнителя от пистолета, с който бе стреляла.

Дел бръкна в мократа си униформена блуза и измъкна златна верижка. Вместо украшение на нея беше закачена празна гилза.

– Когато държа това в ръка – обясни Дел, като стискаше гилзата, – усещам цялата любов – *невероятната* любов на двамата един към друг. Това не е ли най-романтичното нещо на света?

– Най-романтичното – примирено повтори Томи.

Дел въздъхна и скри отново украшението в блузата си.

– Ако не беше се разболял от рак, преди да навлезе в пубертета, татко нямаше да умре.

Томи положи усилия да схване това, но накрая само смънка:

– Пубертетът ли?

– Но явно така ни било писано. Съдбата си е съдба, не можеш да я промениш – загадъчно приключи тя.

На половин пряка пред тях, в кроя на широката улица, една полицейска патрулна кола в момента излизаше от западното платно, за да спре на паркинга на денонощна закусвалня.

– Ченгета – кимна към колата Томи.

– Виждам ги.

– По-добре е да намалиш.

– Бързам да се прибера вкъщи.

– Караш с трийсет километра в час над разрешената скорост.

– Притеснявам се за Скути.

– *Колата ни е крадена!* – напомни й той.

Профучаха покрай патрулната кола, без да намалят скоростта.

Томи се обърна в седалката си и погледна назад.

– Не се тревожи за тях – тръсна глава Дел, – няма да ни последват.

Патрулната кола стоеше неподвижна, когато профучаха покрай нея.

– Кой е Скути? – попита Томи.

– Вече ти казах. Кучето ми. Ти май не слушаш какво ти говоря.

Полицаяте от патрулката се поколебаха, после продължиха паркирането на колата си на паркинга на заведението. Притегателната сила на кафето и поничките явно беше по-силно от служебните задължения.

Когато Томи въздъхна облекчено и се обърна напред, Дел го попита:

– Ти би ли ме застрелял, ако те помоля?

– Разбира се.

– Толкова си сладък – мило се усмихна тя.

– Майка ти изпратиха ли я в затвора?

– Само докато траеше процесът.

– Значи са я оправдали.

– Да. Съдебните заседатели се съвещаваха само четиринайсет минути и когато председателят прочете присъдата, всички плачеха като бебета. Съдията и съдия-изпълнителят също плачеха. В съдебната зала не остана човек със сухи очи.

– Нищо чудно – поклати глава Томи. – В края на краищата това е много трогателна история. А ти защо се притесняваш за Скути?

– Ами нали някакво странно *нещо* се разхожда с пикапа ми, не е изключено да ми знае адреса и колко много обичам Скути.

– Ама ти наистина ли си мислиш, че се е отказало да ни преследва само за да убие кучето ти?

Тя се намръщи.

– А пък ти твърдиш, че това е невъзможно.

– Прокълнатият съм *аз*, изпратили са го да убие *мене*.

Тя го изгледа неодобрително.

– Я гледай, ама ти си бил ужасно самовлюбен. Бъди сигурен, че изобщо не си центърът на вселената.

– *Напротив, аз съм този център, доколкото това има отношение към демона! Аз съм целият смисъл на съществуването му!*

– Както и да е, нямам никакво намерение да излагам Скути на опасност – упорито заяви тя.

– За него е по-безопасно да си стои вкъщи, отколкото да бъде с нас.

– За него е най-безопасно да си е с мене.

Тя зави на юг по булевард Харбър. Дори в този късен час и в

ужасния порой потокът от автомобили си беше същият.

– Както и да е – махна с ръка тя, – доколкото виждам ти също не разполагаш с някакъв умен план за оцеляването ни, който да можем да използваме в тази минута.

– Засега мисля, че е най-добре да продължаваме да се движим. Спрем ли, за нещото ще бъде по-лесно да ни намери.

– Не можем да сме сигурни в това.

– Е, аз също имам интуиция.

– Да, но тя май често ти изневерява.

– Не е вярно – възрази той. – Интуицията ми е много силна.

– Тогава защо внесе това дяволско нещо в къщата си?

– Не зная, още повече че появата му ме изпълни с мрачни предчувствия.

– А по-късно си мислеше, че си успял да се отървеш от него. Нямаше никаква представа, че съществото е решило да се повози в корвета.

– Никой не може напълно да се доверява на интуицията си.

– Хайде да не се лъжем, скъпи. Преди малко щеше спокойно да влезеш в пикапа при пекарната.

Томи предпочете да не отговаря. Ако имаше компютър – дори и само молив и хартия – и достатъчно време, щеше да измъдри някакъв отговор, който да покаже, че тя не е права, да я постави на място с логиката, прозренията и зашеметяващото си остроумие. Но той нямаше нито компютър, нито достатъчно време (от изток утрото неумолимо настъпваше), така че щеше да се наложи да й спести поражението пред зашеметяващото му словесно майсторство.

Дел предложи вече по-добро намерено:

– Нека сега спрем у нас, колкото да взема Скути, после ще излезем с колата отново и ще обикаляме наоколо, докато стане време да се обадиш на брат си и да разбереш дали е успял да преведе бележката.

Пристанището на Нюпорт, сигурен дом за една от най-големите армади от частни яхти в света, на север граничеше с овала на континенталното крайбрежие, а на юг – с петкилометров полуостров, който се простираше от запад на изток и разделяше стотиците единични защитени докове за лодки от вълните на Тихия океан.

Къщите по крайбрежието наоколо и по петте пристанищни острова бяха сред най-скъпите в Южна Калифорния. Дел живееше в елегантна триетажна модерна къща с изглед към океана.

Докато приближаваха дома й, Томи се преведе и с удивление

занадничка през предното стъкло.

Тъй като бе оставила дистанционното си управление за отваряне на гаража в пикапа, Дел паркира откраднатата хонда на улицата. Полицията засега нямаше да я търси – докато не дойдеше време новата смяна работници да застъпи в пекарната.

Томи продължаваше да се взира през дъждовната пелена и след като Дел спря чистачките. Забеляза, че всички ъгли на къщата са приятно заоблени. Четириъгълният меден обков на прозорците завършваше в равномерни лъчи, а бялата хоросанова замазка бе нанесена така гладко, че изглеждаше като полиран мрамор. Постройката приличаше не толкова на къща, колкото на миниатюрен модел на изящно конструиран океански лайнер, попаднал случайно на сушата.

– Ама ти тук ли живееш? – с нескрито възхищение възкликна той.

– Аха. – Тя отвори вратата. – Влизай. Скути сигурно се чуди къде съм. Той много се тревожи за мене.

Томи излезе от хондата и последва Дел през дъжда до една от страничните порти. Тя набра поредица от цифри върху малката клавиатура и така изключи алармената инсталация.

– Не плащам нито наем, нито ипотека, къщата е моя – махна с ръка тя, после извади ключовете от чантичката си и отключи.

Докато затваряше тежката врата зад себе си, Томи забеляза, че е изработена от различни по големина, геометрично подредени медни плочки с различен релеф и в различни нюанси. Модернистичната шарка, която се бе получила, му напомни за украсата на пикапа ѝ.

Томи я последва по застланата с бледо кварцово покритие пешеходна пътека, чиито слюдести частици проблясваха като диаманти.

– Това тук сигурно струва цяло състояние – [??] той.

– Естествено – развеселена отвърна тя.

Пътеката ги изведе в романтичен вътрешен двор със същата кварцова настилка, над който бяха надвесени пет подходящо осветени палми, посадени в лехи с папрат.

Томи удивен възкликна:

– Но аз останах с впечатлението, че си сервитьорка.

– Вече ти го казах – в ресторанта си вадя хляба. А всъщност съм човек на изкуството.

– Продаваш картините си?

– Не още.

– Но със сигурност не си купила къщата с парите от бакшишите.

– Е, това поне е сигурно – съгласи се тя, но не даде друго

обяснение.

В една от долните стаи, обърната към вътрешния двор светеше. Докато двамата с Дел вървяха към входната врата, лампите там угаснаха.

– Почакай! – прошепна развълнуван той. – Светлината угасна!

– Няма нищо.

– Може би нещото е пристигнало тук преди нас.

– Не, просто Скути си играе с мен – увери го тя.

– Куче да гаси лампи?

– Почакай, сега ще го видиш – извикоти се тя. Отключи входната врата, влезе във фойето и изкомандва:

– Запали лампите!

В отговор на устната ѝ заповед полилеят отгоре и двата аплика светнаха.

– Ако не си бях оставила клетъчния телефон в пикапа – обясни тя, – бих могла да позвъня, преди да дойдем, на домашния компютър и да му наредя да запали лампите, в каквато поискам комбинация, да подгрее вода за банята, да задейства стереото, телевизора. Всичко в къщата е автоматизирано. Освен това съм инсталирала специални програми, благодарение на които Скути може да пали лампите във всяка стая с едно излайване и да ги гаси с две.

– И си успяла да го обучиш да го прави? – възкликна удивено Томи, докато затваряше вратата и пускаше резето.

– Естествено. А иначе той изобщо не лае, така че няма опасност да обърка системата. Горкият, прекарва тук самичък цели вечери. Може да се радва на тъмнина, когато иска да подремне, и на светлина, ако се чувства самотен или изплашен.

Томи очакваше кучето да ги пресрещне на вратата, но там го нямаше.

– А къде е сега?

– Крие се – обясни тя и пусна чантичката си върху масичката с черен гранитен плот във фойето. – Иска да го открия.

– Куче, което си играе на криеница?

Мокрите обувки на Томи джвакаха по гладкия блестящ под.

– Май изпоцапах всичко!

– Хайде, хайде, няма нищо. После ще почистя.

В единия край на обширното фойе зееше отворена врата. Дел се запъти към нея, като оставяше мокри стъпки по мраморните плочи.

– Дали моята топчица от козина се е скрила в тоалетната? – попита тя с престорено гальовен глас. – Лошото ми момче се крие от мама?

Лошото ми момче май се крие в тоалетната.

Дел отвори рязко вратата, протегна ръка и запали лампата, но там кучето го нямаше.

– Знаех си – измърмори тя и отведе Томи в дневната. – Това би било прекалено лесно. Макар че понякога той прибягва до лесни трикове, защото знае, че няма да ги очаквам. Запали лампите!

Голямата дневна беше обзаведена със старинни канапета със златиста тапицерия, масички в светло екзотично дърво и бронзови модернистични лампи, оформени като нимфи с кристални глобуси в ръка. Върху огромния персийски килим бяха изтъкани сложни фигури, а цветът му беше умишлено по-светъл, за да създава илюзията за нещо старинно.

Светлината беше достатъчна, за да може Томи да огледа вътрешния двор и пристана за лодки отвън. В далечината проблясваха забулените от дъжда пристанищни светлини.

Скути не беше в дневната. Нямаше го и в кабинета, и в трапезарията.

Томи последва Дел през една вътрешна врата и се озова в голяма, стилна кухня със семпли шкафове от яворово дърво и черни гранитни кухненски плотове.

– По дяволите, и тук го няма – въздъхна Дел нежно и забърбори, като че ли говореше на бебе:

– Къде ли се е дянал палавичкият ми Скути? Да не би да си изприпикал като зайче на горния етаж, за да се скриеш, мъничкият ми?

Вниманието на Томи бе приковано от стенен часовник със зелен неонов циферблат. Показваше 1.44 часа сутринта. Времето му изтичаше, така че демонът положително ги търсеше с удвоена стръв.

– Хайде по-бързо да намерим проклетото куче и да се махаме оттук – припряно я подкани той.

Като посочи шкафовете, до които Томи бе застанал, Дел го помили:

– Подай ми, моля те, една метла оттам.

– Метла ли?

– Това е килерът за метлите.

Томи отвори вратичката. Притиснато сред метлите вътре се гушеше огромно черно космато същество с оголени зъби и изплезен език. Томи смутено отстъпи, хлъзна се по собствените си мокри следи и падна по задник още преди да се усети, че това не е демонът. Беше куче – грамаден черен лабрадор.

Дел се засмя очарована и плесна с ръце.

– Знаех си, че си там, непослушна космата топчице!

Скути им се захили.

– И си знаех, че хубавичко ще уплашиш Томи – продължи тя разговора си с кучето.

– Аха, само това ме трябваше! – изръмжа Томи и с пъшкане се вдигна на крака.

Скути се измъкна от килера, като дишаше тежко. Пространството беше така малко, а кучето така едро, че все едно измъкнаха тапа от бутилка вино – Томи почти очакваше да чуе едно *пльок*.

– И как ли е успял да се вмъкне там? – зачуди се той.

С енергично размахване на опашка Скути отиде право при Дел, която се смъкна на колене и започна да го гали и да го чеше зад ушите.

– Ох, на мама миличкото! Сигурно си бил много самотен, сладурчето ми.

– Невъзможно е да е влязъл там направо и да се е обърнал – разсъждаваше Томи. – Няма достатъчно място.

– Сигурно е влязъл заднишком – махна с ръка Дел и отново прегърна Скути.

– Кучетата не влизат никъде със задницата напред, както не го правят и мотоциклетите. Пък и как е затворил вратата след себе си, след като се е озовал там?

– Тя е на пружина и се затваря сама.

И наистина, вратата на килера за метли бавно се бе затворила, след като лабрадорът се измъкна от затвора си, за да влезе в кухнята.

– Добре де, но как е отворил вратата? – Упорстваше Томи.

– Хванал я е с лапи. Той е умен.

– Ти ли си го научила?

– На какво?

– Да играе на криеница.

– Не съм го учила. Той винаги е обичал да го прави.

– Странно.

Дел сви устни и изпрати въздушна целувка. Кучето се зарадва и започна да й лиже лицето.

– Това е отвратително.

Дел се захили.

– Устата му е много по-чисто от твоята.

– Съмнявам се.

Тя се отдръпна от лабрадора и с престорена сериозност, сякаш цитираше текст от медицинско съчинение, продължи:

– Химическият състав на кучешката слюнка унищожава цял спектър бактерии, вредни за човека.

– Глупости.

– Но е вярно. – Тя се обърна към Скути. – Той просто ревнува от теб, мъничкият ми, защото *на него* самия му се иска да ме лизне по бузата.

По лицето на Томи плъзна гъста червенина и за да я скрие, той се обърна да погледне часовника.

– Добре. Вече намерихме кучето, можем да се махаме оттук.

Дел се отправи и тръгна към вратата на кухнята, сподирена от кучето.

– Сервитьорската униформа не е най-подходящото облекло за момиче, което се крие. Ще ми трябват пет минути да се преоблека – да си сложа нещо удобно, например пуловер и дънки, – после ще тръгваме.

– Виж, Дел, колкото повече се бавим на едно място, толкова по-бързо ще ни намери онова нещо.

Минаха през трапезарията и тя пак се обади:

– Успокой се, Томи. Време винаги ще се намери, ако мислиш, че го има.

– Какво значи това?

– Че винаги се случва онова, което очакваш.

– Отново не те разбирам.

– Някой ден ще разбереш – отвърна тя, вярна на своята загадъчност.

В дневната той спря.

– По дяволите, почакай малко!

Дел се извърна, за да го погледне.

Томи въздъхна и се предаде.

– Добре де, преоблечи се.

Дел заръча на кучето:

– А ти стой тук и се запознай с Туонг Томи. – После премина през фойето и се изкачи по стълбите.

Скути изправи глава и огледа Томи, като че ли пред него стоеше съвършено непозната форма на живот.

– Устата ти *не е* по-чисто от моята! – заяви Томи.

Скути навири едното си ухо.

– Чу ме добре.

Томи пресече дневната и се приближи до големите остъклени плъзгащи се врати, откъдето се виждаше пристанището. Повечето къщи по

крайбрежието тънеха в мрак. Светлините от доковете и уличните лампи, където ги имаше, обагряха в златно и червено черната морската вода.

След няколко секунди Томи усети, че някой го наблюдава, но не отвън, а отвътре.

Обърна се и видя кучето, скрито зад канапето и показало само глава, да го гледа съсредоточено.

– Видях те – съобщи му Томи.

Скути скри главата си.

Покрай едната стена имаше модерна стереоуредба и библиотечка, изработена от дърво, каквото Томи не беше виждал през живота си. Отиде да го разгледа по-отблизо и откри, че красивата зърнеста структура прилича на преплетени ленти, които, изглежда, се вълнуваха, ако човек ги погледнеше от единия край към другия.

Чу шум зад себе си и разбра, че Скути е тръгнал нанякъде, но не му обърна внимание, защото продължаваше да разглежда скъпата стереоуредба.

Отнякъде в стаята се разнесе неприличен звук.

– Лошо куче! – обади се Томи.

Звукът се повтори.

Накрая Томи се обърна.

Скути беше седнал върху задните си крака в един от фотьойлите и се взираше в мъжа с щръкнали уши, а с челюстите си бе захапал дълъг гумен кренвирш. Стисна играчката и звукът се повтори. Навярно гуменият кренвирш някога само бе скърцал или бе свирил, но сега от него излизаше някакъв противен звук като от изпуснати газове.

Томи погледна часовника си и се провикна:

– Побързай, Дел.

Отиде до фотьойла точно срещу заетия от кучето стол и помежду им остана само масичка за кафе. Седалката беше тапицирана добре, в десен на тюленова кожа, и той реши, че мокрите му дънки няма да я повредят.

Той и Скути впериха погледи един в друг. Очите на лабрадора бяха тъмни и живи.

– Ти си странно куче – оцени го Томи.

Кучето ухапа играчката.

– Недей.

Пак същият звук.

– Предупреждавам те сериозно!

Но кучето ухапа играчката и втори път, и трети път.

– Не ме карай да ти го взема! – повиши глас Томи.

Скути пушна кренвирша на пода и изляя два пъти.

Стаята потъна в мрак и Томи уплашен скочи от стола, преди да се досети, че двойното излайване беше знак за компютъра да изключи светлината.

Томи още не беше се изправил съвсем, когато разбра, че Скути е използвал тъмнината, за да се качи на масичката. Кучето се нахвърли върху него и Томи полетя обратно към фотьойла.

Песът се оказа целият върху него и започна да му диша приятелски в лицето. Когато мъжът се опита да скрие лице в ръцете си, кучето започна да го ближе.

– Спри, по дяволите, спри, махай се от мене!

Скути се смъкна от коленете на Томи и слезе на пода, но се докопа до тока на обувката му и започна да го ръфа, да се опитва да го откъсне.

Тъй като не искаше да го ритне в муцуната, за да не го нарани, Томи се пресегна надолу и се опита да хване едрата му глава.

Маратонката изведнъж се смъкна от крака му.

– По дяволите! – изруга той.

Чу как Скути се измъкна в тъмнината с обувката му.

Томи се изправи и извика:

– Светлина! – Стаята остана тъмна и тогава той си спомни пълния текст: – Запали лампите!

Скути беше изчезнал.

От съседния на дневната кабинет се чу единично излайване и през отворената врата се видя, че светва.

– И двамата сме луди – измърмори Томи, докато заобикаляше масичката и вдигаше гумения кренвирш от пода около втория фотьойл.

Скути, без обувката, се появи на вратата на кабинета. Видя каквото го интересуваше и се оттегли.

Докато куцукаше на един бос крак към кабинета, Томи си помисли: „А може би кучето не е било винаги толкова шантаво. Може би тя го е побъркала, както рано или късно ще направи с мен.“

В кабинета Томи откри кучето върху червеникавото бюро. Муцуната му приличаше на някакво абсурдно уголемено украшение.

– Къде ми е обувката?

Скути вдигна глава с най-невинно изражение, като че искаше да каже: „Каква обувка?“

Като повдигна кренвирша в ръка, Томи го заплаши:

– Ще изнеса това и ще го хвърля във водите на пристанището.

С тъжен поглед, прикован върху играчката, Скути изскимтя.

– Късно е, уморен съм, новата ми кола изгоря, а и някакво проклето нещо ме преследва – нямам настроение за игри!

Скути изскимтя още веднъж.

Томи заобиколи бюрото, като се оглеждаше за обувката.

От плота на бюрото Скути следеше движенията му с интерес.

– Ще я намеря и без твоята помощ – предупреди го Томи, – но тогава няма да ти върна кренвирша.

– Какво търсиш? – попита го Дел от вратата.

Беше се преоблякла в сини дънки и тъмночервено поло, а във всяка ръка носеше по едно внушително оръжие.

– Това пък за какво ти е, по дяволите? – изуми се Томи.

Като повдигна оръжието в дясната си ръка, Дел обясни:

– Това е късоцевна, дванайсеткалибров карабина „Мосберг“. Отлично оръжие за защита на къщата от крадци. – После погледна пистолета в лявата си ръка. – А този красавец е магnum „Пустинен гръм“, 44-и калибър, израелско производство. Няма врата, която да му устои. Само с няколко куршума може да спре разярен бик.

– Колко пъти те е нападал бик, а?

– Бик или нещо също толкова силно.

– Не, питам те сериозно. Защо държиш такава артилерия вкъщи?

– Нали ти казах – вода интересен и пълен с приключения живот.

Той си спомни колко лесно бе махнала с ръка на повредите по пикапа си тая вечер: *Това е дреболия.*

А когато той се бе разтревожил, че дъждът ще й съсипе седалките, просто беше свила рамене: *Животът ми е богат на събития. Научила съм се да живея с тях.*

В този миг Томи усети, че го обзема внезапно прозрение, „сатори“, което го заля като океанска вълна. Тази жена не беше онова, за което се представяше. Той я беше помислил за сервитьорка, но откри, че е човек на изкуството. Тогава реши, че като художничка е принудена да обслужва клиенти в заведението, за да си плаща наема, но се оказа, че живее в къща, която струва милиони. Ексцентричността и склонността ѝ да вмъква в разговора загадъчни фрази и нелогични изрази го бяха убедили, че ѝ хлопа дъската, но сега реши, че най-голямата му грешка ще бъде, ако я опише като безнадеждна чудачка. В мисленето ѝ имаше дълбини, до които той едва бе започнал да се докосва, а в тези бездни се криеха странни неща, по-необикновени от всичко, което досега бе виждал в живота си.

Томи си припомни и друг момент от разговора им, който сега придоби ново звучене: *Действителността е начин на възприемане. Възприятията се променят. Ако под „действителност“ разбираме възможност да докоснем даден предмет, то тя не съществува. Някой ден, когато имаме повече време, ще ти обясня.*

Сега реши, че смахнатите ѝ изявления всъщност не бяха и наполовина толкова нелогични, колкото той си мислеше. Дори и в най-лековатите ѝ твърдения имаше по нещо вярно. Ох, да можеше Томи просто да се отдалечи от нея, да изостави вече оформените си представи и да я види по изцяло различен начин! У Дел Пейн явно се криеше и друга личност – тайнствена и загадъчна.

Това „сатори“, приливното му прозрение, растеше все повече и повече, а после започна да изчезва, без нещата да са му станали много поясни. Беше се съсредоточил прекалено много. Понякога проникновението идваше само – без да го търси или съзнателно да го вика.

Дел стоеше на вратата между кабинета и дневната, с оръжие във всяка ръка, и го гледаше така втренчено, че той се усъмни да не би да е отгатнала отново мислите му. Намръщи се и попита:

– Коя всъщност си ти, Дел Пейн?

– Кои сме всички ние? – отвърна тя с въпрос.

– Не започвай пак с това.

– С кое да не започвам?

– С тези неразгадаеми шуротии.

– Не знам за какво говориш. Какво правиш с гумения кренвириш на Скути?

Томи изгледа мрачно лабрадора, който се изтягаше на бюрото.

– Той ми откъсна обувката.

Тя с укор се обърна към кучето:

– Скути!

Песът я изгледа предизвикателно, но после наведе глава и изскимтя виновно.

– Лош Скути! – сгълча го тя. – Веднага да му върнеш обувката!

Скути огледа Томи, после изпуфтя презрително.

– Върни обувката на Томи! – твърдо настоя Дел.

Накрая кучето се предаде, скочи от бюрото, изпъзля до една палма, мушната в саксия в ъгъла, навря глава отзад и се върна с маратонката в уста. Примирено я пусна в краката на мъжа.

Томи се наведе да си я вземе, но кучето я натисна с лапа и се загледа в гумения кренвириш.

Томи остави кренвирша на пода.

Сега кучето погледна първо кренвирша, после ръката на Томи, която беше само на няколко сантиметра от него.

Томи отдръпна ръка.

Лабрадорът захапа кренвирша си и едва тогава махна лапа от обувката. Влезе с леки стъпки в дневната, като гризеше играчката и издаваше пърдящия звук.

Загледан замислено след Скути, Томи попита:

– От къде го изрови тоя пес?

– От приюта за безстопанствени кучета.

– Не може да бъде.

– Защо да не може?

От дневната долетя истинска симфония от изпуснати газове, чийто източник бе гуменият кренвирш.

– А аз си мислех, че си го взела от някой цирк.

– Да, доста е умен – съгласи се тя.

– От къде го взе наистина?

– От магазин за домашни любимци.

– И това не го вярвам.

– Обуй си обувката – подкани го тя – и да се махаме оттук.

Той се замъкна до един стол.

– В това куче има нещо странно.

– Щом толкова те интересува – шеговито обясни тя, – аз съм вещица, а той ми е чиракът. Двамата сме едно цяло, благодарение на което правя магиите си.

Томи ѝ отговори, докато отвързваше възела на обувката си.

– Виж, на това бих повярвал повече, отколкото, че си го взела от приюта за безстопанствени кучета. В него има нещо дяволски особено.

– О, просто малко ревнува – махна с ръка Дел. – Когато те опознае по-добре, ще си допаднете. Двамата ще се погаждате страхотно.

Томи накрая пхна крак в обувката.

– А какво ще кажеш за къщата? Как можеш да си позволиш такъв скъп дом?

– Получих го като наследство – призна тя.

Той завърза връзките и се изправи.

– Наследство ли? А аз останах с впечатлението, че баща ти е бил професионален покерджия.

– Наистина беше. И то отличен. Но умееше и да прави удачни капиталовложения. Когато умря, остави имот на стойност трийсет и четири

милиона долара.

Той зяпна.

– Сериозно ли говориш?

– Кога не съм говорила сериозно?

– Това е въпросът, кога.

– Нали знаеш как се използва пушката-помпа?

– Разбира се. Но с пушки не можеш да спреш онова нещо.

Тя му подаде мосберга.

– Оръжията обаче могат да го забавят, както се е получило с тоя пистолет. А тези тук имат много по-голяма ударна сила. Хайде да тръгваме. Мисля, че си прав – в безопасност сме само когато се движим. Загаси осветлението!

Докато излизаше по петите ѝ от тъмния кабинет, Томи попита:

– Но... за Бога, след като и без друго си мултимилонерка, защо работиш като сервитьорка?

– За да разбере.

– Какво да разбереш?

Вече почти във фойето, Дел се разпреди:

– Загаси лампите! – В дневната падна мрак. – За да разбере какъв е животът на обикновения човек, да не лети в облаците.

– Това направо е смешно.

– В картините ми не би имало никаква душа, ако не прекарвах дните си така, както го правят повечето хора. – Тя отвори вратата към дрешника в коридора и свали от закачалката синьо найлоново яке. – Работата, тежкия труд са основното в живота на повечето хора.

– На повечето хора *им се налага* да работят. А на теб не. И накрая, след като нещата опират до избор от твоя страна, как би могла наистина да избереш нуждата, която повечето от нас чувстват.

– Не ставай лош.

– Не съм лош.

– Такъв си. Не е нужно да бъдеш заек и да оставя да ме разкъсана парчета, за да проумея как се чувства нещастното мъниче, когато гладната лисица го подгони из полето.

– Всъщност аз мисля, че *трябва* да бъдеш заек, за да разбереш истински точно тоя ужас.

Тя вече нахлузваше якето, когато отвърна:

– Е, не съм заек, никога не съм била и не смятам да бъда. Що за абсурдна мисъл!

– Какво?

– Щом толкова искаш да знаеш какво представлява ужасът, стани ти заек!

Объркан, Томи разпери ръце:

– Е, аз вече не знам за какво говорим – ти така извърташ нещата. Във всеки случай, не ставаше дума за зайци, за Бога!

– В едно нещо съм сигурна – не говорехме за катерички.

В опит да върне разговора им в някакви приемливи релси, Томи попита:

– Ти наистина ли си художничка?

Докато оглеждаше дрехите по останалите закачалки в дрешника, Дел му отговори с въпрос:

– Какви ли всъщност сме всички ние?

Смутен от склонността на Дел да говори със загадки, Томи си позволи и сам да формулира една.

– Ние сме нещо само доколкото сме всъщност всичко.

– Ето, накрая да кажеш нещо смислено!

– Така ли?

Зад гърба на Томи, като за коментар, Скути ръфна гумения кренвирш:

– *Пърррт!*

Дел накрая съобщи:

– За съжаление никое от якетата ми няма да ти стане.

– Нищо. И преди ми се е случвало да ми е студено и да съм мокър.

Върху гранитния плот на масичката във фойето, до чантичката на Дел бяха сложени и две кутийки с муниции – пълнители за магнума и патрони за карабината, която беше у Томи. Тя остави пистолета и започна да зарежда множеството джобове на спортното си яке с боеприпаси.

Томи огледа картината, закачена над масичката, която представляваше абстрактна рисунка в ярки цветове.

– Твоя ли е картината на стената?

– Би било проява на лош вкус, не намираш ли? Всичките си платна държа в студиото на горния етаж.

– Бих искал да ги разгледам.

– А аз си мислех, че ужасно бързаш.

Томи почувства, че в картините се крие ключът към загадките на тази странна жена...

– *Пърррт!*

... и странното й куче. Нещо в стила и композицията им щеше да му даде възможност да види Дел в нова светлина и след като разгледаше

рисунките ѝ, щеше да постигне отново „сатори“, което преди малко му се бе изплъзнало.

- Няма да ни отнеме повече от пет минути.
- Три тогава. Наистина искам да видя картините ти.
- Налага се да се махнем оттук колкото се може по-бързо.
- Защо стана толкова несговорчива?

Като дръпна ципа на препълнения с патрони за карабина джоб, тя отсече:

- Не съм.
- Такава си. Какво, по дяволите, рисуваш горе?
- Нищо.
- А защо изведнъж толкова се притесни?
- Не съм се притеснила.
- Държиш се странно. Погледни ме в очите, Дел.
- Котета – отвърна тя, като отбягна погледа му.
- Котета?

– Ами това рисувам. Глупави и безвкусни сантименталности. Защото всъщност не съм особено талантилива. Рисувам котета с големи очи. Тъжни малки котенца с големи печални очи и щастливи малки котенца с големи засмени очи. А също и глупави сцени с кучета, които играят покер или крикет. Ето защо не искам да ти ги покажа, Томи. Ще ми стане неудобно.

- Лъжеш ме.
- Котета – настоя тя и дръпна ципа на поредния джоб.
- Не ти вярвам. – Той тръгна към стълбите. – Две минути ще ми стигнат.

Тя грабна магнума от масичката и го насочи към него.

- Остани на мястото си!
- За Бога, Дел, pistolетът е зареден.
- Знам.
- Не го насочвай към мене.
- Махни се от стълбите, Томи.

В държанието ѝ вече нямаше нищо лекомислено. Беше свършено хладна и делова.

– Аз никога не бих насочил това към тебе – кимна към карабината в дясната ръка той.

- Знам – процеди тя безстрастно, без да сваля оръжието.

Цевта на магнума, насочена към основата на носа на Томи, беше само на педя от лицето му.

Сега пред него стоеше една нова Деливъранс Пейн. Цялата от стомана.

Сърцето му биеше така силно, че цялото му тяло се тресеше.

– Знам, че няма да ме застреляш.

– Ще го направя – заяви тя с леденостудено лице, чието изражение не оставяше никакво място за съмнение.

– И си готова на всичко това само за да не видя картините ти?

– Още не си готов за тях.

– Тоест... някой ден ти *ще поискаш* да ми ги покажеш?

– Може пък и сега да моментът – размисли тя.

Устата на Томи беше така пресъхнала, че той трябваше да посъбере малко слюнка, за да я навлажни.

– Но аз *никога* няма да успея да ги видя, ако ти сега решиш да ми пръснеш главата.

– Това е вярно – съгласи се тя и свали пистолета. – Тогава ще те прострелям в крака.

Дулото сега бе насочено към дясното му коляно.

– Само с един изстрел от това чудовище ще отнесе целия ми крак.

– В наши дни вече изработват превъзходни протези.

– Но аз ще умра от кръвоизлива.

– Знам как да ти окажа първа помощ.

– Ти си абсолютно откачена, Дел.

Той говореше съвсем сериозно. В една или друга степен тя сигурно страдаше от някакво мозъчно разстройство, макар преди известно време да бе заявила, че по-нормален човек от нея няма да срещне. Нищо от онова, което би могла да му разкрие накрая, нямаше да я оневини достатъчно, за да излезе, че поведението ѝ е било разумно и логично. И все пак, независимо от страха, който го бе накарала да изпита, тя упражняваше върху Томи и необичайна притегателна сила, което поставяше сериозно под въпрос и собствената му нормалност.

В този момент усети, че иска да я целуне.

Колкото и да беше невероятно, тя изрази почти същото с думи:

– Струва ми се, че започвам да се влюбвам в тебе, Туонг Томи. За това не ме принуждавай да ти отнеса крака.

Учудването накара Томи да се изчерви, и да се обърка както никога досега. Той неохотно се отказа от стълбите, мина покрай Дел и се насочи към входната врата. Тя тръгна подире му с магнума в ръка.

– Добре, добре, ще те изчакам да ми ги покажеш, когато се почувстваш готова за това – обърна се към нея той.

Накрая тя прибра оръжието.

– Благодаря ти.

– Но – повиши глас Томи – когато накрая ги видя, дано да се окаже, че си е струвало да почакам.

– Само котета са – усмихна се тя.

Томи се учуди, че усмивката ѝ все още е в състояние да стопли сърцето му. Само преди секунда тя заплашваше, че ще го простреля, а сега той изпитваше удоволствие само от това, че бе удостоен с усмивка.

– Но аз не съм по-малко луд от тебе – призна той.

– Тогавата най-вероятно имаш онова, което ти е нужно, за да издържиш до сутринта. – Тя прехвърли чантичката си през рамо и го подкани: – Да вървим.

– Дали да не взема чадъри? – предложи той.

– Опитвал ли си някога да се оправяш едновременно с чадър и с пушка?

– Права си. А имаш ли друга кола освен пикапа?

– Не. Всички коли са на майка ми, доста внушителна колекция. Ако ми се налага да използвам нещо различно от пикапа, го заемам от нея. Така че сега ще се оправим отново с хондата.

– С *откраднатата* хонда – уточни той.

– Ние не сме престъпници. Взели сме я само назаем.

Когато отвори входната врата, Томи се провикна „Загаси лампите“ и в коридора се спусна мрак.

– А ако някое ченге ни спре с откраднатата хонда, ще го застреляш ли?

– Не, разбира се – тръсна глава Дел. – Това няма да е редно.

– Няма да е редно ли? – повтори Томи, когато тя все още можеше да изненадва. – А щеше ли да е редно да застреляш *мене*?

– Печално, но редно – съгласи се тя и заключи вратата.

– Изобщо не мога да те разбера.

– Не се и съмнявам – кимна тя и пусна ключовете в чантичката си.

Томи погледна светещите цифри на часовника си. Два часът и шест минути.

Тик-так.

Докато се намираха в къщата, вятърът бе затихнал почти напълно, но дъждовният порой бе запазил силата си. Макар от часове да нямаше светкавици и гръмотевици, проливният дъжд се изливаше все така отprodънйлото се небе.

Листата на палмите висяха безжизнено и водата се стичаше от

заострените им части. Някои от тях лежаха почти хоризонтално, а капчиците по тях приличаха на блестящи ситни диаманти.

Скути вървеше първи, като смело цапаше през плитките локви във вътрешния двор. Късчетата слюда от кварцовата настилка блестяха около лапите на кучето и човек можеше да си помисли, че стъпките му оставят ярки следи след себе си. Огънят-фантом очертаваше пътя му покрай къщата.

Томи усети студа на модернистично гравирани медни плоскости, когато ги бутна, за да отвори портата към улицата. Пантите приглушено изскърцаха.

Скути спря рязко на тротоара пред къщата, вдигна глава и наостри уши. Пусна гумения кренвиърш и тихо изръмжа.

Разтревожен от поведението на кучето, Томи сграбчи пушката си с две ръце.

– Какво има? – обади се Дел. Тя задържа портата зад тях, за да не се тресне, автоматичната ключалка щеше да шракне и те нямаше да успеят да се върнат в къщата, ако се наложеше.

Но като се изключи плискането на дъжда, по улицата нямаше други шумове. Нито един от прозорците наоколо не светеше. По улицата не се движеха коли – нито от изток, нито от запад. Нямаше никакво движение.

Бялата хонда беше паркирана на пет метра вдясно от Томи. Нещо можеше да клечи зад отдалечената ѝ страна и да ги изчаква да се доближат.

Скути обаче не се интересувахе от хондата, а Томи беше склонен да вярва повече на кучето, отколкото на своя собствен инстинкт. Нещо от другата страна на улицата беше привлякло вниманието на животното.

В началото Томи не забеляза нищо обезпокоително, нито необикновено. Заспалите къщи се гушеха в бурята, а от черните правоъгълници на прозорците не надничаше нито едно лице на страдащ от безсъние съсед. Палми, фикуси и австралийски дръвчета стърчаха самотно под пороя, а дъждът от плитките локви се вливаше в уличния канал, който вече преливаше.

Изведнъж Скути се стегна, прилепи уши назад и отново изръмжа, а Томи едва сега забеляза мъж с качулка. Човекът стоеше до едно от поголемите австралийски дръвчета от другата страна на улицата, извън най-добре осветената от уличната лампа част от тротоара, но все пак до някъде се виждаше.

– Какво прави той? – попита Дел.

– Наблюдава ни – отвърна Томи, макар да не можеше да види лицето на човека в сянката.

– Гласът на Дел прозвуча сякаш нещо друго я беше стреснало.

– Томи...

Той обърна глава към нея.

Тя протегна ръка на изток.

На половината път до следващия ъгъл беше паркиран охлузения й пикап.

Във фигурата под австралийското дръвче имаше нещо старовремско – като че ли човекът бе пътувал във времето и бе попаднал от средните векове направо в двадесетия. Едва тогава Томи си даде сметка, че впечатлението се поражда от качулката – с нея той много приличаше на монах.

– Да отидем при хондата – подкани го Дел.

Още преди да тръгнат към колата обаче, наблюдателят се отлепи от дръвчето и попадна в лъча на уличната лампа. Лицето му остана скрито под качулката, като че ли беше самата смърт, дошла да прибере в тази нощ душите на умрелите.

И все пак, въпреки че не виждаше лицето, томи изпита натрапчиво утешение, че познава човека. Висок. С едро тяло. С тази походка.

Беше добрият самарянин от тази вечер – човекът, слязъл непохватно от насипа на булевард Макартър и пресякъл калното поле, в което се бе озовал корветът. Той вървеше към лумналата кола, когато Томи се обърна и избяга от пламтящия демон.

– Да видим какво иска – предложи Дел.

– Не.

Как съществува от куклата е могло да яхне самарянина, да се скрие в него или да приеме вида му – това беше загадка, която Томи нямаше как да разгадае. Но дебелакът от калното поле вече не съществуваше – беше или убит и изяден, или покорен и принуден да изпълнява чужда воля. Томи изобщо не се съмняваше в това.

– Това не е човек – заяви той.

Фигурата крачеше замислено под лампата.

Ръмженето на Скути премина в бесен лай.

Самарянинът слезе от бордюра и заджапа през дълбоката, бързо стичаща се в канала вода.

– Да се връщаме – настойчиво подкани Томи. – Обратно в къщата!

Макар че ласеше застрашително и изглеждаше готов за бой, Скути охотно прие отстъплението. Завъртя се, стрелна се покрай Томи и се

промъкна през портата, която Дел придържаше отворена.

Дел последва кучето и Томи заотстъпва назад през портата, като държеше мосберга пред себе си. Медната врата вече се затваряше, когато Томи зърна самарянина в средата на улицата – вървеше все така към тях, но не се затича; сякаш беше сигурен, че те няма да му избягат.

Автоматичната ключалка на вратата щракна. Тя нямаше да им осигури повече от половин минута, защото самарянинът щеше без особени усилия да се прикачи през оградата.

Едрият мъж вече нямаше да изпитва затруднения от не особено атлетичната си физика. Притежаваше силата и подвижността на свръхестественото същество, което го беше обладало.

Когато Томи достигна вътрешния двор, Дел вече стоеше пред главния вход на къщата.

Томи се учуди, че е успяла така бързо да извади ключовете от чанчката си и да отвори вратата. Скути явно беше вече вътре.

Докато влизаше в къщата след Дел, Томи чу проскърцването на портата към улицата.

Затвори вратата, заопипва за секретния ключ и спусна резето.

– Остави светлините загасени!

– Това все пак е дом, а не крепост – напомни му Дел.

– Шшшт! – спря я Томи.

Единственият звук отвън беше от блъскането на дъжда в кварцовата настилка, от стичането му в уллиците и по палмовите листа.

Дел продължи мисълта си:

– Виж какво, Томи, не сме в състояние да защитаваме къщата като крепост.

Мокър и още по-премръзнал и капнал от тичане, Томи беше донякъде окуражен от силата на мосберга и от разбиващия врати пистолет на Дел. Спомни си ужасните преживявания в една нощ преди много години в Южнокитайското море, когато бяха в пропускащата вода лодка и спасението беше дошло, когато спряха опитите си да избягат от пирати-те тай и храбро им отвърнаха с бой.

Входната врата имаше стъклена рамка с ширина петнайсет сантиметра и височина метър и осемдесет. През стичащите се капки по повърхността ѝ Томи успя да зърне малка част от вътрешния двор – влажно проблясваща светлина и тъмните остриета на палмовите листа.

Времето сякаш бе спряло хода си.

Нямаше тик.

Нямаше так.

Той стискаше карабината така силно, че дланите го заболяха, а мускулите на ръцете му започнаха да треперят.

Като си спомни за зелените змиевидни очи от раздраното парцаливо лице на куклата, Томи с ужас си представи, че би могъл да срещне съществото отново... и то не вече като двайсет и пет сантиметров дребосък.

Бърза сянка с преливащи и закръглени форми внезапно се спусна върху рамката.

Дебелият мъж нито почука, нито позвъни, нито зачака кротко да му отворят, защото вече не беше *добър* самарянин, той блъсна вратата, която яростно се разтресе, после я удари с такава сила, че пантите простенаха, а ключалката издрънча на счупено; удари я и трети път, но яката врата и сега не поддаде.

Томи, с бясно биещо сърце, пробяга през тъмния коридор и се спря в стената срещу вратата.

Макар стъклената рамка да беше прекалено тясна, за да пропусне дебелака, той разби част от нея с юмрук. По гладкия под се посипаха стъкла.

Томи дръпна спусъка. От дулото на мосберга блъвна огън, а оглушителният рев на изстрела отекна като експлозия в тясното помещение.

Изстрелът отхвърли съществото назад и го откъсна от вратата и макар че сигурно бе доста лошо наранено, то не изкрещя от болка. То вече не беше човек. Болката не означаваше нищо за него.

С променен до неузнаваемост глас Дел извика:

– Не, Томи, не! Тук сме направо в капан. Хайде!

Дебелакът отново блъсна вратата с огромна сила. Резето пак изскърца, а от измъчените панти долетя ужасно стържене на метал; дървото се разцепи със сухо пукане.

Томи трябваше неохотно да признае пред себе си, че това не беше Южнокитайското море, а свръхестественият им противник не беше уязвим като пиратите тай.

Дебелакът блъсна пак вратата. Тя нямаше да издържи още дълго на такъв напън.

Томи последва Дел в тъмната дневна, кота успяваше да различи само силуета ѝ на фона на прозореца, обърнат към пристанищните светлини. Дори на тъмно, тя познаваше помещението така добре, че не закачи нито един от мебелите.

Голямата плъзгача се врата вече бе отворена, когато стигнаха до нея. Това явно беше дело на Скути, защото той вече ги очакваше във

вътрешния двор.

Томи се зачуди как е могло кучето, при все че бе доста интелигентно, да се справи с това. След миг входната врата от другата страна на къщата се разби с трясък и страховитият звук изтри всяко любопитство у него.

По необясними причини Томи бе решил, че Дел се кани да избяга по вода, през пристанището, до отсрещния бряг. Но отблясъците от пристанищния фар му стигнаха да види, че в собствения ѝ док нямаше нито една лодка. В малкия крайбрежен участък се чернееше само вода, нахъдрена от дъжда.

– Насам – подкани го тя и кривна наляво през покрития двор.

Той очакваше тя да завие още веднъж наляво към задния вход на съседната къща и отново да излезе на улицата, при хондата, за да се опитат да избягат, преди дебелакът да ги е намерил. Тя не предпочете този маршрут и той разбра защо го бе отхвърлила. Алеята беше твърде тясна, затисната от двете къщи, с изход в далечния ъгъл; ако съществото ги притиснеше там, шансовете им за спасение щяха застрашително да намалее.

Домовете покрай пристанището бяха скупчени върху тесни пространства, тъй като стойността на земята тук беше изключително висока. За да се запази гледката, която струваше много милиони долари, съседските дворове не бяха разделени нито от високи стени, нито от пищни храсти или прегради с височина петдесет-шейсет сантиметра.

Скути прескочи една трийсетина сантиметра висока стеничка, обрасла със здравец. Дел и Томи го последваха в добре поддържания вътрешен двор на съседната къща.

Оставена да свети за през нощта лампа от близкия док осветяваше масивна скара за барбекю, покрита с предпазна материя.

Прескочиха ниската преграда, прегазиха кална цветна леа и попаднаха в двора на следващата къща, чийто жив плет издра глезените на Томи.

Докато се движеха към западната страна на полуострова и пробягаха покрай мрачна къща в испански колониален стил с дълбоки балкони на трите си етажа, едно голямо и опасно куче, залостено в тясната алея между сградите, бясно ги залая и започна да се хвърля върху ограничаващата движението му преграда. Изглеждаше готово да разкъсва и убива като някоя обучена да напада хора немска овчарка или доберман. По пътя, който им предстоеше да изминат, щяха да срещнат още много кучета-пазачи, чийто лай цепеше нощта.

Томи не смееше да погледне назад, да не би демонът да е по петите му. Представяше си дебелите му пръсти, бледи и студени като на труп, които се пресягат към него на сантиметри от врата му.

Издад поредната триетажна свръхмодерна къща с фасада от стъкло и излъскан варовик светнаха ослепителни прожекторни лампи, по-агресивни от охранителните системи на останалите домове и явно задействани автоматично. Стреснат от неочаквания блясък, Томи се препъна, но успя да запази равновесие и не изпусна карабината. Запъхтян той се прехвърли заедно с Дел през каменната преграда около неосветения вътрешен двор на къща в средиземноморски стил, в чиято госта светеше телевизор, а от прозореца ги наблюдаваше уплашен от появата им старец.

Нощта ехтеше от бесния лай на разярени невидими кучета, които като че ли всеки миг щяха да се спуснат върху тях на глутници отвсякъде.

Три къщи по-нататък от свръхмодерната грамадна сграда с прожекторите изведнъж светна голямо аварийно електрическо фенерче и лъчът му се закова върху Дел.

Човекът зад светлината извика:

– Стой!

Неочаквано още някой излезе от страни на Томи и му прегради пътя, като че ли бяха професионални играчи на ръग्би и играеха важен мач. И двамата се хлъзнаха по мокрия бетон; Томи се удари при падането така силно, че остана без дъх. Блъсна се в някакви градински столове, които се прекатуриха с дрънчене. Той удари левия си лакът толкова болезнено, че пред очите му заплуваха звезди.

Дел Пейн извика на човека с фенерчето:

– Махай се от пътя, кретен такъв, имам пистолет, дръпни се, дръпни се!

Томи едва сега усети, че е изпуснал карабината. Трябваше веднага да намери оръжието и въпреки болката в лявата ръка, като се опитваше да си оправи дишането, той се изправи на лакти и колене.

Човекът, който го бе нападнал, лежеше проснат по очи и явно беше по-зле от Томи. Заслужаваше да си е счупил краката, а може би за урок да си пукне главата. В началото Томи реши, че нападателите са ченгета, но сега му стана ясно, че са от живеещите в околните къщи и се мислеха за филмови герои, за които най-лесното нещо беше да заловят двама измъквачи се крадци.

Томи пропъзля покрай стенения си нападател и чу Дел да

повишава глас:

– Веднага махни тая светлина от очите ми или ще стрелям!

Смелостта на кандидат-героя се изпари и той отклони лъча на фенерчето.

По щастливо стечение на обстоятелствата колебливата светлина се залута из вътрешния двор и освети карабината.

Томи пропълзля до мосберга.

Нападателят беше успял вече да се надигне. Сега плюеше нещо – навярно зъби – и ругаеше зверски.

Като се подпря на друга градинска масичка, Томи успя да се изправи на крака тъкмо когато Скути започна да лае яростно, разтревожен от появата на нещо ново.

Томи погледна на изток и забеляза отдалеч дебелия мъж – силуетът му се открояваше на фона на прожекторите около свръхмодерната къща. Докато прескачаше ниската ограда към съседния двор, дебелакът вече не беше тромав, а грациозен като пантера.

Скути изръмжа и се спусна срещу него.

– Скути, не! – спря го Дел.

Като зае поза за стрелба с лекотата на опитен стрелец, тя откри огън с пистолета, когато самарянинът прескочи поредния храст и плюсна във вътрешния двор – тяхната последна отбранителна позиция. Дел спокойно и точно изстреля три последователни куршума. Равномерните изстрели прозвучаха като експлозия и Томи се уплаши, че откатът ще я повали, но тя почти не трепна.

Дел беше превъзходен стрелец – изглежда и трите ѝ изстрела попаднаха в целта. При първия самарянинът спря, като че ли се беше блъснал в стена, вторият го повдигна във въздуха и го отхвърли назад, а при третия той се извъртя, залитна и едва не падна.

„Героят“ с електрическото фенерче го беше запратил встрани и се бе плюснал на земята, за да не се окаже под линията на огъня.

Другият юнак, който плюеше зъби, все още седеше сред локвите на бетона с разкрасени по детски крака и скръстени върху главата си ръце. Явно беше парализиран от страх.

Докато се отдръпваше от градинската маса, за да тръгне към Дел и Скути, Томи не откъсваше поглед от ранения самарянин. Той седеше полуизвърнат към тях, беше уцелен от три куршума 44-калибров пистолет, беше залитнал, но не беше паднал.

Не. Беше паднал. Беше на земята.

Качулката се бе смъкнала от главата на дебелака, но лицето му все

още оставаше в сянка. Тогава той бавно се извъртя към Томи и Дел и макар чертите му да оставаха неясни, необикновените му очи се вторачиха в тях и в ръмжащия лабрадор. Бяха блестящи, зелени, нечовешки очи.

Ръмженето на Скути премина в скимтене и Томи съвсем ясно си представи какво изпитва кучето.

С удивително спокойствие, което показваше, че е по-силна и от Томи, и от Скути, Дел отправяше изстрел след изстрел от магнума. Гърмежите се отразяваха в пристанището и отекваха в далечния бряг; продължиха да кънтят и след като тя изпразни пълнителя.

Изглежда всеки изстрел попадеше в целта, тъй като тялото на съществото отскачаше, разтърсваше се и се превиваше, но после рязко се изправяше като ударено от нов куршум. Преди да се стовари на земята, демонът се въртя като размахваща крайниците си марионетка. Падна на едната си страна с вдигнати нагоре колене като зародиш, а фенерчето на неосъществения герой освети дебелиите пръсти на едната му ръка. Външно изглеждаше мъртъв, но в действителност не беше.

– Да се махаме оттук! – извика Дел.

Скути вече прескачаше някакъв жив плет към следващата къща на запад.

Гърмежите на 44-калибровия магнум бяха проехтели толкова оглушително, че повечето кучета от къщите по протежение на пристанището бяха спрели да лаят и вече не искаха да излязат от колибите си.

Осветена от фенерчето, пухкавата бледа длан на съществото лежеше свита и обърната нагоре и се пълнеше с дъждовна вода. После изведнъж потрепна, а безкръвната плът потъмня и стана на петна.

– По дяволите! – изруга Томи.

Колкото и да изглеждаше невъзможно, пръстите се превърнаха в широки заоблени пипала, а после в заострени крайници на насекомо с хитинови куки на всяко от кокалчетата си.

Лежащото тяло се движеше и пулсираше. Променяше се.

– Видяхме достатъчно, да се махаме – отсече Дел и се затича подир Скути.

Томи се опита да събере достатъчно смелост, за да се приближи към съществото и да го застреля от упор в главата с карабината. Докато стигнеше до него обаче, той можеше да се е променил дотолкова, че да не му е останало нищо, което да прилича на глава. Освен това Томи по интуиция разбираше, че няма на света куршуми, които да го унищожат.

– Томи! – като луда изкрещя Дел от вътрешния двор на съседната

къща.

– Бягай, махай се оттук. – Томи се обърна към проснатия на бетона среднощен „герой“.

Човекът изглеждаше замаян и объркан от цялата тая пукотевица наоколо. Опита да се изправи на колене, но сигурно забеляза карабината, защото изстена умолително:

– Не, за Бога, недейте – и отново се просна на бетона.

– Бягай, за Бога, изчезвай, преди онова чудовище да се съвземе от изстрелите! – подкани Томи оня с избитите зъби, който също седеше замаян.

Томи последва собствения си съвет и затича след Дел, благодарен, че не си беше счупил крак при падането.

В далечината зави сирена.

Когато Томи, Дел и кучето вече се бяха отдалечили през два двора от сблъсъка, единия от кандидат-героите изпищя.

Томи се подхлъзна и се спря на плочките на вътрешния двор на къща в тюдорски стил. Обърна се назад да погледне какво става.

В тъмнината не се виждаше почти нищо. Под светлината на прожекторите, монтирани на фасадата на свръхмодерната къща, играеха сенки – огромни и назъбени, – но макар томи да беше нащрек, не виждаше чудовището.

Сега и двамата мъже надаваха ужасни писъци. Смразяващи кръвта. Пищяха като че ли ги разчекваха и разкъсваха на късчета.

Демонът не оставяше свидетели.

До слуха на Томи достигна звук, възприет може би само подсъзнателно – на лакомо джавкане, а може би на нещо във вледеняващите душата писъци събуждаше у него атавистични спомени от времето, когато хората са били лесна плячка за по-големи и силни зверове. Усещаше някак, че онези двамата не ги убиват, а ги изяждат.

Когато полицията пристигнеше, едва ли щеше да открие много от жертвите във вътрешния двор. Навярно само няколко капки кръв... а можеше да няма и кръв след този проливен дъжд. Двамата просто щяха да са изчезнали безследно.

Томи усети, че му прилошава.

Ако лакътят не го болеше толкова силно от удара, ако мускулите и ставите му не бяха изтръпнали от падането и от умора и ако не трепереше от студ, Томи би могъл да си представи, че сънува кошмар. Но в момента неудобствата и болките му бяха съвсем реални, не беше нужно да се щипе, за да се увери, че е буден.

Звукът на сирените в нощта се усили; всички те бързо се приближаваха.

Скути и Дел тичаха и Томи ги догонваше, а в това време единият от мъжете престана да крещи, вече не *можеше* да крещи, а после и виковете на втория заглъхнаха; нито едно куче не лаеше, всичко бе стихнало в предчувствие за нещо свръхестествено. В това време пристанището постепенно се изпълваше от прииждащия прилив, а скорошната зора неумолимо приближаваше.

ШЕСТА ГЛАВА

Под покрива на смълчаната и неподвижна въртележка сред табуна замръзнали дървени кончета, Томи и Дел откриха двуместна каляска с гравирани орли по стените. Радваха се, че за малко са се измъкнали от дъжда и че имат възможност да си отпочинат.

Обикновено покриваха въртележката, когато не работеше, но тази вечер я бяха оставили открита.

Скути безшумно започна да кръстосва между кончетата и заобиколи издигнатия подиум, явно поел ролята на куче пазач, готово да ги предупреди, ако демонът се появи предрешен като самарянин или в друга маскировка.

Увеселителният парк Балбоа, за който се твърдеше, че бил центърът на туристическия бизнес на полуострова, обхващаше площта на няколко пресечки по Еджуотър Авеню и пешеходната алея на изток от Мейн Стрийт, където не се допускаха автомобили. От двете страни на Еджуотър имаше множество магазинчета за подаръци, пицарии, масички за сладолед и ресторанти, безистени с видеоигри, щандове за наемане на лодки, подвижни лавки, виенско колело, въртележката, на която бяха седнали Томи и Дел, докове на различни компании, които предлагаха разходки с гидове. Всички места гледаха към огромното пристанище и островите зад него.

През пролетта, лятото и есента – а и през всеки топъл зимен ден – туристите и любителите на слънчевите лъчи се разхождаха по крайбрежния булевард, почиваха си от тихоокеанския сърф и от плажовете на отсрещния край на тесния полуостров. Младоженци, по-възрастни двойки, привлекателни момичета по бикини, стройни и загорели младежи по шорти и деца тичаха или се пързаляха на летни кьнки или скейтбордове сред престарели хора в инвалидни столове и бебета в колички, радваха се на слънчевите отблясъци върху водата, похапваха сладолед, пуканки и сладкиши. Смехът и радостните възгласи се смесваха с музиката от въртележката, с пърпоренето на лодките и безкрайната какафония от електронни звуци, идващи от безистените с игрите.

Тази бурна ноемврийска сутрин в два и половина часа местата за развлечение бяха пусти. Единствените звуци идваха от дъжда, който барабанеше глухо по покрива на въртележката, звънтеше по месинговите стълбчета от външната страна на кончетата, плющеше по фестоните на

отпуснатите пластмасови флагчета и се оттичаше по листата на палмите на крайбрежния булевард от двете страни. Беше безрадостна музика – отчаян, лишен от мелодия химн на самотата.

Магазините и местата за развлечения бяха със спуснати кепенци и само тук-там светеше по някоя охранителна лампа. През лятото заедно с неоновите светлини и мигащите фасади на игралните зали и пързалките, старите бронзови улични лампи с матовите си глобуси – някои кръгли, а повечето във вид на урни с украшения отгоре – светеха привлекателно и романтично; тогава всичко блестеше ярко, включително и огледалната повърхност на пристанището; целият свят изглеждаше искрящ и блестящ. Но сега светлината от лампите бе странно мрачна и студена, едва мъждукаща, за да отблъсне смазващата тежест на ноемврийската нощ.

Дел извади един пълнител за карабината от джоба на спортното си яке и промърмори:

– Ето. Изстреля само един пълнител, струва ми се.

– Аха – кимна Томи, като сниши гласа си като нейния.

– Дръж я винаги заредена.

– Горките хора там – кимна той назад тъжно, докато вкарваше пълнителя в мосберга. – Каква ужасна смърт.

– Ти не си виновен – успокой го тя.

– Ако не бях аз, те нямаше да бъдат там и *нещото* нямаше да дойде.

– Това е неприятно – съгласи се тя, – но ти просто се опитваше да оцелееш и пазеше живота си, когато те се намесиха.

– И все пак.

– Ясно, писано им е било да си отидат по неестествен начин от този свят. Ако чудовището в облика на дебелака не ги беше спипало, те пак биха си отишли по някакъв неестествен начин. Това е нещо като спонтанно запалване. Или като среща с вампир.

– Вампир ли? – Точно сега на него не му беше до странностите й, така че смени темата. – Къде, по дяволите, си се научила да стреляш така? Пак ли от страхотната си майка?

– От баща ми. Той научи и мама, и мене – искаше да сме подготвени за всичко. Мога да стрелям с пистолети, револвери, пушки, автомати. Мога да боравя с узи, като че ли съм родена с него и...

– Узи?

– Да. А що се отнася до хвърлянето на нож...

– Хвърляне *на нож ли?* – Томи усети, че беше повишил глас.

– ... достатъчно добра съм, за да си изкарвам хляба в Лас Вегас или

дори в цирка, ако не наложи – продължи Дел докато смъкваше ципа на друг джоб и вадеше шепя патрони за магнума. – За жалост, не съм и наполовина толкова добра във фехтовката, колкото бих искала да бъда, макар че – трябва да призная – съм отлична в боя с тояга.

– И баща ти е умрял, когато си била на десет години? – изумено вдигна вежди Томи. – Научил те е на всичко това още докато си била малко дете?

– Аха. Излизахме в пустинята около Лас Вегас и стреляхме до побъркване в бутилки от сода, консервени кутии и плакати от стари филми като „Дракула“ или „Чудовището от Черната лагуна“. Беше голям кеф.

– И за какво, за Бога, те подготвяше той?

– За бъдещите ми срещи.

– За срещите ти ли?

– Това беше негова шега. Всъщност ме подготвяше за необикновения живот, който беше сигурен, че ще вода.

– И откъде би могъл да знае?

Вместо да отговори на въпроса, Дел продължи:

– Истината обаче е, че благодарение на усилията на татко никога не съм имала проблеми при срещите си с момчета.

– Сигурно. Според мене би трябвало да се срещнеш с побъркания психиатър д-р Лектър от „Мълчанието на агнетата“, за да се почувстваш неловко.

Като натика последните два патрона в 44-калибровия магазин на магнума, тя заяви:

– Но татко страшно ми липсва. Той наистина ме разбираше... а това се удава на малко хора.

– Аз поне се опитвам – увери я Томи.

Скути, който не бе спрял да изпълнява стражевите си функции, дойде при Дел, сложи глава в скута ѝ и изскимтя, като че ли бе доловил мъката и чувството за загуба в гласа ѝ.

Томи вдигна глава.

– Как може едно малко дете да държи такъв пистолет и да стреля с него? Откатът...

– Е, разбира се, в началото опитах с въздушна пушка и въздушен пистолет, после с 22-и калибър – махна с ръка тя, шракна заредения пълнител на израелския пистолет. – При упражненията с пушка или карабина татко ми слагаше мека ватена подплата на раменете, навеждаше се да ме прегърне и държеше пушката заедно с мене. Искаше да познавам и по-мощните оръжия, така че да свикна с тях още от най-ранна

възраст и да не ме плашат, когато дойде времето за тях. Той умря, преди наистина да съм овладяла големите оръжия, така че мама продължи уроците.

– Жалко, че не е успял да те научи как се приготвят бомби – с прес-торена тревога забеляза Томи.

– Добре се оправям с динамита и с повечето пластични експлозиви, макар че те не са основни средства при самозащитата.

– Баща ти терорист ли беше?

– Ни най-малко. Смяташе всички политически актове за глупост. Беше много миролюбив човек.

– И просто така си е държал динамит вкъщи, за да се упражнява в приготвянето на бомби.

– Обикновено не.

– Само по Коледа, а?

– Исках да се усъвършенствам в техниката на изготвяне на експлозивите не толкова за да правя бомби, колкото за да ги обезвреждам.

– Задача, с която животът ни сблъсква едва ли не всеки месец – саркастично отбеляза Томи.

– Не – отсече тя. – Налагало ми се е да го правя само два пъти.

На Томи му се искаше да повярва, че всичко това е само шега, но реши да не се задълбочава. Умът му беше претоварен с новите разкрития за нея и както беше уморен, не намираше нито физически, нито психически сили да открива още от опасните й умения.

– А аз си мислех, че *моето* семейство е странно.

– Всички си мислят, че семействата им са странни – заяви Дел и почеса Скути зад ушите, – но това е просто защото... защото стоим по-близо до хората, които обичаме и сме склонни да ги наблюдаваме като през лупа, през дебелия лещи на чувствата си – затова преувеличаваме ексцентричността у тях.

– Не е така при тебе обаче – тръсна глава той. – С лупа или без лупа, семейството ти наистина е доста шантаво.

Скути се върна към охранителните си функции – тръгна безшумно да обикаля между неподвижните дървени кончета.

Дел вдигна глава, докато затваряше джоба, от който беше извадила мунициите.

– Може би вашите имат някакви предразсъдъци по отношение на блондинките, но като се убедят на какво съм способна, ще се научат да ме харесват.

Благодарен, че тя не можеше да види как се изчервява в тъмнината,

Томи отвърна:

– Хайде да зарежем оръжейните ти умения. Я ми кажи можеш ли да готвиш? Това е най-важното за семейството ми.

– Да де, нали сте фамилия на борчески настроени пекари! Е, научила съм много от близките си. Татко обра доста награди по приготвяне на чили в Тексас и Югозапада, а мама е завършила готварската академия „Гордън Блу“.

– Докато е била балерина ли?

– Веднага след това.

Той погледна часовника си – беше 2.37.

– Най-добре ще е отново да тръгваме.

От далечината долетя воят на нова сирена.

Дел се заслуша и се увери, че сирената приближава към тях.

– Да почакаме още малко. Ще ни трябва нова кола, а на мен никак не ми се ще да си играя с кабелите, когато улиците наоколо са препълнени с ченгета.

– Ако стоим прекалено дълго на едно място...

– Засега сме добре. На тебе спи ли ти се?

– И да можех да си легна, нямаше да заспя.

– Но очите ти сигурно се затварят за сън?

– Така е – кимна той, – но ще се оправя.

– А и вратът те боли толкова, че едва повдигаш глава, нали? – продължи тя, като че ли усещаше болката му.

– Мога да издържа. Не се тревожи за мене. – Той помасажира с една ръка тила си, като че ли така можеше да изтръгне болката от себе си.

Тя каза нежно:

– Уморен си до смърт, миличкият ми. Я се обърни гърбом и ми дай възможност да те пообработя малко.

– Какво си намислила? – разтревожено се размърда Томи.

– Мръдни си малко задника, любителю на тофу, хайде – побутна го тя с бедрата си.

Каручката зад кончетата беше тясна, но той съумя да се извърне достатъчно, за да може тя да разтрие раменете и тила му. В нежните й ръце се криеше учудващо голяма сила и макар понякога да го натискаше доста енергично, Дел наистина съумя да облекчи болката.

Той доволно въздъхна:

– А на това кой те научи?

– Това просто е природна дарба. Знам си го, също като рисуването.

За кратко настъпи тишина, прекъсвана само от слабите стенания на

Томи, когато Дел откриваше нов възел на напрежение у него и бавничко го караше да се отпуска.

Прилежният Скути отново премина покрай тях по ръба на платформата – черен като самата нощ и безшумен като призрак.

Докато прекарваше пръсти нагоре-надолу по тила на Томи, Дел попита:

– Тебе отвличали ли са те някога извънземни?

– О, Господи! – прошепна той.

– Какво има?

– Пак ли почваш? Не, разбира се, че не са ме отвличали. А ти пак започваш да говориш странни неща.

– Значи не вярваш в извънземния разум?

– Вярвам, че космосът е огромен и теоретично погледнато би трябвало да съществуват още много планети, населени с интелигентни същества.

– Тогава какво е странното?

– Но *не вярвам*, че биха си направили труда да изминат целия път през галактиката, за да отвличат хора, да ги вмъкват в летящите си чинии и да изследват половите им органи.

– Те не изследват само половите органи.

– Знам, знам. Случва се да отведат похитените хора в Чикаго и да ги почерпят с бира и пица.

Тя го изгледа строго.

– Ставаш саркастичен, а?

– Ами да, съвсем мъничко.

– Не ти отива.

– Слушай, за извънземните същества с по-високо ниво на интелигентност от нашето, намиращи се с милион години напред в еволюцията си, ние навярно няма да представляваме никакъв интерес... а още по-сигурно е, че няма да изразходват толкова много сили и средства да торможат група обикновени граждани.

Сега Дел започна да разтрива кожата на главата му.

– Лично аз вярвам в отвличанията.

– Това не ме учудва.

– Вярвам, че те се тревожат за нас.

– Пришълците?

– Точно така.

– И защо трябва да се тревожат за нас?

– Защото ние сме много неуравновесена цивилизация – объркани,

със склонност към самоунищожение. Струва ми се, че извънземните искат да ни просветят.

– Като изследват половите ни органи? Тогава и типове, които се блъскат около дансингите в заведенията със стриптийз, всъщност искат да помогнат на момичетата от сцената да се просветят.

Дел започна да масажира челото му с леки кръгови движения.

– Ти си ми такъв умник.

– Нали пиша детективски романи.

– А може и да си бил отвлечен някога, а? – предположи тя.

– А, не.

– Ти и без това нямаше да си спомниш.

– Щях да помня – увери я той.

– Но не ако пришълците не са го искали.

– Това просто е игра на отгатване, но бас държа – мислиш си, че *ти самата* си била отвлечана.

Тя престана да масажира челото и обърна лицето му към себе си. Мърморенето ѝ премина в съзаклятнически шепот.

– А ако ти кажа, че има няколко нощи, от които ми се губят часове, като че ли временно съм загубила съзнание? Всички отвлечани от извънземни съобщават за подобна загуба на памет, все едно, че преживяванията им са били изтрити или потиснати.

– Дел, миличка моя чалната Дел, не се обиждай, разбери, че го казвам с най-добри чувства – никак не бих се учудил, ако ми съобщиш, че си имала по няколко такива часове всеки ден от седмицата.

Тя озадачено вдигна рамене.

– Че защо би трябвало да се обиждам?

– Няма значение.

– Както и да е, не ми се случва всеки ден от седмицата, а само един-два пъти годишно.

– А виждаш ли призраци? – опита да се пошегува той.

– Защо намесваш призраците?

– Вярваш ли в тях?

– Да, дори съм срещала един-два – радостно кимна тя.

– А какво мислиш за лечебните свойства на кристалите?

Тя убедено тръсна глава.

– Те не могат да те излекуват, но *могат* да те накарат да мобилизиращ психическите си сили.

– Извънтелесните изживявания, когато душата се отдели от тялото и хуква, където ѝ харесва?

– Сигурна съм, че такива неща не са невъзможни, но аз харесвам прекалено собственото си тяло, за да пожелаая да го напусна дори за малко.

– Виджането от разстояние?

– Това е лесно. Избери си един град.

– Какво?

– Кажете името на някой град.

– Фрезно – реши той.

Тя заяви с лъчезарна самоувереност.

– Мога да ти опиша всяка стая в което и да е здание на Фрезно – където, между другото, никога не съм била – и ако отидем до там с кола утре, ще видиш, че всичко е точно както казвам.

– А какво ще кажеш за Снежния човек?

Тя покри устата си с ръка, за да не прихне.

– Ти си такъв глупчо, Туонг Томи! Историите за Снежния човек са пълни дивотии, измислени от жълтия печат, за да продават повече вестничета на лековерните тъпащи.

Неочаквано и за себе си Томи я целуна.

Тя отвърна на целувката. Всъщност целуна го по-добре, отколкото някой го бе целувал през целия му живот. Явно имаше талант за това, както за хвърлянето на ножове.

Когато накрая задъхани се отделиха един от друг, Томи заяви:

– Никога не съм срещал човек, който дори и малко да прилича на тебе, Деливъранс Пейн... и не съм сигурен това хубаво ли е или е лошо.

– Едно нещо е сигурно. Ако някоя друга жена ти се беше притекла на помощ и те беше измъкнала от горящата ти кола, нямаше да доживееш и половината от времето досега.

Това безспорно беше вярно. Някоя друга жена, никой друг от неговите познати не би реагирал с такова самообладание, когато демонът се блъсна в прозореца и се вкопчи в стъклото с противните си смукала. Никой друг не би могъл да кара по тоя каскадьорски начин, за да откачи гнусния звяр от пикапа; навярно и никой друг не би приел така сериозно и трезво без каквито и да е възражения историята на Томи за дяволската кукла.

– Това, което наричат съдба, не е измишльотина – увери го тя.

– Предполагам, че не е.

– Тя *съществува*. Съдбата. Но не е написана на камък. На духовно равнище, съвършено несъзнателно, ние си изграждаме съдбите сами.

У Томи се бореха смайване и радост; чувстваше се като дете, което

току-що е получило подарък и изгаря от нетърпение да го разопакова.

– Това сега не ми звучи така шантаво, както би ми се сторило преди час-два.

– Разбира се. Предполагам, че неусетно си се превърнал в моя съдба.

За това Томи нямаше отговор. Сърцето му биеше лудо в гърдите. Досега не се беше чувствал така. Дори да разполагаше с компютърна клавиатура пред себе си и време да поразмисли, пак нямаше да успее да изрази чувствата си с думи.

Но радостното настроение на Томи и чувството му за лекота се изпариха, когато някаква особено тревожна тръпка се плъзна по гръбнака му. Той потрепери.

– Студено ли ти е? – попита го Дел.

– Не.

Както понякога се случва по крайбрежието, температурата на въздуха бе спаднала изведнъж след полунощ и сега отново се бе позатоплило. През деня морето акумулираше топлината от жаркото слънце и след мръкване постепенно я отделяше.

Томи отново усети тръпката по гръбнака си и обясни:

– Причината не е в студа. Това е някакво особено чувство...

– Ооо, обичам странните чувства.

– ... може би предчувствие.

– Предчувствие? С всяка минута ставаш все по-загадъчен, Туонг Томи. Предчувствие за какво?

Той притеснено отклони поглед по сенчестите очертания на дървените кончета.

– Не съм... съвсем... сигурен...

Тогава изведнъж усети, че болката и сковаността във врата и раменете се бе изпарила и учудено я изгледа.

– Ама масажът ти беше страхотен!

– Моля, пак заповядай.

Въобщо Томи се чувстваше значително по-добре. Вече не му се спеше, а очите не го смъдяха. Усещаше се напълно буден, беше по-енергичен и готов за действие.

Скути изведнъж завря глава помежду им и заскимтя уплашено.

– Идва – заяви Дел и се изправи в каручката.

Томи сграбчи мосберга от пода.

Дел вече се промъкваше между кончетата, но се придържаше близо до края на платформата, за да вижда по-добре пешеходната алея.

Томи заобиколи едни по-едър черен жребец с оголени зъби и див поглед и се озова до нея.

Застанал нащрек и съвършено неподвижно, като ловджийско куче, дебнешо фазан, Скути се взираше на изток по осветеното Еджуотър Авеню, покрай агенцията за лодки под наем „Хвърлена котва“ и „Истинските пристанищни маршрути“, към парка Балбоа. В тази поза много приличаше на вкаменените животни от въртележките, които очакваха утрото и първите посетители, за да оживеят.

– Да се махаме оттук – прошепна Томи.

– Чакай.

– Защо?

– Искам да огледам по-добре. – Дел посочи уличната лампа с трите глобуса, покрай която би трябвало да мине демонът. Беше снишила глас и думите ѝ едва се чуваха.

– Но аз не искам да оглеждам по-добре.

– Е, нали сме въоръжени. Можем пак да го улучим.

– Този път може да не ни излезе късметът.

– Скути може да се опита да го заблуди.

– Искаш да кажеш да му отвлече вниманието, докато се измъкнем.

Дел не отговори нищо.

С шръкнали уши и вирната глава Скути явно беше готов да изпълни всяка задача, която господарката му пожелаеше да му възложи.

А може би кучето *щеше* да надбяга съществото. Макар демонът, превъплътен в дебелия им преследвач, да беше свръхестествено същество – безсмъртно недостижимо – то, изглежда, също се подчиняваше на някои от законите на физиката и затова куршумите с голям калибър бяха в състояние да го забавят; следователно можеше да се приеме, че то ще се движи по-тромаво и по-бавно от Скути, който беше по-дребен и по-пъргав и по природа беше по-бърз.

– Кучето няма да накара съществото да се отклони от пътя си – прошепна Томи. – Дел, то не се интересува от кучето. Иска единствено мене... а може би вече и тебе.

– Шшшт! – прекъсна го тя.

На бледата светлина от близкия матов глобус можеше да се забележи, че дъждовните капки са се превърнали в лапавица. Бетоненият тротоар блестеше като заледен.

Отвъд светлината дъждът бе добил цвета на старо злато, а по-нататък постепенно преминаваше в пепелявосиво; от сивотата се появи дебелакът, който бавно вървеше по средата на пешеходната алея.

Скути, който стоеше от страната на Томи, трепна, но не издаде звук.

Стиснал карабината с двете си ръце, Томи се приведе още по-ниско зад жребеца от въртележката.

От другата страна на надигналото се за скок дървено конче Дел също се сниши и наблюдаваше изпод конския врат какво прави демонът.

Като дирижабъл, който се плъзга малко преди окончателно да спре, без да шляпа из локвите по паважа, дебелакът по-скоро се носеше по въздуха, отколкото по земята.

Томи усети ледени тръпки, като че нощта захладна, сякаш демонът излъчваше арктически хлад, способен да прогони излъчваната от морската вода насъбрана през деня топлина.

В началото самарянинът беше само неясен силует сред сивата маса на дъжда, но постепенно, с приближаването си към лампата, започна да се вижда по-ясно. Беше малко по-едър от преди, но все пак не достатъчно голям, колкото би изглеждал, ако наистина бе изял двама души.

Като си даваше сметка колко абсурдно беше да се опитва да си обясни логично биологията на едно свръхестествено същество, Томи отново се запита дали не бе изгубил и малкото останал му разум.

Призрачното същество все още носеше шлифера, макар дрехата вече да бе надупчена и разпокъсана от куршумите. Качулката се беше смъкнала и се димпеше около врата му, като оставяше главата открита.

Лицето на нещото беше на човек, но имаше нечовешки сурово изражение, което навярно вече нямаше да се промени; очите му, поне отдалеч, също изглеждаха човешки. Това беше същият кръглолик дебелак, който бе спрял, за да помогне на Томи при катастрофирания корвет. Разумът и душата на дебелака обаче отдавна ги нямаше и нещото, вселило се в тялото му, беше въплъщение на такава чиста злоба и свирепа жестокост, че истинската му същност прозираше и през разтеглените за усмивка устни.

Когато нещото излезе в най-осветеното от бледата светлина място, на не повече от петнайсет метра, Томи забеляза, че то хвърля *три* отчетливи сенки, след като можеше да се очаква, че то – също като вампирите – не би трябвало въобще да има нито една. За миг Томи си помисли, че трите сенки са странно изкривените отражения на трите глобуса на старата улична лампа, но след това забеляза, че се простират по влажна-та настилка под друг ъгъл.

Върна поглед към лицето на съществото и забеляза как подпухналите му черти се изменят. Върху закръгленото тяло се появи далеч по-

слабо и съвсем различно лице – носът стана ястребов, челюстите изпъкнаха, а ушите прилепнаха съвсем плътно към черепа. Подгизналите от дъжда кичури гъста черна коса се накъдриха в отпуснати букли. Тогава трето лице замени второто – лицето на по-възрастен мъж с късата сива коса и подстрижката на кадрови старшина от армията.

Докато гледаше как кръглото лице на самарянина се връща отново, Томи ужасен разбра, че останалите две лица бяха на нещастниците, които съществото бе погубило преди малко във вътрешния двор на съседната къща. Той неудържимо затрепери и се уплаши да не би съществото да открие местонахождението му по звука на тракащите му зъби, който дори трополенето на дъжда не можеше да заглуши.

Чудовището се приближи до най-осветеното място и спря там. Очи-те му ту ставаха тъмни и човешки, ту лъчистозелени и извънземни.

Скути се беше свил до крака му, така че Томи усети как и кучето трепери.

От средата на пешеходната алея съществото огледа местата за развлечение, като започна от въртележката, издигната половин метър над асфалта и частично защитена от ниска зелена ограда от железни пръти. Ужасните очи, ярки и зли като на змия, сякаш се впиха в Томи и той усети неистовия глад на звяра.

Старата въртележка бе изпълнена със сенки, повече на брой от ездачите, които десетилетия наред се бяха возили на въртящите опашки кончета, така че изглеждаше малко вероятно Томи, Дел и Скути да бъдат забелязани в черното си прикритие, тъй като не помръдваха. Но все пак омразният демон виждаше света през необикновени очи и Томи беше убеден, че ги е забелязал с лекотата, с която би ги видял, ако стояха на слънце по пладне.

Погледът на съществото обаче се отклони от тях. Демонът внимателно огледа плажния павилион за закуски, после обърна глава на север, към пешеходната алея, виенското колело и компанията за даване на лодки под наем.

Знае, че сме наблизо, помисли си Томи.

Срещу издигнатата платформа на въртележката се извисяваха пищни палми, които украсяваха една открита тераса за вечеря с изглед към доковете и пристанището зад тях. Демонът обърна гръб на кончетата и огледа неподвижно закрепените маси, пейките, кофите за смет, празните стойки за велосипеди и мокрите дървета.

На терасата имаше още две лампи с по три глобуса, които допълнително осветяваха пейзажа, макар че в тази странна нощ всяка светлина

изглеждаше недостатъчна и бледа. И все пак бе достатъчна за демона, който с един поглед установи, че плячката му не е там. Вся пак той загу-би доста много време в изучаване на терасата, като че ли не вярваше на очите си, като че ли смяташе Томи и Дел за способни, като хамелеоните, да се притаят и да се слоят с околната среда.

Накрая чудовището отново погледна на запад по пешеходната алея и още веднъж насочи вниманието си към въртележката. Лъчистият му поглед за малко се задържа върху потъналите в сенки кончета, преди да се обърне на изток, към пътя, по който бе дошло, сякаш подозираше, че може да е подминало скривалището на жертвите си.

Изглеждаше объркано. Безпокойството му беше осезаемо, почти като мирис. Нещото усещаше, че са наблизил, но все още не ги беше надушило или както там възприемаше сигналите от околната среда.

Томи беше затаил дъх. Издиша го и пое бавно въздух с отворена уста, уплашен, че ако вдиша прекалено рязко, веднага ще привлече вниманието на съществото.

Интересно, нещото бе открило следите им на разстоянието от много мили до пекарната „Сайгон в Новия свят“, а по-късно отново ги бе намерило в къщата на Дел. Сега изглеждаше много странно, че не ги усеща само на петнайсетина метра разстояние.

Съществото се обърна към въртележката.

Томи отново затаи дъх.

Змиеокият дебелак вдигна дундестите си ръце и ги задвижи в кръг с изпънати длани, като че ли триеше мръсно стъкло.

Търси психически контакт, някакъв знак от нас, опитва се да ни види по-ясно, помисли си Томи.

Той стисна мосберга още по-здраво.

Кръг след кръг, кръг след кръг, бледите ръце се движеха като радарни антени и търсеха сигнал.

Тик.

Так.

Томи почувства, че времето и късметът им са вече на привършване, че нечовешките сетива на демона ще уловят тяхното излъчване всеки миг.

Една чайка размаха криле и се спусна над тях от мрака на пристанището, стрелна се покрай бледите ръце на демона и отново се извиси към черната висина, откъдето бе дошла.

Съществото сви длани.

Чайката отново се спусна, а крилата ѝ разцепиха студения въздух и

дъжда в зашеметяващо салто мортале. Сияйна като духа на сребрилата светлина, тя пак прелетя покрай вдигнатите ръце на демона, после се извиси към небето на плавни спирали.

Странното нещо вдигна глава към птицата и се обърна да проследи полета ѝ в небето.

Явно се случваше нещо важно, нещо загадъчно и съдбовно, но Томи не разбираше какво.

Погледна към Дел да види нейната реакция, но вниманието ѝ оставаше приковано върху демона и той не успя да види лицето ѝ.

Опрял хълбок до крака на Томи, лабрадорът трепереше.

Чайката направи кръг над пристанището и за трети път се спусна към увеселителния парк. Като полетя само на метър-два над пешеходната алея, тя пикира покрай демона и се загуби сред магазините и безистените на изток.

Змиеокото чудовище с явен интерес проследи с напрегнат поглед чайката. Непрекъснато свиваше и отпускаше дундестите си длани, като че ли даваше израз на някакво смущение и гняв. От небето, западно от виенското колело, долетя пърхане на много крила – десетина чайки се спуснаха като ято.

Демонът се извърна към тях.

Като прекъснаха стремглавото си спускане само на няколко метра над земята, чайките се подредиха след водача си, завтекоха се към демона, после се разделиха на две групи, които го заобиколиха, и изчезнаха на изток по Еджуотър Авеню. Нито една не изграчи и не изпищя по обичайния за тях начин; само плющенето на крилата им наруши зловещата тишина.

Запленено и любопитно, съществото се обърна на изток да проследи полета им.

Направи крачка след тях, после още една, но изведнъж спря.

Оскъдната мразовита светлина от лампите се отразяваше в белия като лапавица дъжд.

Демонът направи още една крачка на изток. Спря. Спря да се поклаща.

Лодките от близките докове се люшнаха върху надигания се прилив и въжетата на платната заскърцаха от триенето в металните мачти.

Нещото отново насочи вниманието си към въртележката.

От запад се разнесе нов, по-различен от блъскането на дъжда шум, който бързо се усилваше.

Чудовището се обърна към виенското колело, вирна глава и се взря

в бездъното черно море, като вдигна дундестите си бели ръце – или търсеше източника на шума, или се готвеше за нападение.

От тъмнината над пристанището отново се спуснаха птици, вече не десетина, а сто, двеста, триста – чайки, гълъби, лястовици, косове, врани и ястреби, дори няколко огромни и със страховит праисторически вид сини чапли. От хищно разтворените им човки обаче не излизаше звук; реката от пера и блестящи очички, която се изля върху виенското колело по пешеходната алея, раздели се на два потока, за да заобиколи демона, а после пак се съгсти в огромна, вълнуваща се маса, за да изчезне на изток между магазините и безистените. Но след тях прииждаха нови и нови – стотици хиляди птици, като че ли от небето вечно щяха да валият дъжд и птици. Барабаненето на обезумелите крила, които се блъскаха в твърдите предмети със страховтна сила, приличаше на тътена при земетресение.

На въртележката Томи *чувстваше* вибрацията от крилата, налягането върху лицето и смаяните си очи; тъпанчетата вибрираха с птичия ритъм и му се стори, като че ли не само звукът, но и самите крила пърхат вътре в главата му. Из влажния въздух се носеше лекият амонячен мирис от мокрите крила.

Спомни си нещо, което Дел бе казала по-рано: *Светът е пълен със странни неща. Ти не гледаш ли филми за необяснимото?*

Томи се чувстваше учуден и объркан от спектакъла с птиците, а Дел, напротив, като че бе наясно какво става и за нея сякаш нямаше нищо свръхестествено и необяснимо.

Безкрайното ято, прилиташо покрай него, отвлече вниманието на демона и той отклони поглед от виенското колело и се обърна на изток, където птиците изчезваха в нощта покрай шатрите на парка Балбоа. Той се поколеба. Направи крачка натам. Спря се. Направи още една крачка.

Накрая чудовището като че ли реши – крилатото посещение е знак, който не бива да се пренебрегва – и побягна, подтиквано от птиците, прелиташо покрай него, тласкано отзад от безбройните пернати. Раздразният шлифер се развя като големи парцаливи крила, но нещото си остана на земята, тласкано на изток от птиците и техните сенки.

Измина минута, откакто нещото изчезна в нощта, а птиците продължаваха да се спускат от бурното небе на запад, над виенското колело, да се носят по дължината на Еджуотър Авеню покрай въртележката и да изчезват на изток. Постепенно ятото намаля, докато останаха само няколко коса, две чайки и една-единствена синя чапла, висока поне метър.

Косовете рязко изоставиха безразборния си полет на изток, закръжиха в спирала над терасата сякаш се биеха, после паднаха на пешеходната алея и запърхаха като зашеметени върху влажния бетон.

Двете чайки се спуснаха към настилката, пристъпиха тромаво напред, запляскаха с крила, кряснаха тревожно, с клатене закрачиха в кръг, явно замаяни и объркани залюляха глави.

Дългокраката чапла, която иначе беше грациозно създание, в този миг изглеждаше тромава и непохватна. С несигурни стъпки тя премина от алеята към терасата и закръжи около стволите на палмите с провесена глава, като че ли мускулите не можеха да крепят главата ѝ – държеше се като пияна.

Един по един косовете спряха да пърхат, изправиха се на крака, изтърсиха се, разпериха крила и се издигнаха във въздуха.

Двете чайки също се съвзеха. Окопитиха се и се вдигнаха към тъмното небе над пристанището.

Чаплатата възстанови равновесие и подскочи върху една от масите на терасата. Там застана права, вдигна високо глава и се огледа на всички страни сякаш с учудване откриваше, че се е озовала тук. После и тя се издигна във въздуха.

Томи пое дълбоко студения въздух, издиша го и изумен възкликна:

– Какво, по дяволите, беше *това*?

– Птици – спокойно отвърна Дел.

– Знам, че това бяха птици. Не съм сляп. Но какво, по дяволите, правеха те?

Кучето се разтърси, изскимтя, отиде при Дел и се отри в нея, като че ли търсеше утеха.

– Добричкият ми Скути! – Тя се наведе и го почеса зад ушите. – Беше толкова тихичък и кротък, браво, момчето ми. Доброто кученце на мама!

Скути щастливо размахна опашка и изпърхтя.

После без следа от разнежвана Дел се обърна към Томи:

– По-добре е да се махаме оттук.

– Не отговори на въпроса ми.

– Ти все задаваш много въпроси.

– В момента имам само един – какво беше това с птиците.

Като пусна кучето и се изправи, тя подхвана шеговито:

– Ще се почувстваш ли по-добре, ако почеса и твоите уши?

– Де, по дяволите, престани!

– Бяха само птици. Разтревожени от нещо.

– Не беше само това – не се съгласяваше той.

– Признавам, че изглежда малко странно, но не е толкова необяснимо, колкото си мислиш.

– Трябва ми *точен* отговор, а не метафизически брътвежи.

– Тогава ти ми отговори.

– Какво, за Бога, става тук, Дел, в какво съм се забъркал, защо е всичко това?

Вместо да отговори, тя предвидливо напомни:

– То може да се върне. По-добре да тръгваме.

Томи не остана доволен от смяната на темата, но примирено се измъкна от въртележката и се затътри в дъжда след момичето и кучето. Тримата слязоха по стъпалата към Еджуотър Авеню, покрай което преди това се бяха събрали хилядите птици.

Стигнаха до края на стената при металната преграда около платформата на въртележката, спряха и предпазливо огледаха павилионите за развлечения, на изток от които беше изчезнал демонът. Чудовището го нямаше никъде. Изчезнали бяха и птиците.

Скути поведе Томи и Дел към пешеходната алея.

Множеството разноцветни птичи пера лежах на мокрия бетон или плаваха в локвите. Те бяха единствените материални доказателства за необикновената случка.

– Насам – посочи Дел и уверено тръгна на запад, в обратната посока на пътя, по който бе тръгнало нещото.

– Я ми кажи, ти да не би да си вещица, а? – неочаквано попита Томи.

– Не, разбира се.

– Това е подозрително.

– Кое? – вдигна вежди тя.

– Толкова пряк отговор. Не е в стила ти.

– Аз винаги отговарям прямо. Ти просто не ме слушаш както трябва.

Докато минаваха между някаква игрална зала и агенцията за лодки под наем, между магазинче за сладкиши и изоставеното виенско колело, Томи уморено заяви:

– Дел, слушам те цяла вечер, но не съм чул и едно нещо, в което да има някакъв смисъл.

– Това показва единствено, че ушите тиса запушени. Препоръчвам ти да идеш на преглед при добър специалист по уши-нос-гърло. С целувките обаче си много по-добре, отколкото със слуха, любителю на

тофу.

Той напълно беше забравил за целувката им на въртележката. Как можа да забрави целувката? Дори внезапното идване на демона, последвано от изненадващото нападение на птичето ято, не можеше да бъде достатъчно оправдание, че е забравил целувката.

Сега устните му пламнаха от спомена за нейните и той отново усети сладостта на нейния стрелкач се език, като че ли все още беше в устата му.

Това, че тя спомена целувката, го остави безмълвен, неспособен да каже и дума.

Може би тя тъкмо това искаше.

Достигнаха виенското колело, на ъгъла на Еджуотър авеню и Палм Стрийт, и Дел се спря, сякаш не знаеше по кой път да продължат.

Точно пред тях Еджуотър още беше пешеходна алея, макар че се приближаваха към края на увеселителния парк.

Палм Стрийт се вливаше в кръстовището отляво. Макар по нея паркирането да не беше разрешено, по улицата можеха да се движат автомобили, тъй като тук се намираще пристанът на фериботите „Балбоа“.

В този час, естествено, по Палм Стрийт нямаше движение, защото фериботите не работеха нощем. На дока до платформата бяха няколко триместни плавателни съда, които се полюшваха от прилива и проскърцаха леко.

Биха могли да завият наляво по Палм Стрийт и да напуснат увеселителния парк по Бей Авеню, което се намираще на юг. Точно тук нямаше жилищни сгради, но с повечко късмет биха могли да открият една-две паркирани коли, които Дел да може да запали с кабелите.

Томи вече разсъждаваше като крадец. Или поне като съучастник и помощник на крадец. А може би блондинките – а за тази беше сигурно – упражняваха точно онова покваряващо действие, за което майка му открива време го предупреждаваше.

Не го беше грижа.

Но все още усещаше целувката.

За първи път се почувства сигурен в силите си, атрактивен и хладнокръвен като детектива от романите си Чип Нгуйн.

Зад крайбрежната алея се простираще булевард Балбоа, основната транспортна артерия на полуострова. Тъй като полицията без съмнение шареше насам-натам около мястото на стрелбата по изток, Томи и Дел щяха да бъдат ясно забележима мишена по добре осветения булевард, където, по това време, сигурно щяха да бъдат единствените

пешеходци.

Скути изръмжа и Дел вдигна глава.

– Онова отново идва насам.

За миг Томи не разбра за какво става дума, но после му стана пределно ясно. Той вдигна карабината и се завъртя на изток. По пешеходната алея не се виждаше никой, а въпреки дъжда и тъмнината погледът му стигна чак до въртележката и павилиона при входа на увеселителния парк.

– То все още не знае къде точно се намираме – продължи Дел, – но идва насам.

– Отново твоята интуиция ли ти го нашепва? – насмешливо попита той.

– Няма значение. Сега обаче ми се струва, че няма да успеем да му се изплъзнем.

– Значи трябва да намерим кола – реши Томи, като не изпускаше от поглед увеселителния парк в очакване злоещата фигура на тичащия към тях демон всеки миг да се материализира от мрака, вече без птиците и ужасно разгневен.

– Кола – не. Прекалено опасно е. Това означава да тръгнем към булеварда, където всяко улично ченге може да ни види и да реши, че сме подозрителни.

– Подозрителни? Какво толкова подозрително може да има двама души, тежко въоръжени, и с непознато куче, размотаващи се по улицата в три часа сутринта посред буря? – опита се да се пошегува той.

– Ще откраднем лодка – отсече Дел.

Думите ѝ го накараха да отмести поглед от пешеходната алея.

– Лодка ли?

– Ще бъде забавно – обеща Дел.

Тя и Скути вече тръгнаха и Томи хвърли последен поглед на изток към изоставените павилиони и въртележки, преди да се завтече след момичето и кучето.

До платформата за фериботите се намираше фирмата за лодки под наем „Балбоа“, която предлагаше на туристите леки лодки, малки моторници и гребни каяци.

Томи не знаеше как се управлява лодка, но беше сигурен че ще се справи някак с моторница, а и не му допаднаше идеята да гребе в тоя дъжд.

– Аз бих предпочел кола.

Дел и Скути изтичаха покрай отпуснатите ролетки на прозорците

на фирмата и свърнаха от откритата алея. Спряха се между две тъмни бараки, после поеха към вълнолома.

Томи мина през една врата и също стъпи на вълнолома. Маратонките му бяха с гумени подметки, а по мокрите плочи се хлъзгаше.

Изглежда бяха попаднали в малък участък от пристанището, където пристаните се даваха под наем. Редицата лодки – някои от тях за излети, някои риболовни и няколко частни съда, които спокойно можеха да минат за яхти, бяха вързани една до друга под дъжда и едва-едва се виждаха на мижавата светлина от лампите.

Дел и Скути забързаха към единия край на вълнолома с двайсет места за връзване на лодки и разгледаха десетината лодки пред тях, докато накрая се спряха на елегантна бяла двупалубна яхта.

– Това става – каза Дел на Томи, когато го усети до нея.

– Шегуваш ли се? Смяташ да вземеш *това*? Че то е огромно!

– Не чак толкова. Модел блууотър 563, двайсет метра дължина, ширина четири метра и половина.

– Не можем да се справим с това чудо, трябва ни цял екипаж – смотелеви Томи, като в същия миг му се прииска тя да не улови паниката в гласа му.

– Ще се оправя чудесно – увери го момичето с обичайния си ентузиазъм. – Тези яхти са много симпатични и се управляват лесно като кола.

– Е, аз мога да шофирам, но не бих пробвал това нещо тук.

– Дръж! – Тя му подаде големия магнум и се отправи към блууотъра в края на вълнолома.

Томи подвикна след нея:

– Дел, почакай.

Като се спря за малко да отвърже въжето, тя отвърна:

– Не се безпокой. Тая „хубавица“ гази само половин метър, има вградено устройство да избягва отклоненията от курса и почти плоско дъно.

– Би могла със същия успех да говориш за отвличанията от извънземни.

Тя отиде на кърмата, където освободи още едно въже и го хвърли зад борда.

– Трансмисиите й са направо бижу. Тежи двайсет и един тона, но аз ще я накарам да танцува като балерина.

– Двайсет и един тона! – разтревожено поклати глава Томи, но тръгна след нея към средата на кораба. – И до къде смяташ да стигнеш с

нея – до Япония?

– Не, това е крайбрежна яхта. Не е препоръчително да навлизаш с нея навътре в открито море. Както и да е, ние само ще пресечем пристанището до остров Балбоа, където полицията още не е вдигната на крак и не ни търси. Оттам вече можем да си вземем кола, без да ни забележат.

Докато Дел смъкваше ципа на якето си и го събличаше, Томи я попита:

– А това не е ли пиратство?

– Не, щом на борда няма пътници. Обикновена кражба си е – увери го тя лъчезарно и му подаде якето си.

– Какво си намислила пък сега?

– Ще трябва да насоча цялото си внимание към управлението на яхтата, така че ти оставаш единственият ни защитник. Джобовете на якето са пълни с резервни муниции. Може да ти потрябват. Разположи се на палубата при носа и ако онова проклето нещо се появи, направи всичко възможно, за да не го допуснеш на борда.

Томи усети неприятно мравучкане по врата и погледна към вълнолома до тях, към кея и към вратата на увеселителния парк, през която бяха минали преди малко. Чудовището още не се виждаше.

– Идва все по-близо – предупреди го Дел.

Гласът ѝ вече се бе отдалечил и когато се обърна, Томи видя, че тя вече бе минала през пролуката в перилата и се бе изкачила на яхтата.

Скути също беше на борда и се катереше по страничните стъпала към горната палуба.

– А с това какво ще направиш? – поинтересува се Томи и кимна към трите въжета, които ги държаха свързани с пристана.

– Всяко нещо с времето си. Ще се погрижа за тях. Ти просто заеми позиция на носа.

Томи пхна магнума под колана на дънките си, кота се молеше на Бога да не се препъне и при падането случайно да се простреля в слабните. Той преметна якето на момичето на лявата си ръка, с която стискаше карабината, вкопчи се в перилото с дясната и се метна на борда.

Тъкмо тръгваше напред, когато нещо ново го разтревожи и той се обърна към Дел:

– Хей, а не ти ли трябват ключове или нещо подобно, с което да запалиш мотора?

– Не.

– За Бога, това не ти е някоя кола, на която само трябва да съедиши две жички и готово.

– Бъди спокоен, отлично знам какво правя – успокой го тя.

Въпреки почти пълния мрак, Томи успя да забележи, че усмивката ѝ бе станала още по-загадъчна отпреди.

Тя се наведе към него, целуна го лекичко по устните и го подкани:

– Побързай.

Той се отправи към откритата палуба при носа. Застана най-отпред, на носа, при мястото за котвата, и остави якето, което нямаше защо да облича, тъй като тежеше повече от пет килограма с всичките муниции в него.

С въздишка на облекчение внимателно измъкна пистолета от кола-на си и го остави върху якето, откъдето лесно можеше да го вземе, ако се наложи.

По измитите от дъжда палуби на другите плавателни съдове все още нямаше никой.

Едно разхлабено въже се люлееше беззвучно от палубата на съседната платноходка. Дългите вълни караха бетонените пристани да се трясат, а гумените буфери между лодките и вълнолома силно скърцаха.

Водата в пристанището беше черна като моторно масло и леко миришеше на водорасли. В детективските романи на Томи това бяха мрачните ледени води, в които неговите герои понякога хвърляха жертвите си, оковани във вериги и с циментови ботуши на краката. А в книгите на други писатели тези води се обитаваха от големи бели акули, огромни сепии убийци и морски змии.

Погледна отново към долната палуба и се зачуди къде ли бе отишла Дел.

По-малката палуба започваше към кърмата и когато Томи вдигна глава към нея, в илюминатор на капитанската рубка се появи мека кехлибарена светлина. Едва тогава зърна Дел, която се наместваше зад руля и оглеждаше командното табло.

Томи повторно огледа палубите, но те си оставаха все така безлюдни. Наоколо гъмжеше от ченгета и дори демонът трудно би се промъкнал до яхтата. Самият Томи тази вечер сигурно бе нарушил повече пъти закона, отколкото през всичките си трийсет години.

Двата дизелови двигателя на яхтата избръмчаха, закашляха, после заработиха с мощно боботене. Предната палуба завибрира под краката на Томи.

Той отново вдигна глава към командната рубка на горната палуба и видя, че до Дел се е показала главата на Скути с щръкнали уши. Лабрадорът явно беше сложил лапи на таблото, а Дел го милваше по главата и

като че ли казваше: „Доброто ми кученце“.

Неволно в паметта на Томи отново се върна споменът за рояка птици. Припомни си как при влизането си в двора на Дел, когато демонът ги следваше по петите, заключената врата изненадващо се отвори пред тях. Почувства се отново на прага на прозрението, но моментът отмина, без нещо да се е изяснило.

Реши да погледне какво става на вълнолома и видя нещото да се носи към тях с шлифер, издут като пелерина зад гърба. Замайването от птичето нападение бе отминало, погледът му беше алчно впит в плячката.

– Давай, давай! – изкрещя на Томи момичето и яхтата започна да се изтегля от мястото си до кея.

Демонът се спусна към предната страна на вълнолома и побягна покрай основата на стената, като подмина всички лодки, пренебрегнати от Дел.

Опрян на отвора за котвата, Томи хвана карабината с де ръце, като се надяваше съществото изобщо да не се приближи дотолкова, че да му се наложи да използва оръжието.

Яхтата вече бе излязла наполовина от леглото си и с всяка секунда увеличаваше скоростта.

Томи чуваше биенето на собственото си сърце, но то беше заглушено от по-силен звук – глухото бумтене от стъпките на демона по дъсчения кей.

Яхтата почти се беше измъкнала от мястото си и масленочерните вълни заливаха празнината, където допреди малко се намираще.

Като се хлъзгаше по мокрите дъски, чудовищното нещо достигна носа на кораба и бързо изтича встрани, като отчаяно се мъчеше да се залови за яхтата, преди да са се измъкнали.

Демонът сега беше съвсем близо и Томи успя да усети силата на лъчистите му зелени очи, толкова невероятни и застрашителни на лице-то на дебелака, колкото бяха и на парцалената кукла.

Яхтата се изтегли напълно от леглото си заднишком, разбуни водата и я покри с гирлянди от фосфоресцираща пяна.

Нещото изтича до самия край на вълнолома тъкмо когато яхтата потегляше. Не спря, а прескочи двуметровото разстояние до корабчето, блъсна се под палубата на по-малко от метър от Томи и се вкопчи за перилата с две ръце.

Докато нещото се опитваше да се издърпа през перилата и да се покатери на палубата, Томи изстреля с карабината от упор един куршум в

лицето му.

В блясъка от изстрела Томи видя как лицето на дебелака бе отхвърлено от ударната вълна и се намръщи от отвращение.

Но нещото не изпусна перилата на палубата. Мощният трясък от куршума би трябвало да го събори в морето, но непреклонното чудовище все още висеше при носа и се мъчеше да се покатери на предната палуба.

От отворената и разкъсана димяща плът, останала след изстрела, лъщящото бяло лице на дебелака като по чудо се появи отново – съвсем невредимо, с примигващи зелени змийски очи, блестящи и зловни.

Дебелите устни се разтвориха, останаха зяпнали за миг, а после нещото изкрещя на Томи. Пронизителният му глас не беше нито човешки, нито животински; беше по-скоро като остър електронен писък.

Като призова всичките си физически и психически сили и Божията помощ с молитва, Томи издърпа карабината, зареди отново и стреля два пъти един след друг – все от разстояние по-малко от метър.

Ръцете върху перилата вече не бяха човешки. Някаква метаморфоза ги бе превърнала в хитинови щипци с назъбени краища, вкопчени така силно в перилото, че неръждаемата стомана бе започнала да се огъва.

Томи продължи да зарежда и да дърпа спусъка, докато осъзна, че патроните бяха свършили.

Чудовището изкрещя отново и се издигна още по-високо на перилото, а през това време носът на вече обърнатата яхта се отдели от кея и се насочи към морето.

Томи пусна празната карабина, грабна магнума, но се подхлъзна и падна назад. Озова се по задник върху палубата, с крака, заклещени в отвора за котвата. Добре поне, че при падането не изпусна от влажните си ръце пистолета.

Змиеокният самарянин накрая успя да се прехвърли през перилото, изкрещя победоносно и се надвеси над Томи. Лицето беше кръгло като луна и мъртвешки бледо, разцепено от брадичката до челото, като че ли беше не обвивка на черепа, а опънатата кожа на кренвирш. Изпод отделните половини на разцепеното лице с побърканите зелени очи, изпъкнали от всяка страна, изведнъж се отвори процеп, от който изскочи гнусна маса от гърчещи се, разчленени, блестящо черни пипала, тънки като камшици, дълги повече от половин метър и мърдащи като мустациите на гладна сепия. В основата на гърчещите се пипала се образува смукало с тракащи зъби.

Томи започна да стреля в гнусното лице, без да брои изстрелите.

Пистолетът подскачаше в ръцете му и откатът беше така силен, че сякаш разтърсваше костите му. От толкова близко разстояние не беше нужно да бъде първокласен стрелец като Дел – всеки изстрел попадеше в целта.

Съществото се разтърсваше от куршумите и отскачаше над перилата при всяко попадение. Размахваше безразборно щипци, като се мъчеше да се докопа до нещо и накрая едната успя здраво да стисне металната тръба. Тогава, след като и осмеят, и деветият изстрел попаднаха в целта, част от перилото се откърти с оглушителен трясък, а чудовището падна назад във водата.

Томи се добра до разкъсаното перило, подхлъзна се, едва не падна през процепа, хвана се здраво за стойката на котвата и огледа тъмната вода. Съществото беше изчезнало.

Не му се вярваше, че наистина го нямаше. Продължи да се взира в черните води, като очакваше нещото всеки миг да изплува.

Яхтата вече летеше на изток по канала, покрай завързаните лодки. За водите около пристанището важеше ограничение на скоростта, но Дел не се съобразяваше с него.

Томи огледа водите и от лявата страна на късата предна палуба, като се държеше здраво на перилата, но скоро мястото, където съществото бе изчезнало, остана зад гърба им и започна бързо да потъва в далечината.

Но опасността не беше отминала. Заплахата продължаваше да виси над тях. Томи нямаше никакво намерение да се отпуска. Нямаше да бъдат в безопасност до сутринта.

Ако и тогава нещата дойдеха на мястото си.

Върна се до площадката да прибере карабината и пълното с муниции яке. Ръцете му трепереха така силно, че на два пъти изпусна мосберга.

Яхтата вече се движеше така бързо, че пораждаше лек ветреца в иначе безветрената нощ.

Като носеше и двете оръжия заедно с якето, Томи се отдръпна по тясното дясно коридорче и бързо се изкачи по стълбите до горната палуба.

В предната част на горната палуба имаше закрепена масичка за хранене на открито, а зад нея огромна издигната платформа за слънчеви бани, която заемаше цялата кърма. От дясната страна покрити стълби водеха към долната палуба.

Скути бе застанал на платформата и се взираше в пяната, която

оставаше зад кърмата на яхтата. Беше така погълнат от заниманието си, сякаш преследваше котка и дори не вдигна глава към Томи.

На горната палуба командната рубка имаше покрив и защитно стъкло и задният рул можеше да се използва само при хубаво време. Кабината беше покрита с тежко, изработено по поръчка покривало и Дел го беше разкопчала, за да се добере до таблото за управление.

Томи разбута веещите се половини и се озова в сумрачно помещение, осветено само от светлинките по контролното табло.

Дел седеше на капитанското място. Извърна глава от предното стъкло, осеяно с дъждовни капки, и подхвърли:

– Добре се справи.

– Не съм съвсем сигурен – притеснено отвърна той и остави оръжията до нея. После смъкна ципа на един от джобовете на якето. – То е още някъде там.

– Но ние сега сме по-бързи от него – движим се с висока скорост и сме в безопасност – увери го тя.

– Може би – кимна той, докато добавяше девет патрона в пълнителя на магнума, като с треперещи пръсти заместваше изстреляните патрони с нови. – За колко време ще стигнем пристанището?

Като направи бързо и умело десен завой, Дел обясни:

– В този момент достигам максималната скорост. Движим се доста бързо и ще трябва да понамаля, но ще ни трябват около две минути.

На различни места в центъра на обширното пристанище имаше постоянно закотвени лодки, чийто сивкави очертания изплуваха в мрака. Доколкото можеше да се види в дъжда, тяхната яхта беше единственият движещ се плавателен съд.

Дел продължи:

– Въпросът е, че когато стигнем остров Балбоа, трябва да потърся свободно място на пристана, а това може да отнеме още време. Слава Богу, нивото на водата е още високо, а нашата хубавица не гази надълбоко – няма да имаме проблем с акостирането.

Като зареждаше и двете оръжия, той полюбопитства:

– А как успя да запалиш двигателите без ключ?

– Свързах кабелите на запалването.

– Не ми се вярва.

– Намерих ключ.

– Глупости.

– Е – безгрижно махна с ръка тя, – трябва да избереш едното от двете обяснения и да се удовлетвориш с него.

От горната палуба долетя ожесточеният лай на Скути.

Стомахът на Томи нервно се сви, а сърцето му се изпълни с ужас.

– Господи, започна се отново!

Въоръжен с карабината и пистолета, той отново мина през найлоновото покривало и излезе в нощта и дъжда.

Скути все още стоеше на пост върху платформата за слънчеви бани и се взираше в разпенената дия на яхтата.

Остров Балбоа се приближаваше.

Томи бързо се изкачи на горната палуба и се озова при кучето.

Около платформата нямаше перила, а само ниска оградка и на Томи не му искаше да застане там и да се подложи на риска да падне в морето. Започна да пълзи по корем върху брезента, покриващ платформата, подмина кучето и също се вгледа в дията.

В полумрака не се виждаше нищо необикновено.

– Какво има, приятелче?

Скути вдигна към него почти човешкия си поглед и изскимтя.

Томи виждаше добре пяната, но не можеше да види кърмата, която беше доста по-ниско от палубата. Като се издърпа напред и подаде гърди над оградката, Томи огледа задната, по-ниска част на яхтата.

Под него, зад покритата горна палуба, се намираще някакво сервизно помещение. По-голямата му част се закриваше от платформата за слънчеви бани, върху която Томи лежеше в момента и почти не се виждаше.

Под прикритието на нощта и дъжда, скрит зад платформата, дебелакът се бе изкатерил откъм пристанището и се бе заловил за перилата на сервизното помещение. Беше се скрил под покривалото му, преди Томи да почне за стреля.

Кучето побърза да се скрие в затворения люк непосредствено до платформата.

За да последва лабрадора, Томи трябваше да остави пистолета. Отвори люка, като държеше мосберга с една ръка.

В дъното на летите полупрозрачни стъпала имаше лампа, на чиято светлина се виждаше, че нещото-самарянин се изкачва нагоре. Змийските му очи проблясваха и то изкрещя към Томи.

Кота стисна пушката с две ръце, Томи изстреля целия пълнител в чудовището.

То се хвана за перилото и се задържа с усилие, но последните два куршума го накараха да се пусне и да се строполи по стълбите. После скочи на крака и се загуби в сервизното помещение.

Както и по-рано, изстрелите зашеметиха чудовището. Като съдеше по опита си обаче, Томи знаеше, че го е извадил от строя не за дълго. По стъпалата дори не беше капнала кръв. То изглежда поглъщаше изстрелите от упор, без да получи истински рани.

Като махна пушката, Томи вдигна 44-калибровия пистолет. Тринайсет куршума. Те можеха да стигнат, за да може да запрати звяра още два пъти по стълбите, но след това нямаше да остане време за презареждане.

До него изникна Дел. Беше бледа и още по-разтревожена отпреди.

– Дай ми пушката – настоятелно го помоли тя.

– Кой управлява кораба?

– Блокирах руля. Дай ми карабината и мини напред – по десните стълби до предната палуба.

– Какво смяташ да правиш? – упорстваше той, тъй като не му се искаше да й остави мосберга.

– Ще предизвикам пожар.

– *Какво?*

– Нали ти сам каза, че огънят му отвлича вниманието.

Той си припомни заклещения в горещия корвет дребосък, който бе изгубил всякакви усещания при вида на танцуващите пламъци.

– Как смяташ да направиш пожар?

– Имай ми доверие.

– Но...

Чудовището се беше съвзело и се появи при стълбите.

– Дай ми проклетата пушка! – озъби се тя и безцеремонно я изтръгна от ръцете му.

Карабината подскочи в ръцете й – един, два, три, четири пъти, – а ревят й, като топовен гърмеж, се отрази от стълбите.

Като пищеше, реवेशе и пръскаше лиги, съществото отново се строполи върху пода на сервизното помещение.

Дел извика на Томи:

– Тръгвай, за Бога. Какво чакаш?

Той с препъвани пресече горната палуба и се отправи към десните стълби.

Зад гърба му се разнесоха нови изстрели. Чудовището този път явно се бе съвзело по-бързо отпреди.

Като хвана перилото, Томи се спусна по същите стъпала, по които преди малко се бе изкачил. В края им започваше тясно коридорче към носа, но нямаше изход към кърмата, така че нещото нямаше как да го

достигне направо откъм сервизното помещение – освен ако не разбиеше огражденията на долната палуба, не разрушеше кабините и не посегнеше към него от някой строшен прозорец.

Отгоре се разнесе нов пушечен огън и резкият гърмеж отекна силно през черната вода. Все едно бе избухнала война на борда.

Томи достигна предната палуба, където само преди няколко минути се бе изправил срещу чудовището при първия му опит да се покатери на яхтата.

Остров Балбоа се надвеси над тях в нощта.

– Господи! – изстена Томи при мисълта за онова, което предстоеше да се случи.

Приближаваха се към сушата със значителна скорост, по права линия, като че ли ги направляваше лазерен лъч. При положение че и рулят, и двигателите бяха заключени, щяха да преминат между двата частни пристана и да се врежат във вълнолома, ограждащ целия остров.

Томи се обърна с намерение да се върне при руля и да накара Дел да промени курса, но се спря стреснат, когато забеляза, че задният край на яхтата вече гори. В нощта заиграха подскачащи оранжеви и сини пламъци. Блеснал от отразения огън, дъждът приличаше на поток от въглени, свиваш се от продъненото небе.

Скути се появи по десния коридор и също излезе на предната палуба.

Дел вървеше след лабрадора.

– Проклетото нещо е на стълбите и гори в екстаз, точно както ти казва. Просто да те побият тръпки.

– Как успя толкова бързо да подпалиш кораба? – изкрещя Томи, за да надвика звука от дъжда и рева на двигателите.

– Ами с нефта – също така високо извика тя.

– И къде намери нефта?

– На борда има поне два тона и половина.

– Но сигурно е в някакви резервоари.

– Е, вече не е.

– А освен това нефтата не гори *така* буйно.

– Затова добавих малко бензин.

– Какво?

– А може би напалм.

– Пак се шегуваш с мен! – ядоса се той.

– Иначе човек не може да се оправи с тебе.

– *Мразя* тия глупости.

- Стой си на палубата – нареди Дел.
- Това е направо лудост.
- Седни долу, хвани се за перилата!
- Държиш се като някоя луда вещица амазонка или нещо подобно.
- Щом казваш. Сега само се дръж, защото ще се блъснем, а не би искал да изхвъркнеш зад борда, нали?

Томи погледна към сушата, която вече съвсем ясно се виждаше от уличните лампи покрай вълнолома и тъмните очертания на къщите зад него.

- Господи!
- Веднага щом се блъснем в брега – продължи с указанията тя, – скачай от яхтата и тичай след мене.

Дел отиде в левия край на предната палуба, седна с изпънати напред крака и сграбчи перилото с дясната си ръка. Скути се сгуши в скутата и тя го прегърна с лявата си ръка.

По примера на Дел Томи също седна на палубата с лице напред. Нямахме куче, което да прегърне, така че се хвана за перилата с *двете* си ръце.

Еlegantна и бърза, яхтата пореше водата в мрака и дъжда към гилбелта си.

Ако Дел беше подпалила резервоарите с горивото, двигателят щеше да е спрял. Нали?

Недей да мислиш, просто се дръж!

А може би огънят беше дошъл от същото място, от което бяха долетели и птиците. Което беше... къде?

Просто се дръж!

Томи очакваше яхтата да избухне под него.

Очакваше горящото чудовище да преодолее възторга си и – все още в пламъци – да скочи върху им.

Томи затвори очи.

Просто се дръж!

Ако се беше върнал вкъщи при майка си за да похапне *ком тай кам* и пържени зеленчуци със сос *нуок мам*, нямаше да си е у дома при извънвяването на вратата, нямаше да намери куклата, а сега щеше да си е в леглото, да си спи спокойно и да сънува обетованата земя на върха на приказната планина Фи Лай, където всички са безсмъртни, прекрасни и невероятно красиви по двайсет и четири часа на ден, където всички живеят напълно хармонично и никога не се обиждат един друг. Но *неее*, това не му стигаше. *Неее*, той трябваше да обиди майка си, да докаже

колко е независим, като вечеря хамбургери, хамбургери и пържени картопки, хамбургери и пържени картопки плюс порция запържен лук и шоколадов шейк – господин Голямата клечка със собствен телефон в колата и нов корвет, който флиртува със русата сервитьорка, защото си пада по нея, след като светът е пълен с прекрасни, интелигентни и очарователни виетнамски момичета – навярно най-свестните жени на света, – които никога не биха го нарекли „любителю на тофу“, никога не крадат коли, като ги палят с кабелите, не си мислят, че са били отвлечани от извънземни, не заплашват да ти пръснат черепа, когато искаш да разгледаш картините им, не крадат яхти, които после подпалват, разкошни виетнамки, които никога не говорят с гатанки, не казват „реалността е онова, което ти си мислиш, че е“, нямат никакъв опит в хвърлянето на ножове, не носят като медальон куршума, убил баща им, не се разхождат с огромни черни кучета с пърдящи гумени кренвирши в уста. Не, той не пожела да си отиде вкъщи и да вечеря с *ком тай кам*, трябваше да пише глупавите си детективски романи вместо да стане лекар или пекар, а сега, като награда за егоизма, арогантността и ината си щеше да *умре*.

Просто се дръж!

Щеше да умре.

Просто се дръж!

Ето го сега дългият сън, голямото сбогуване.

Дръж се!

Томи отвори очи.

Не биваше да го прави.

Остров Балбоа, където нямаше сграда, по-висока от три етажа, където половината къщи бяха бунгала и вили, сега изглеждаше голям като Манхатън, извисяващ се застрашително над него.

С бясно въртящи се витла седемнайсетметровата буйно горяща яхта се вряза в брега та върха на придошлия прилив. Газеше водата не повече от половин метър и фактически прелетя, слава Богу, въпреки размерите си, като състезателен скутер. Вмъкна се между двата кея (единият вече бе украсен за Коледа) и се удари в масивния, армиран бетонен вълнолом с отвратителен трясък и скрибуцане, което накара Томи да изкрещи от страх. Там, където свършваше водата, корпусът – макар и от най-здравите – се разцепи и разкъса при самия нос. Ударът рязко забави яхтата, но дизеловите двигатели бяха така мощни, че корабът се стрелна напред, опита се да се покатери окончателно по вълнолома, повдигна се до него и надвеси нос над широката пешеходна алея, като че ли смяташе

да измине целия път от пристанището и да се добере до входа на една от големите къщи по крайбрежието. Накрая се разтресе силно и спря окончателно на вълнолома, макар че тоновете морска вода, изливащи се в строшения корпус, го теглеха застрашително назад.

Томи прелетя през палубата и се удари странично в десния перваз. Успя да се държи през цялото време на катастрофата за перилата и сега имаше усещането, че си е изкълчил лявото рамо. Изправи се сред развалините без сериозни наранявания и когато яхтата спря напълно, пушна перилата и тръгна странично през носа към Дел.

Когато я достигна, тя вече се бе изправила сама.

– Хайде бързо да се махаме оттук.

Сега кърмата на яхтата гореше още по-ярко. Огънят бързо плъзваше напред, вече излизаха пламъци от прозорците на долните каюти.

Зловещ и смразяващ кръвта вой долетя изпод разпространяващите се пламъци. Можеше да е струяща навън пара или хидравлична течност, излизаща от спукана тръба... а можеше и да е викът на заклещения демон.

Цялата палуба беше наклонена три-четири градуса, тъй като яхтата се бе опряла на вълнолома. Дел и Томи се изкачиха по платформата, която бе изскочила от водата и се беше опряла в пешеходната алея.

Из къщите на доскоро спящото крайбрежие започнаха да примигват лампи.

Скути се поколеба при дупката в перилата, после скочи на бетонната повърхност от вътрешната страна на вълнолома.

Томи и Дел го последваха. Височината, от която трябваше да скочат, беше около три метра.

Кучето се затича по алеята, като че ли имаше точно определена цел.

Дел и Томи го последваха. Мъжът се обърна веднъж назад. Вече бе претръпнал от изключителните събития тази нощ, но въпреки това остана изумен от вида на огромната яхта, изправена върху вълнолома и надвиснала над пешеходната алея – приличаше на Ноевия ковчег, излязъл на брега след Великия потоп.

По близките прозорци бяха започнали да се появяват разтревожени лица, но нямаше още отворени врати и надигнали се в нощта уплашени гласове, когато Томи, Дел и кучето се добраха до най-близката уличка встрани то пешеходната алея. Отправиха се към центъра на острова.

От време навреме Томи хвърляше боязливо поглед през рамо, като всеки миг очакваше да зърне змиеокото чудовище, обвито в пламъци. Зад тях обаче нямаше никого.

СЕДМА ГЛАВА.

Стотици къщи заобикаляха малките паркинги на остров Балбоа и тъй като местата в гаражите не достигаха, и двете страни на тесните улички бяха изпълнени с колите на местните жители и гостите. Дел имаше богат избор на коли за крадене. Вместо да се залови с някой буик или тойота обаче, тя избра червено като пожарна ферари.

Докато тя се любуваше на спортната кола, мъжът и кучето се бяха подслонили под големите клони на стар бор.

– Защо да не вземем този пикап? – Томи посочи колата, спряна пред ферарито.

– Пикапът не е лош, но не ми харесва. А ферарито е спортно.

– Но то струва колкото цяла къща – възрази Томи.

– Ни не го купуваме.

– Съвършено ясно ми е какво правим.

– Просто го вземаме назаем.

– Крадем го – поправи я той.

– Не. Само лошите хора крадат. Ние не сме лоши, ние сме от добрите. Значи, ние не крадем, а само го заемаме за временно ползване.

– Интересно дали такава защита ще мине пред някой калифорнийски съдебен състав – намръщи се той.

– Ти си отваряй очите, а аз ще проверя дали е отключено.

– Защо да не съсипем някоя по-евтина кола? – не се предаваше той.

– Кой е казал, че ще я съсипем?

– Ти никога не прощаваш на машинариите – напомни й той.

От далечния край на острова се чува сирени от пожарна. Над силуетите на притиснатите една до друга къщи се извисяваше заревото на горящата яхта.

– Ти се оглеждай наоколо – повтори тя.

Улицата беше пуста.

Заедно със Скути тя слезе от тротоара и смело се приближи от лявата страна на ферарито. Опита вратата и тя се оказа незаклучена.

– Какъв късмет – измърмори Томи.

Скути пръв влезе в колата.

Моторът на ферарито запали още преди Дел да се настани зад кормилото и да затвори вратата. Двигателят избуча мощно и сякаш колата бе готова да полети, ако Дел пожелае това.

– Справи се само за две секунди. Царица на престъпниците – промърмори на себе си Томи, докато отиваше към другата врата.

– Скути иска да седне отпред заедно с тебе.

– Голям сладур е.

Скути удобно се намести в скута на Томи, спусна задните си крака на седалката, а предните качи на таблото.

– Гушни го – заръча Дел, докато пускаше фаровете.

– Какво?

– Трябва да го държиш здраво, за да не изскочи през предното стъкло, ако се наложи да набия спирачките.

– А аз си мислех, че нямаш намерение да съсипваш колата – саркастично забеляза Томи.

– Човек никога не знае кога може да му се наложи да спре внезапно.

Томи хвана здраво лабратора.

– Къде отиваме?

– В къщата на мама – отвърна Дел.

– Тя далече ли е?

– Най-много на петнайсет минути. А с тази хубавица може би ще стигнем за десет.

Скути обърна глава, срещна погледа на Томи, облиза го с влажен език от брадичката до челото, после отново и се обърна напред.

– И тия десет ще ми се сторят цяла вечност – изпъшка Томи.

– Скути ти показва, че му харесваш.

– Поласкан съм.

– Би трябвало. Той не облизва кого да е.

Скути изпуфтя, сякаш да потвърди думите й.

Дел изкара ферарито в средата на улицата и каза:

– Ще оставим колата у мама, а тя после ще уреди да я върнат на мястото й. А след това ще вземем на заем една от нейните коли.

– Майка ти изглежда много разбрана.

– Аха, голяма сладурана е.

– Как запали колата толкова бързо? – поинтересува се Томи.

– Ключовете бяха на таблото.

Едрото куче в скута му пречеше да вижда добре таблото, но едно беше ясно – в контакта нямаше никакви ключове.

– А къде са те сега?

– Кое къде е?

– Ключовете.

- Кои ключове?
- Ония, с които запали ферарито.
- Добре де, запалих го с кабелите.
- Но двигателят заработи още докато дърпаше вратата.
- Мога да работя с кабелите и с една ръка.
- За две секунди?
- Страхотна съм, нали?

Тя направи ляв завой по двупосочна улица, която водеше към Марин Авеню – главният път на острова.

– Целите сме мокри, ще съсипем тапицерията – тревожно се обади Томи.

- Ще изпратя чек на собственика.
- Не, говоря сериозно. Тая тапицерия е скъпа.
- И аз не се шегувам. Ще му изпратя чек. Ти си толкова *свестен* човек, Томи толкова праволинеен. Точно това ми харесва у тебе.

Една полицейска кола ги подмина със запалени аварийни светлини, без съмнение забързана към горящата яхта.

- Колко ли мислиш, че ще струва? – поинтересува се Томи.
- Хиляда долара ще стигнат.
- За цялата яхта?
- Помислих, че говориш за повредите по тапицерията. Цената на блууотъра е около седемстотин и петдесет хиляди.
- Горките хора.
- Какви хора?
- Горките хора, чиято яхта съсипа. И на тях ли ще им напишеш чек?

– Няма да се наложи. Яхтата е моя.

Той я погледна втрещен. Откакто беше срещнал Деливъранс Пейн, да стои зяпнал с увиснала от изумление челюст беше обичайното му състояние.

Дел намали на пресечката с Марин Авеню и му се усмихна.

– Яхтата е моя само от юли насам.

Томи успя да си върне нормалното състояние и попита:

– Но щом е твоя, защо не беше закотвена на пристанището до къщата ти?

– Толкова е голяма, че ми пречеше на изгледа. Така че наех друго място, където да я закотвя.

Скути започна да удря с едната си лапа по таблото, като че ли ги подканяше да потеглят час по-скоро.

Томи заключи:

– Значи си унищожила собствения си кораб.

Момичето зави наляво по Марин Авеню – търговският център на острова.

– Не съм го унищожила. Ти имаш склонност да преувеличаваш, Томи. Сигурно детективските ти романи са пълни с куп измислици.

– Добре де, подпали го.

– Разликата според мене е голяма. Да го унищожа и да го подпаля – има голяма разлика.

– При тези темпове дори *голямото* наследство няма да ти стигне за дълго.

– О, ти си такъв паникьор, Томи. Човек не пали яхти всеки ден, нали?

– Кой знае.

– Освен това парите никога не са ме тревожили.

– Да не си се научила да ги фалшифицираш?

– Не, глупчо. Татко ме научи да играя покер и вече съм дори по-добра от него.

– А мамиш ли в играта?

– Никога! Картите са свещени.

– Радвам се, че за тебе има поне едно свещено нещо.

– Напротив, мисля, че много неща са свещени – възрази тя.

– А истината?

С лукава усмивка тя отвърна:

– Понякога.

Наближаваха края на Марин Авеню. Мостът през канала към материка беше на по-малко от една пряка от тях.

Той отново подхвана:

– Каж ми все пак – как запали колата?

– Не ти ли казах? Ключовете бяха в контакта.

– Това е едно от нещата, които каза. А как направи пожара на кораба?

– Не бях аз. Беше кравата на госпожа О'Лиъри – ритна един от фенерите.

От устата на Скути излезе свистене и пуфтене. Томи беше готов да се обзаложил, че това именно беше еквивалент на смеха при кучетата.

Още една полицейска кола се появи на извития мост откъм материка.

– А истината – от къде се взеха всички тия птици? – не спираше

Томи.

– Е, нали това е вечният въпрос: кое е първото, кокошката или яйцето.

Пристигащата полицейска кола спря веднага след моста и присветна с фаровете си към тях.

– Онова ченге вътре си мисли, че ние сме лошите – кимна натам Дел.

– Престани, за Бога – намуси се Томи.

– Отпусни се, де.

Дел спря до полицейската кола при моста.

– За Бога, не го превръщай в котка, гъска или нещо подобно – помоли я Томи.

Електромоторчето на прозореца забръмча.

Полицаят вече бе смъкнал своя прозорец. В гласа му прозвуча приятна изненада, когато извика:

– Дел?

– Здравсти, Марти!

– Не видях, че си ти – усмихна й се ченгето иззад волана на лимузината. – Нова кола ли имаш?

– Харесва ли ти?

– Страхотна е. Твоя ли е или на майка ти?

– Нали я знаеш мама.

– Недей да караш с превишена скорост.

– Ако го направя, ти лично ще ме напляскаш, нали?

Ченгето се изсмя.

– С най-голямо удоволствие.

– Каква е цялата тая шумотевица? – невинно попита Дел.

– Няма да повярваш! Някакъв идиот тряснал цяла грамадна яхта с висока скорост във вълнолома.

– На борда сигурно е имало голямо парти. Защо ли никога не ме калят и мене на големи партита?

Като пренебрегна присъствието на томи, Марти подвикна на кучето:

– Здравсти, Скути.

Лабрадорът провря едрата си глава покрай Дел, ухили се и изплезил език.

Марти продължи разговора си с Дел.

– Предупреди майка си, че ще я наблюдаваме как кара с тая кола.

– Може и да не успеете да я видите – захили се Дел. – Но със

сигурност ще усетите звуковата вълна.

Марти усмихнат продължи пътя си, а Дел даде газ, премина моста и се насочи към материка.

Томи я погледна.

– А какво ще стане като разбере, че яхтата върху вълнолома е твоята?

– Няма да разбере. Тя не е на мое име. Води се на крайбрежната ни корпорация.

– Крайбрежна корпорация? Тя къде е? На Марс?

– В големите Кайманови острови. Карибско море.

– И какво ще стане, когато съобщят, че тая кола е открадната?

– Няма да съобщят. Мама ще я е върнала, преди да забележат липсата ѝ.

– Скути вече понамираш, не мислиш ли?

– Това е само мократа му козина.

– Дано – махна с ръка Томи. – Я ми кажи, ама честно, ти случайно ли мина покрай дерето, в което обърнах корвета, или знаеше, че ще ме намериш там?

– Не знаех, разбира се. Но нали ти казах – ние явно сме родени един за друг.

– Господи, вбесяваш ме – изръмжа той.

– Не говориш сериозно.

– Напротив, съвсем сериозно го казах.

– Горкият объркан Томи.

– Вбесяваш ме – упорито повтори той.

– Искаш да кажеш, че съм *интересна*. Всъщност ти си *очарован* от мене.

Томи въздъхна.

– Не си ли очарован?

Той отново въздъхна.

– Не си ли? – настоя тя.

– Добре де, да кажем, че съм – капитулира Томи.

– Толкова си сладък – усмихна се тя нежно. – Такъв сладур си.

– Искаш да те застрелям ли?

– Още не. Почакай да легна на смъртно легло.

– Уви, това няма да стане скоро.

Майката на Дел живееше в охраняван частен комплекс върху живописен хълм с изглед към нюпортското крайбрежие. Къщата на пазача

беше каменна, измазана с гипс в пастелни цветове, с украшения в ъглите и се намираше под огромни, театрално осветени палми.

Тъй като стъклото на ферарито нямаше стикер на местен жител, младият пазач трябваше да излезе през портата, да се приближи и да попита кого искат да посетят. Лицето му беше сънено и отпуснато, но веднага се стегна и оживи, когато позна шофьорката на ферарито.

– Госпожице Пейн!

– Здравсти, Мики.

– Нова кола ли имате?

– Може би – отвърна тя. – Взели сме я за проба.

Пазачът излезе от къщичката в дъжда и се наведе до отворения прозорец, за да бъде на една и съща височина с лицето на Дел.

– Страхотна кола.

– Ако майка ми я кара, може да стигне до и Луната с нея.

– Ако тази кола беше нейна – съгласи се пазачът, – щеше да се наложи общината да сложи ограничителни знаци за скоростта с размера на боклукчийски кофи, за да контролира движението ѝ.

– Как е Еми?

Макар да не носеше шлифер, Мики изглежда не обръщаше внимание на поройния дъжд, сякаш Дел така беше обладала съзнанието му, че не му оставаше време да мисли за отвратителното време, пък и за каквото и да е друго. Томи знаеше точно как се чувстваше горкият човек.

– Еми е много добре – усмихна се Мики. – Напълно се поправя.

– Това е чудесно, Мики.

– Лекарите не могат да повярват на очите си.

– Бях ти казала да не се отчайваш, помниш ли?

– Ако лабораторните тестове излизат все така отрицателни, сигурно ще я изпишат от болницата след три дни. Моля се на Бога никога... никога да не ѝ се налага да се връща... там.

– Ще се оправи, Мики.

– Много мило от ваша страна, че я посещавахте от време на време.

– Но аз я обожавам, Мики. Тя е истински ангел. Това въобще не ме затрудняваше.

– Тя също много ви цени, госпожице Пейн. А и много хареса книжката с разказите, която ѝ подарихте. – Младият мъж погледна покрай Дел и поздрави: – Здравсти Скути.

Лабрадорът изпуфтя.

Дел кимна към Томи.

– Мики, това е моят приятел Томи Тофу.

Мики се наведе пак:

– Приятно ми е, Господин Тофу.

Томи успя да надникне между Дел и кучето.

– И на мен ми е приятно да се запознаем. Целият сте мокър, Мики.

– Така ли?

– Ами да – намеси се Дел. – По-добре се върни на сухо, Мики. Кажу ми на Еми, че ще я посетя вдругиден. А след известно време, когато се пооправи, може да дойде в студиото ми на полуострова да й направи портрет. Бих искала да ми позира.

– О, на нея ще й е много приятно, госпожице Пейн. Да й направят портрет – ще се почувства като принцеса.

Целият мокър, Мики се върна в къщичката, а Дел вдигна страничното стъкло.

Масивната желязна порта с позлатени украшения се отвори пред тях и те влязоха в частния комплекс.

Докато Дел вкарваше колата, Томи се поинтересува:

– Коя е Еми?

– Дъщеричката му. Осемгодишна, сладка като кукличка.

– И от какво се поправя?

– От рак.

– Какъв живот – да си на осем години и да хванеш рак.

– Сега сигурно се е оправила напълно. Нали, Скути, палавнико?

Лабрадорът се приведе да я подуши и облиза шията ѝ, а тя се изсмя щастливо.

Караха по извити улици, от двете страни на които – зад пищни големи дворове – бяха наредени внушителни къщи.

– Неудобно ми е, че трябва да будим майка ти в три и половина сутринта – измърмори Томи.

– Толкова си внимателен и учтив – похвали го Дел и се пресегна да го щипне по бузата. – Но недей да се тревожиш. Мама със сигурност е будна.

– Значи е нощна птица, а?

– Тя е човек на всички времена. Никога не спи.

– Никога ли?

– Не спи от Тонопа насам – допълни Дел.

– Тонопа, в Невада ли?

– Всъщност извън Тонопа, близо до Мъд Лейк.

– Мъд Лейк ли? За какво говориш изобщо?

– Това беше преди двайсет и осем години.

- Двайсет и осем години?
- Горедолу. Аз съм на двайсет и седем.
- И майка ти не е спала още от преди да се родиш?
- Тогава тя е била на двайсет и три години.
- Сънят е нужен на всички.
- Не за всички. Ето, ти не си лягал цяла нощ. Спи ли ти се?
- Сега не, но по-рано...
- Виждаш ли? – щастливо възкликна тя, зави надясно и влезе в глу-

ха уличка.

В края на уличката имаше палмова горичка, а зад нея каменна къща, осветена така дискретно отстрани, че Томи не можа да забележи къде е източникът на светлината.

В стената имаше висока бронзова порта с петсантиметрови колове. Върху половинметровата издадена част отгоре имаше завъртулки, подобни на йероглифи. Сравнен с този масивен портал, главният вход на жилищния комплекс изглеждаше като конструкция от проста ламарина.

Дел спря, смъкна стъклото си и натисна един бутон на вътрешния телефон, прикрепен за каменен стълб.

От високоговорителя се разнесе учтив мъжки глас с британски акцент.

- Кой звъни, моля?
- Аз сам, Мъмингфорд.
- Добро утро, госпожице Пейн – се чу по вътрешния телефон. Голямата врата се отвори с тежко дрънчене.
- Кой е този Мъмингфорд? – вдигна вежди Томи.

Дел поясни:

- Това е икономът.
- И работи по това време?
- Винаги има дежурен. Мъмингфорд така или иначе предпочита нощната смяна, защото тогава тук става най-интересно – продължи Дел, докато вкарваше колата под арката на портала.

- Какво е написано с йероглифите над портата?
- „Тото, ние вече сме в Канзас.“
- Говоря ти сериозно.
- Аз също. Мама понякога е доста ексцентрична.

Томи обърна глава към портата на минаване покрай стената и попита:

- А на какъв език е написано?
- На Голямата купчина.

- Това език ли е?
- Не, това е името на къщата. Виж.

Просторното имение на семейство Пейн, заемащо поне дванайсет декара оградена площ, беше най-обширното наоколо. Къщата беше огромна, ниска и романтична средиземноморска вила, с дълбоки лоджии зад колоните, множество арки, замрежени прозорци, обсипани с цъфтящ нощен жасмин, преградени балкони с множество увивни растения, куполи и кули с камбани, толкова много отделни стръмни покривчета, че Томи доби по-скоро впечатлението за цяло италианско село, отколкото за отделна постройка. Сцената беше така умело и романтично осветена, че спокойно би могла да служи за екстравагантен декор на някоя бродуейска постановка.

Алеята с постепенен наклон се спусна към просторния павиран паркинг, в средата на който се издигаше фонтан на четири равнища с петнайсет женски статуи от мрамор в естествен ръст, изливащи вода от вазите си.

Докато заобикаляше с ферарито удивителния фонтан Дел обясни:

– Всъщност мама искаше да построи къщата в доста по-съвременен стил, но в архитектурния правилник на жилищния комплекс изрично пишеше „средиземноморски стил“, а комисията реши да се придържа към доста ограничено тълкуване на термина. Мама така се вбеси от цялата процедура по одобряването, че плати за проекта за най-чудовищно преувеличената средиземноморска къща в света с надеждата, че комисията ще размисли и ще се върне към първоначалния ѝ вариант, но те пък много го харесаха. Мама прие всичко откъм забавната страна, така че даде ход на строежа и ето какво се получи.

– Значи е построила всичко това на шега?

– Мама е страшно готина. Пък и след като много от съседите бяха дали какви ли не префърцунени имена на къщите си, тя кръсти тази Голямата купчина.

Дел паркира колата пред покрит вход, опрян върху мраморни със скулптурни изображения на лози и гроздове.

Изад полегатите матови прозорци на къщата изглежда струеше светлина в цвят на кехлибар и роза.

– Да не би тя да дава парти по това време?

– Парти ли? О, не. Тя просто обича къщата да е осветена „като кораб в тъмно море“ – по нейните думи.

– Защо?

– За да може това да ѝ напомня, че всички сме пътници в едно и

също безкрайно пътуване във вълшебството.

- Наистина ли го е казала?
- Както и да е, не е ли хубава мисъл?
- В нейния стил е.

Покрай варовиковата пътека имаше оградка от теракота и жълти керамични плочки. Скути тичаше пред двойката с размахана опашка.

Декорацията около четириметровата врата се състоеше от шестнайсет живописни сцени, умело гравирани във варовика. На всички тях бе изобразен монах с ореол в различни пози, но с едно и също блажено изражение на лицето, заобиколен от радостно множество весели подскачащи животни със собствени ореоли – кучета, котки, гълъби, крави, коне, прасета, камили, кокошки, патици, еноти, бухали, гъски, зайци.

– Свети Франциск Асизски в разговор с животните – съобщи Дел. – Това е древна резба от неизвестен скулптор от петнайсети век, изнесена от италиански манастир, почти напълно разрушен през Втората световна война.

– Дали това е същият монашески орден, който пусна на пазара картинка с Елвис, извезани върху кадифе?

- Със сигурност ще харесаш на мама – погледна го усмихната тя.

Масивната махагонова врата се отвори, когато я доближиха, и един среброкос човек с бяла риза, черна вратовръзка и излъскани до блясък черни обувки прекрачи прага. Върху лявата му ръка бе внимателно съгнатата бяла плажна кърпа подобно на памучните салфетки, които сервитьорите носят, когато се канят да отворят бутилка шампанско.

Той ги поздрави с безупречен британски акцент:

- Добре дошли в Голямата купчина.
- Мама още ли те кара да го казваш, Мъмингфорд?
- Това никога не й омръзва, госпожице Пейн.
- Мъмингфорд, това е приятелят ми Томи Фан.

Томи с изненада я чу да произнася името му правилно.

– За мене е чест да се срещна с вас, господин Фан – с достойнство се поклони Мъмингфорд, като отстъпи от входа.

– Приятно ми е – кимна Томи в отговор и едва се въздържа да не отвърне и той с английско произношение.

Скути тръгна първи през входа.

Мъмингфорд издърпа кучето страни, коленичи и започна да суши лапите му с плажната кърпа.

Докато Дел затваряше вратата, Томи се обърна към нея:

- За съжаление, и ние сме мокри като Скути. Ще изцапаме всичко

вътре.

– Така е, уви – съгласи се сухо Мъмингфорд. – Госпожица Пейн и нейните приятели могат да влязат както желаят, но това не се отнася и за кучето.

– Къде е мама? – попита Дел.

– Чака ви в музикалния салон, госпожице Пейн. Ще изпратя и негово кучешко благородие при вас веднага щом го подсуша достатъчно.

Скути, доволен от търкането, се захили изпод бялата си памучна гугла.

– Няма да останем дълго – предупреди Дел иконома. – Преследва ни едно дяволско нещо, бързо като плъх чудовище. Но ще съм ти много благодарна, ако ни донесеш кафе и сладки за закуска.

– Ей сегичка, госпожице Пейн.

– Ти си цяло съкровище, Мъмингфорд.

– Удоволствие е да и служа – измърмори Мъмингфорд.

Подът на централния вътрешен коридор, дълъг поне трийсет метра, беше покрит с добре излъскан черен гранит, по който мокрите им гумени подметки скърцаха при всяка стъпка. По белите стени бяха окачени огромни платна без рамки – всичките абстрактно изкуство, изпълнено с движение цвят, а всяка картина беше добре осветена от прожектори в тавана, които създаваха илюзията, че рисунките са осветени отвътре. Таванът беше облицован с листове полирана стомана, които се редуваха с листове грапава стомана. Имаше и два източника на непряко осветление – двоен свод с лампички отгоре и наземна лъчиста светлина.

Като почувства удивлението на Томи, Дел му обясни:

– Мама построи къщата отвън така, както искаше комисията по проектите, за да си няма неприятности, но отвътре сградата е модерна като космически кораб и горе-долу толкова средиземноморска, колкото е и кока-колата.

Музикалният салон се намираще вляво, на две трети от дължината на централния коридор. Черната лакирана врата се отваряше към под полиран бял варовик, изпъстрен с красиви мидени черупки. Таванът и стените бяха звуконепроницаеми, тапицирани със сив плат, като че ли това беше звукозаписно студио, а непрякото осветление идваше иззад преградите.

Салонът беше огромен, приблизително дванайсет на осемнайсет метра. В средата на пода бе проснат килим, изработен по поръчка, шест на девет метра, с фино преливащи отсенки на тъмносивото и златното. В центъра на килима бяха поставени черно кожено канапе и четири

черни кожени фотьойла, подредени около солидна четириъгълна масичка за кафе с украшения от слонова кост.

Макар че помещението можеше да побере стотина любители на музиката за клавирен концерт, пиано нямаше. Музиката – „Мунлайт Серенейд“ на Глен Милър – не идваше и от висококачествената стереоуредба с отделни колони. Тя се разнасяше от малък, с модернистичен дизайн апарат, поставен в средата на масичката за кафе и осветен от насочения лъч на халогенна лампа. Тенекиеният звук, придружен от стържене и пукане, доказваше, че на него се върти касетка или компактдиск със запис от автентичен концерт от четиридесетте години.

Майката на Дел седеше на един от столовете със затворени очи и се усмихваше блажено като свети Франциск от гравюрите върху варовика при вратата, като поклащаше глава в такт и отмерваше ритъма върху облегалките за ръцете. Макар и петдесетгодишна, тя изглеждаше поне с десет години по-млада – забележителна жена, която не беше светла като Дел, а мургава и с тъмна коса, с изящни черти и лебедова шия. На Томи му заприлича на Одри Хепбърн.

Дел намали звука на радиото и госпожа Пейн отвори очи. Бяха си ни като на Дел и още по-дълбоки. Усмивката ѝ стана по-широка, когато ги видя.

– Господи, миличка, изглеждаш като мокра мишка. – Надигна се от стола и огледа Томи. – А също и вие, младежо.

Томи с учудване забеляза, че госпожа Пейн беше облечена с *ao dai*, свободно вьетнамско костюмче от туника и панталони подобно на онези, които собствената му майка носеше понякога.

Дел се усмихна.

– Да изглеждаш като мокра мишка е последният вик на модата, мамо, много е шик.

– Не си прави шега с тия неща, скъпа. На света има достатъчно грозни неща и без това.

– Мамо, бих искала да ти представя Томи Фан.

– Приятно ми е, госпожо Пейн – леко се поклони той.

Като пое ръката му в двете си длани, майката на Дел предложи:

– Казвай ме Джулия.

– Благодаря, Джулия. Бях решил...

– Или Розалин.

– Моля?

– Или Уайнона?

– Уайнона?

– Пък може и Лилит. Харесвам всички тия имена.

Без да знае какво да отговори на предложението да използва четири имена, Томи смени темата:

– Облекли сте прекрасно *ao dai*.

– Благодаря, скъпи. Чудесно е, нали? И е толкова удобно. В Гардън Гроув има една симпатична госпожа, която ги тъче на ръка.

– Струва ми се, че майка ми купува своите от същата жена.

– Мамо, Томи е човекът – събщи сериозно Дел.

Джулия-Розалин-Уайнона-Лилит Пейн – или както там ѝ беше името – повдигна вежди.

– Сигурна ли си?

– Абсолютно – кимна Дел.

Госпожа Пейн пусна ръката на Томи и като забрави за мокрите му дрехи, го прегърна, притисна го силно и го целуна по бузата.

– Това е чудесно, просто чудесно.

Томи не разбираше какво точно става.

Госпожа Пейн го пусна и се обърна към дъщеря си. Двете започнаха така да се прегръщат и да се кикотят, само дето не заподскачаха нагоре-надолу като развълнувани ученички.

– Изкарахме невероятна нощ – събщи Дел.

Майка ѝ я подкани:

– Хайде, детето ми, разказвай по-бързо.

– Подпалих яхтата и я разбих във вълнолома на острова.

Госпожа Пейн ахна и опря ръка в гърдите си сякаш да успокои сърцето си.

– Деливъранс, това е удивително! Трябва да ми разкажеш най-подробно.

– Ами Томи преобърна новия си корвет.

С широко отворени очи и явно очарована, госпожа Пейн го изгледа с нещо като уважение.

– Преобърнал си новичък корвет?

– Нямах намерение да го правя – увери я той.

– И колко пъти се обърна колата?

– Поне два пъти.

– И *тогава* – продължи Дел – се запали.

– И всичко това за една нощ – възкликна госпожа Пейн. – Сядайте, сядайте, искам да науча всички подробности.

– Не можем да останем дълго – предупреди я Томи. – Трябва бързо да изчезваме, защото...

– Тук ще бъдем в безопасност за известно време – увери го Дел, като се отпусна на един от кожените фотьойли.

Госпожа Пейн се върна на стола си и гостоприемно предложи:

– Желаете ли кафе... или коняк, или нещо друго?

– Вече помолих Мъмингфорд да ни донесе кафе и сладки – отвърна Дел.

Скути изприпка в стаята и се хвърли право към госпожа Пейн. Тя беше дребничка, а столът беше така широк, че имаше място и за нея, и за лабрадора. Кучето се сви и сложи едрата си черна глава в скута ѝ.

– Палавникът Скути също ли се забавлява? – попита госпожата, докато галеше козината му. После кимна към радиото: – Това е прекрасно парче. – Макар да беше пуснато тихо, тя позна мелодията. – Арти Шоу.

– И аз го харесвам – кимна Дел. – Между другото, мамо, това не са само истории с яhti и коли. Замесено е и едно необикновено същество.

– Същество ли? Става все по-интересно и по-интересно – плесна радостно с ръце госпожа Пейн. – Какво същество?

– Ами и аз не съм наясно още какво точно представлява – не ми остана време, с цялото тичане и преследване. – Дел се облегна на стола си. – Започна се обаче с една парцалена кукла и заплашителна бележка, прикрепена към ръката ѝ.

Госпожа Пейн се обърна към Томи:

– На тебе ли ти доставиха тази кукла?

– Да. Тогава...

– Кой ти я донесе?

– Беше оставена пред входа на дома ми. Помислих си, че някакви вьетнамски гангстери може би...

– Тогава си я взел и си я внесъл в дома си?

– Да. Помислих...

Госпожа Пейн изцъка и поклати укорително показалец към него.

– Мило момче, не е трябвало да я внасяш въкъщи. При тези обстоятелства предметите могат да оживеят и да ви навредят... освен ако не ги *поканиш* през прага си.

– Но това беше само малка парцалена кукла...

– Разбира се, малка парцалена кукла, но *сега* вече не е това, нали?

Томи възбудено се приведе в стола си и възкликна:

– Удивен съм, че възприемате всичко това така спокойно.

– Че защо не – маха с ръка госпожа Пейн, явно учудена от думите му. – Щом Дел твърди, че има някакво необикновено същество, значи е така. Дел никак не е глупава.

Достопочтеният Мъмингфорд се появи на вратата, като буташе пред себе си количка с порцеланови чаши, сребърен кафеник и поднос със сладки.

Дел обясни на майка си:

– Томи страда от прекален скептицизъм. Не вярва например в отвлечения от извънземни.

– О, те съществуват – увери го госпожа Пейн с усмивка, като че ли потвърждението на странните идеи на Дел от нейна страна щеше да бъде съвсем достатъчно, за да превърне Томи в горещ техен поддръжник.

– Не вярва и призраци – продължи Дел.

– Те наистина съществуват – кимна госпожа Пейн.

– Нито във вампири.

– И те са истински.

– Не вярва, че може да се вижда от разстояние.

– И това го има.

На Томи започна да му се вие свят. Затвори очи.

– Но все пак вярва в Снежния човек – шеговито подхвърли Дел.

– Това е странно – учуди се госпожа Пейн.

– Не, не вярвам в Снежния човек – обади се Томи.

В гласа на Дел вече съвсем отчетливо пролича закачката.

– Е, поне преди малко твърдеше друго.

– Снежният човек – заяви Джулия-Розалин Уайнона-Лилит Пейн – не е нищо друго освен евтина сензация, родена от жълтите вестничета.

– Точно така – съгласи се Дел.

Томи трябваше за миг да отвори очи и да поеме чашата си кафе от невъзмутимия Мъмингфорд.

От странният на вид апарат върху масичката за кафе от слонова кост се разнесе гласът на говорител, който обяви, че предаването се излъчва на живо от прочутата бална зала на Емпайър Стейт Билдинг, откъдето „Глен Милър и неговият бигбенд свалят от небето звездите, които свирят“, а след това последва реклама за цигарите „Лъки Страйк“.

Дел се върна към разказа си.

– Ако Томи остане жив до сутринта, проклятието пада и всичко ще бъде наред. Поне ние мислим така.

– Остава малко повече от час и половина, до зазоряване – погледна часовника си госпожа Пейн. – Какви смяташ, че са шансовете му да успее?

– Шейсет на четирийсет – заяви Дел.

Объркан, Томи се намеси:

– Какво? Какво шейсет на четирийсет?

– Е – махна с ръка Дел, – това е честното ми мнение.

– Ама кое е шейсет? Шейсет процента възможност да бъде убит или шейсет процента възможност да оживея?

– Да оживееш – лъчезарно уточни Дел.

– Това не ме успокоява особено.

– И все пак ние от минута на минута увеличаваме шансовете ти, скъпи.

– И все пак не е никак успокоително – съгласи се и госпожа Пейн.

– *Ужасно е!* – разтревожен добави Томи.

– Това е само догадка – отстъпи Дел, – макар да не твърдя, че на Томи му е отредено да умре от преждевременна смърт. По-скоро чувствам, че съдбата му е да изживее целия си живот и да умре по естествен начин.

Томи нямаше никаква представа за какво говореше тя.

Госпожа Пейн се обърна към него окуражително:

– Ами Томи, скъпи, дори и да се стигне до най-лошото, смъртта не е краят. Тя е само преходна фаза.

– Вие сте твърдо убедена в това, нали?

– Разбира се. През повечето от нощите си говоря с Нед.

– Кой е Нед?

– Това е баща ми – поясни Дел.

– И винаги участва в някакво забавно шоу – допълни госпожа Пейн.

Мъмингфорд подаде сребърен поднос със сладки първо на Дел, която си избра голяма кифла с канела и орехи, а после на Томи. Отначало той скромно си избра половин виенска кифла, но после размисли и си поиска шоколадов кроасан. Щом му оставаше да живее само час и половина, би било съвсем безпредметно да се тревожи за холестерина си.

Докато Мъмингфорд прехвърляше с щипци кроасана в чинията му, Томи помоли майката на Дел да му обясни по-добре казаното.

– Значи сте виждали покойния си съпруг да участва в забавно шоу?

– Да, в една от нощните развлекателни беседи.

– Знам ги.

– Понякога водещият, Дейвид Летърман, обявява следващия гост, но вместо да се появи кинозвезда, певец или нещо подобно, идва моят Нед и сяда на стола на госта. Тогавя цялата програма прекъсва, като че ли времето спира – Дейвид, цялата публика и оркестърът застиват – и Нед започва да си говори с мене.

Томи вкуси шоколадовия кроасан. Беше чудесен.

– Естествено – продължи госпожа Пейн, – всичко това става само на личния ми телевизор, а не из цялата страна. Единствено аз виждам Нед.

Томи кимна с пълна уста.

Майката на Дел отново подхвана.

– Незд винаги се е държал стилно. Никога не би приел да осъществи контакта си с мене посредством фалшиви цигански медиуми или мащичка за спиритически сеанси – не използва такива претенциозни, но банални средства.

Томи опита кафето. Към него беше добавена малко ванилия. Беше чудесно.

– О, Мъмингфорд – досети се Дел. – Щях да забравя – в алеята отпред има едно крадено ферари.

Добре обученият иконом бе невъзмутим.

– Какво бихте желали да направим с него, госпожице Пейн?

– Би ли могъл да го върнеш на остров Балбоа час по скоро? Ще ти обясня точно къде беше паркирано.

– Разбира се, госпожице Пейн. Ще ви долея кафето и ще се погрижа за това.

Майката на Дел започна да пъха парченца от бухтичката в устата на Скути и се обърна към Дел:

– Коя кола искаш да ти изкараме от гаража, Дел?

Дел махна с ръка.

– Както е тръгнала нощта, онова, на което ще се качим, най-вероятно ще отиде в гробището за автомобили. Затова не трябва да ни даваш от най-ценните ти коли.

– Глупости, скъпа. Най-важното е ти да се чувстваш удобно.

– Е, тогава предпочитам ягуара.

– Той е прекрасна кола – съгласи се госпожа Пейн.

– Мощен е и може да маневрира така, както бихме искали – допълни Дел.

– Ще ви го докарам веднага до външната врата – обади се почти телно Мъмингфорд.

– Преди да излезеш обаче, би ли ми донесъл някой телефонен апарат? – помоли го Дел.

– Веднага, госпожице Пейн – кимна икономът и излезе.

Тъй като бе привършил кроасана си, а бе още гладен, Томи се надигна от стола, отиде до количката и си избра масленка със сирене.

Беше решил да съсредоточи цялото си внимание върху яденето и дори да не се опитва да се включи в разговора. Вече и двете жени го вбесяваха, а може би му оставаше твърде малко живот, за да се остави те да го притеснят. Всъщност, ако се довереше на техните преценки, имаше цели четиридесет процента вероятност животът му да се окаже твърде кратък.

С усмивка и към Дел, и към майка й Томи се завърна на стола си с масленката.

От радиото, все така тихо, започна темата на Глен Милър „Стринг ъф пърлс“.

– Деца, трябваше да ви предложи хавлии още като дойдохте – започна майката на Дел. – Така щяхме да пуснем дрехите ви в центрофугата. Вече щяха да са изсъхнали.

– Но ние ще се намокрим пак веднага щом излезем – възрази Дел.

– О, не, скъпа. Дъждът ще спре точно след четири минути.

– Ще се оправим – сви рамене Дел.

Томи отхапа от масленката и погледна часовника си.

– Разкажи ми по-подробно за съществуването – подхвана госпожа Пейн.
– Как изглежда, какви възможности има?

– За съжаление, трябва да поотложим този разговор, мамо. Сега трябва да отида до тоалетната, а после ще е по-добре да тръгваме.

– Среши си косата, скъпа. Изглеждаш ужасно.

Дел излезе, а Джулия-Розалин-Уайнона-Лилит Пейн и голямото черно куче се загледаха в Томи – сигурно продължи десет секунди, – докато той унищожаваше масленката.

Госпожа Пейн наруши мълчанието:

– Значи вие сте човекът.

Томи преглътна хапката си.

– Какво точно значи това – човекът?

– Значи точно онова, което чухте, мило момче. Вие сте *човекът*.

– Човекът ли?

– Да, точно определеният човек.

– Това ми звучи зловещо.

Тя доби истински смаяно изражение.

– Зловещо ли?

– Ами сигурно това казват на жертвата си изостаналите диваци от южните морета, преди да я опекаат на бавен огън.

Госпожа Пейн с явно удоволствие се засмя.

– О, вие наистина сте прекрасен. По чувство за хумор така

приличате на Нед.

- Не, говоря сериозно.
- Така сте ми още по-симпатичен.
- Кажете ми за... човека – настоя той.
- Деливърнс, разбира се, искаше да каже, че сте човекът, предопределен за нея. Човека, с когото ще трябва да прекара остатъка от живота си.

Томи почувства смутено как кръвта нахлува в лицето му – по-бързо, отколкото се качва в термометър, изложен на августовски пек.

Джулия-Розалин-Уайнона-Лилит Пейн забеляза изчервяването, защото възкликна:

- Господи, вие сте толкова сладък.
- Скути в съгласи с изпуфтя.
- Силното смущение бе накарало Томи да се изпоти и той отчаяно се помъчи да промени темата.
- Значи вие не сте спали от Калното езеро.
- Да, на юг от Тонопа.
- Двайсет и седем години без сън.
- Почти двайсет и осем – от нощта, когато моята Деливърнс беше зачената.

– Сигурно сте ужасно уморена.

– Изобщо не съм уморена – махна с ръка тя. – Сънят вече не ми е нужен. Той е въпрос на избор и аз просто предпочетох да не си губя времето в сън, защото е толкова досадно.

- А какво се случи на Калното езеро?
- Дел не ви ли разказа?
- Не.
- Е – поклати глава госпожа Пейн, – тогава не е редно аз да го правя. Тя ще ви разкаже, когато реши, че му у дошло времето.

Мъмингфорд влезе в стаята с портативния телефон, за който Дел го бе помолила, и го постави върху масичката за кафе. После безмълвно се оттегли. Все пак трябваше да се погрижи и за откраднатото ферари.

Томи погледна часовника си.

– Лично аз, скъпи Томи, смятам, че шансът ви да доживеете до сутринта, е сто процента – успокои го жената.

– Е, ако не доживея, Розалин, ще ви посетя в забавното шоу на Дейвид Летърман.

– Това би било прекрасно! – плесна с ръце по детски, за да изрази удоволствието си тя.

От апарата на масичката ехтеше бигбендът на Глен Милър.

След като дояде масленката си с последната глътка кафе, Томи попита:

– Това любимата ви музика ли е?

– О, да. Тази музика може да спаси планетата ни... ако за спасението ѝ е достатъчна музиката.

– Но вие сте рожба на петдесетте години!

– Рокендролът – кимна тя. – Обичам рокендрола. Но в този тип музика има призив към галактиката.

Направиха му впечатление последните ѝ думи.

– Има призив към галактиката ли?

– Да. Както нищо друго.

– Толкова приличате на дъщеря си – възкликна той.

Госпожа Пейн засия.

– Страшно ми харесвате, Томи.

– Значи събирате записи на стари радиопрограми.

– Да събирам стари касетки? – объркано повтори тя.

Той протегна ръка към апарата на масичката.

– Това касетка ли е или вече са започнали да ги издават на компактдискове?

– Не, скъпи, слушаме оригиналната програма на живо.

– Записана на живо?

– Просто на живо.

– Глен Милър е загинал през Втората световна война.

– Да – кимна госпожа Пейн, – през хиляда деветстотин четирийсет и пета. Учудвам се, че човек на твоята възраст си го спомня... него и смъртта му.

– Стилът суинг е нещо толкова американско! – възторжено заяви Томи. – А аз обичам всичко американско, уверявам ви.

– Това е една от причините Дел така силно да те привлича – щастливо го погледна тя. – Деливъранс е стопроцентово американско момиче – готова е винаги да се възползва от случая.

– Да се върнем към Глен Милър, може ли? Той е умрял преди повече от петдесет години.

– Това е толкова тъжно – кимна госпожа Пейн и погали Скути.

– Е, какво?

Тя повдигна вежди:

– О, виждам, че си объркан.

– Объркан е меко казано. Точно сега съм тотално объркан и нищо,

ама нищо не разбирам – твърдо заяви Томи.

– Сериозно? Тогава сигурно нещо куца в диетата ти. Може би не поемаш достатъчно витамин В-комплекс?

– Моля?

– В комбинация с витамин Е – обясни госпожа Пейн, – една силна добавка от витамин В-комплекс може да съдейства за изостряне на умствения процес.

– А аз допусках, че ще ме посъветвате да ям тофу.

– То е добро за простатата.

– Глен Милър – отново погледна към апарата върху масичката Томи, за да промени темата, – „Американ патрол“

– Нека малко осветля нещата – предложи тя. – Това предаване го слушаме на живо, защото радиото ми може да се настройва транстемпорално.

– Транстемпорално ли?

– През времето, да. Преди малко слушах Джек Бени на живо. Той е невероятно смешен човек. Днес никой не може да се мери с него.

– Кой продава радиоапарати с транстемпорално настройване? В кой магазин?

– Не ми се вярва да ги продават в магазините. Колкото до *мое* малко радио, трябва да оставя Дел да ти обясни. То е свързано с Калното езеро.

– Транстемпорално радио – зачуди се Томи. – Май е по-добре да вярвам в Снежния човек.

– Ти едва ли би могъл – неодобрително поклати глава госпожа Пейн.

– Защо пък не? Нали вече вярвам в дяволски кукли и демони?

– Да, но те са *истински*.

Томи отчаяно погледна часовника си.

– Все още вали.

Жената наклони глава и се заслуша в слабото потропване на дъждовните капки по добре изолирания покрив на Голямата купчина; Скути също наведе глава. След миг тя се съгласи.

– Да, вали. Такъв приятен звук.

– Но вие казахте на Дел, че дъждът ще спре след четири минути. Бяхте доста убедителна.

– Точно така.

– Но все още вали.

– Четирите минути още не са изтекли.

Томи почука по часовника си.

– Скъпи, часовникът ти не е наред. Сигурно си го удрял доста тая вечер.

Томи вдигна китката си към ухото, заслуша се и събщи:

– Ето, работи си! Тик-так.

– Има още десет секунди – уточни тя.

Той ги изброи наум, после я погледна и се усмихна самодоволно.

Дъждът продължаваше да пада.

На петнайсетата секунда дъждът изведнъж спря.

Лицето на Томи се удължи от изумление. Беше ред на госпожа Пейн да се усмихне.

– Закъсняхте с пет секунди – промълви той.

– Никога не съм твърдяла, че съм Бог, скъпи.

– А какво твърдите, че сте, Лилит?

Тя сви устни, замисли се върху въпроса и отвърна:

– Само една бивша балерина със странни преживявания, които значително са ме обогатили.

Томи се отпусна във фотьойла си и заяви решително:

– Вече никога няма да се съмнявам в думите на жена от фамилията Пейн.

– Това е мъдро решение, скъпи.

– Кое е мъдро решение? – полюбопитства Дел, която тъкмо влизаше.

Майка ѝ обясни:

– Твоят приятел е решил никога да не се съмнява в думите на жена от фамилията Пейн.

– Никога да не се съмняваш – потвърди Дел, – не е само мъдро. Това е най-важното условие, за да оцелееш.

– Макар да не преставам да си мисля и за женската богомолка – добави Томи.

– Какво искаш да кажеш?

– След като прекара известно време с партньора си и той ѝ омръзне, тя му отхапва главата и го изяжда жив.

Като кимна към портативния телефон на масичката, Дел попита:

– Ти обади ли се, Томи?

– На кого да се обадя?

– На брат си.

Той беше забравил напълно Ги.

Дел му подаде телефона и той набра номера на брат си в пекарната

„Сайгон в Новия свят“.

Госпожа Пейн се приведе в стола си, без да обезпокоява Скути, и изключи транстемпоралното радио, като прекъсна оркестъра на Глен Милър по средата на „Литъл браун джъг“.

Ги вдигна слушалката при второто позвъняване, а когато чу гласа на Томи, му каза с укор:

- Очаквах да ми се обадиш още преди час.
- Забави ме едно корабокрушение с яхта.
- Какво?
- Приведе ли ми бележката?

Ги се поколеба и после го попита:

- Ти още ли си с оная откачена блондинка?
- Да.
- Бих предпочел да си без нея.

Томи погледна към Дел и ѝ се усмихна. А на Ги каза:

- Е, това е положението.
- Ще си изпатиш заради нея, Томи.
- Шегуваш се.

Ги мълчеше. Усещаше, че е объркан – нещо, което беше познато на Томи до болка.

Томи повтори:

- Успя ли да ми преведеш бележката?

– Не можа да изсъхне достатъчно. Не мога да ти предам целия текст... но и което разбрах, беше достатъчно, за да се побъркам от страх. Не те преследва никаква банда, Томи.

– А кой?

– Не съм сигурен. Но онова, което трябва да направиш, е да отидеш веднага да се видиш с мама.

Томи примигна и се надигна от фотьойла. Ръцете му изведнъж станаха лепкави от пот, като се сети колко е виновен пред майка си и семейството.

– При мама ли?

– Колкото повече вниквах в съдържанието на бележката, толкова повече се разтревожих...

– А мама?

– ... и накрая реших да ѝ позвъня за съвет.

– По това време? – удивен възкликна Томи.

– Когато ѝ разказах за бележката или поне за онова, което успях да разбера, и тя се разтревожи.

Като поглеждаше към Дел и майка ѝ, Томи започна нервно да крачи със слушалката в ръка.

– Но аз наистина не исках мама да научи за всичко това, Ги.

– Тя разбира Стария свят, Томи, а онова същество принадлежи повече на Стария свят, отколкото на този.

– Но тя ще си помисли, че съм пиян...

– Тя те очаква, Томи.

– ... като смахнатия ми детектив. – Устата му беше пресъхнала. – Значи ме чака?

– Не разполагаш с много време, Томи. Мисля, че най-добре ще е да отидеш там колкото можеш по-бързо. Не губи нито минута. Но не отивай там с блондинката.

– Не мога да не я взема.

– Ще си изпатиш заради нея, Томи – отново го предупреди брат му.

Томи погледна към Дел. Тя никак не изглеждаше като човек, заради когото той може да си изпати. Беше сресала прилежно косата си. Усмивката ѝ беше толкова миловидна. И сега му намигна.

– Ще си изпатиш – повтори Ги.

– Вече говорихме за това. – Томи започна да губи търпение.

Брат му въздъхна.

– Добре, но поне се опитай да не притесняваш мама. Днес беше ужасен ден за нея.

– И моят не беше кой знае колко щастлив.

– Май е избягала от къщи.

Май беше по-малката им сестра.

– Избягала? – поразен възкликна Томи. – С кого е избягала?

– С един фокусник.

– Какъв фокусник?

– Никой от нас нямаше представа, че се среща с него – въздъхна Ги.

– За първи път чувам, че сестра ми се е срещала с фокусник – натърти Томи, защото не искаше в никакъв случай да бъде обвинен, че е бил съучастник в тази осъдителна проява на независимост от страна на сестра му.

Бившата балерина, немигнала от Калното езеро насам, се обади от фотойла си:

– Фокусник – колко романтично!

Ги продължи:

– Казва се Роланд Айрънрайт.

– Името му не звучи като на виец.

– Не е такъв.

– О, Господи. – Томи лесно можеше да си представи настроението, в което щеше да е майка му, когато се появеше на прага с Дел Пейн.

Ги поясни:

– Той има доста спектакли в Лас Вегас. Дватама с Май наели самолет до там и се оженили, а мама разбрала тази вечер и не беше казала на никого, докато аз не ѝ се обадох преди малко и не я разговорих.

Томи бе обзет от чувство на вина.

– По дяволите, трябваше да отида на вечеря при нея, на *ком таай кам*.

– Иди сега, Томи – подкани го брат му. – Тя може би ще намери начин да ти помогне. Каза *да побързаиш*.

– Обичам те, Ги.

– Е, да... и аз те обичам, Томи.

– Обичам Тон и Май, мама и татко, така си е, обичам толкова много всички ви... но искам да бъда независим.

– Знам, братко. Знам. Виж какво, сега ще се обадя на мама и ще ѝ кажа, че вече си тръгнал. Побързай, *времето ти почти е изтекло!*

Когато остави слушалката, Томи забеляза, че майката на Дел попива сълзите в крайчетата на очите си с кърпичка.

С треперещ глас тя проговори:

– Това е толкова трогателно. Не съм се вълнувала така от погребението на Нед, когато Франк Синатра прочете прощална слово.

Дел се приближи до фотъйола на майка си и сложи ръка върху рамото ѝ.

– Недей, мамо. Всичко е наред.

Госпожа Пейн се обърна към Томи.

– Франк беше толкова красноречив. Нали беше красноречив, Дел?

– Беше първокласен, както винаги – съгласи се Дел.

– Дори охраната ми се просълзи от словото – продължи госпожа Пейн. – Наложил се, разбира се, да отида на погребението между двама здравеняци полицаи, защото ме бяха арестували за убийство.

– Ясно – убедително кимна Томи.

– Е, няхах нищо против тях – продължи госпожа Пейн. – Знаех, че бях застреляла Нед в сърцето и не можеха да видят в това нищо освен убийство, бяха толкова *слепи* за истината, но накрая всичко се оправи. Както и да е, двамата мили полицаи толкова се развълнуваха от прекрасните неща, които Франк каза за Нед, че когато той започна да пее „Беше много хубава година“, просто не можах да се съдържам и се

разплакаха като бебета. Оставих ги да си разделят пакетчето ми с тоалетни кърпички.

Тъй като не можа да му хрумне нищо по-утешително, Томи промърмори:

– Такава трагедия – да умре толкова млад.

– О – спря го с ръка майката на Дел, – Нед не беше чак толкова млад. Беше навършил шейсет и три години, когато го застрелях.

Очарован от това необичайно семейство, Томи забрави за миг, че персоналният му часовник на съдбата бързо отмерваше времето до фаталния час и набързо пресметна някои неща наум.

– Ако е умрял преди осемнайсет години, когато Дел е била десетгодишна... вие трябва да сте били на трийсет и две тогава. А той на шейсет и три, нали?

Като изпрати Скути на пода, а самата тя се надигна от фотъйола, Джулия-Розалин-Уайнона-Лилит съобщи:

– Беше любов, която се разгоря от май до декември. Бях двайсетгодишна, когато се запознахме, а той минаваше петдесетте, но от момента, когато го видях, разбрах – той беше *човекът*. Не че тогава бях някакво обикновено младо момиче, скъпи Томи. О, аз жадувах за приключения, за познания. Искаше ми се просто да *погълна* живота. Трябваше ми по-възрастен мъж с опит, който да е видял всичко и да е склонен да ме учи. А Нед беше разкошен. С Елвис, който ни пееше „Блу Хавай“ – горкичкият, тогава беше настинал лошо, но все пак дойде да пее, – ние се оженихме в ласвегаска черква деветнайсет часа след като се бяхме запознали и нито за миг след това не съжалихме. Медения си месец започнахме, като скочихме с парашут в най-дивата част на мексиканската джунгла Кампече на полуостров Юкатан. Целият ни багаж бяха два остри ножа, руло с дълго въже, карта, компас и бутилка добро червено вино. Успяхме да се доберем благополучно до цивилизацията само за петнайсет дни – бяхме по-влюбени от всякога.

– Имаше право – обърна се Томи към Дел. – Майка ти наистина е страхотна.

Госпожа Пейн се усмихна лъчезарно на дъщеря си и така заличи беглата прилика с майката на Томи, макар да носеше същото *ао дай* и попита:

– Деливъранс, скъпа, ти наистина ли си казала това за мене?

Двете жени се прегърнаха. После и Томи прегърна майката на Дел.

– Надявам се да ни поканите някоя вечер да гледаме шоуто на Дейвид Летърман.

– Разбира се, скъпо момче. А се надявам и ти да живееш достатъчно дълго, за да имаш възможността да го видиш.

– А сега – обърна се Дел към Томи – е мой ред да видя *твоята* майка.

Госпожа Пейн ги придружи през музикалния салон, по дългия коридор и до входната врата.

Ягуарът с двата диференциала ги чакаше пред изхода. Вече не валеше.

Томи отвори дясната врата и издърпа седалката напред, а Скути с готовност скочи отзад.

Докато Дел заобикаляше торпедото, госпожа Пейн подвикна на дъщеря си от входната врата на Голямата купчина:

– А когато като богомолките му отхапеш главата и започнеш да го ядеш жив, опитай се да го направиш бързо и безболезнено. Той е толкова мило момче.

Томи срещна погледа на Дел над покрива на колата и тя му се усмихна.

– Ще видиш, всичко ще свърши, преди да разбереш какво става. Уверявам те.

ОСМА ГЛАВА

В дома на Томи Фан на Хънтингтън Бийч майката на Томи го очакваше на алеята на улицата. Макар облаците по нощното небе да бяха започнали да просветляват, тя беше сложила гумени ботуши, черни домашни панталони, шлифер и дъждобран на главата. Способностите ѝ да предсказва времето явно не можеха да се мерят със способностите на госпожа Пейн.

Дел остана зад волана, без да гаси мотора.

Като излезе от ягуара, Томи започна:

– Мамо, не мислех...

– Сядай на задната седалка – срязва го тя. – Аз ще седна отпред до тази ужасна жена. – Той се поколеба, но майка му настоя: – Хайде, глупаво момче, остава по-малко от час до зазоряване.

Томи се вмъкна на задната седалка при Скути.

Когато майка му седна при Дел и хлопна дясната врата, Томи се приведе от задната седалка и каза:

– Мамо, бих искал да те запозная с Деливъранс Пейн. Дел, това е...

Майка му се намръщи и направо обяви:

– Тя не ми харесва.

Дел само се усмихна.

– Така ли? Аз пък вече харесвам сина ви.

– Да вървим – отсеке майката на Томи.

Като се приготвяше, Дел попита:

– Накъде?

– Тръгни на ляво. Просто карай, а аз ще ти кажа кога да завиеш. Ги ми каза, че си спасила живота на Томи.

– Тя спаси живота ми няколко пъти тази нощ – намеси се Томи. – Затова...

– Не си мисли, че като си спасила живота на сина ми, аз трябва да те харесвам – предупреди Дел старата вьетнамка.

– А преди това едва не застреля чудовището.

– Вярно ли е?

– Вярно е – Кимна Дел.

– Добре тогава, може и да започна да те харесвам – смънка майката.

Дел обърна за малко глава към Томи.

– Тя е страхотна.

– Ги каза, че въобще не си познавала сина ми – продължи старата Фан.

– Поднесох му вечеря около десет часа, но наистина се срещнах с него за първи път преди по-малко от шест часа – потвърди Дел.

– Поднесла си му вечеря?

– Аз съм сервитьорка.

– Той хамбургери ли яде?

– Два хамбургера.

– Какво глупаво момче. И не сте имали любовни срещи?

– Томи и аз? Не, никакви.

– Добре. Не ви трябват. Ето, завий тук вдясно.

– Къде отиваме? – попита Томи.

– При една фризьорка.

– Отиваме при фризьорка? Защо?

– Почакай и ще видиш – спря потока от въпроси майка му. После се обърна към Дел: – Той е лошо момче, ще разбие сърцето ти.

– Мамо! – огорчен възкликна Томи.

– Не може да разбие сърцето ми, ако не ходя на любовни срещи с него – спокойно заяви Дел.

– Ти май си доста умно момиче.

Скути се промъкна покрай Томи, промуши едрата си глава през процепа между седалките и подозрително започна да души новата пътничка.

Майката на Томи се обърна и втренчено изгледа кучето.

Скути й се изплези радостно.

– Не обичам кучета – намусено заяви тя. – Мръсни животни, винаги те лижат. И ти ли се каниш да ме оближеш, помияр такъв?

Скути продължаваше да се глези и да приближава бавно глава, явно готов да я оближе.

Като оголи зъби към лабрадора, майката на Томи издаде предупредителен гърлен звук.

Уплашен, Скути се сви, отдръпна се, но после се озъби и изръмжа в отговор. Ушите му прилепнаха към главата.

Майката на Томи направи още по-страшна гримаса и изръмжа много по-заплашително от кучето.

Скути изскимтя и се оттегли, като се сви в ъгъла на задната седалка.

– Завий наляво на следващата пресечка – изкомандва старата виетнамка.

С надежда да спечели благоразположението на майка си Томи подхвана:

– Мамо, съжалявам за онова, което се е случило с Май. Какво ли я е прихванало, че да избяга с някакъв фокусник?

Като се наклони, за да изгледа мрачно Томи в огледалото, тя процеди:

– Брат ѝ даде лош пример. Младо момиче – съсипано от лошия пример на брат му, бъдещето му – също.

– За кого ли става дума? – закачливо попита Дел.

– Мамо, не е честно – обади се Томи.

– Така е – съгласи се Дел. – Пък и Томи никога не е бягал с фокусници. – Тя отдели за миг поглед от пътя и погледна младия мъж – Нали не си бягал, любителю на тофу?

– А сватбата ѝ беше уговорена – намеси се майка Фан, – предстоеше ѝ блестящо бъдеще. Сега доброто виетнамско момче си замина без булка.

– Как така уговорен брак? – зачуди се Дел.

– Нгуейн е много добро момче – нареждаше майката на Томи.

– Чип Нгуейн? – опита се да си спомни Дел.

Майката на Томи изсъска с отвращение:

– Не е глупавият детектив, който търчи по блондинки и стреля по всичко живо наоколо.

– Нгуейн е едно от най-често срещаните виетнамски имена – като Смит между английските – поясни Томи.

– Тогава защо не си нарече детектива Чип Смит?

– Сигурно трябваше да го направя.

– Ще ти кажа защо не си го направил – погледна го Дел. – Защото се гордееш с произхода си.

– Той пикае на произхода си – обади се майката на Томи.

– Мамо!

Томи така се стресна от грубия ѝ език, че гърдите го стегнаха и той с мъка си пое дъх. Тя никога не използваше нецензурирани думи. А това, че сега го направи, показваше, че е ужасно ядосана, повече от всякога.

Дел подхвана кротко:

– Всъщност, госпожо Фан, вие не разбирате добре Томи. Семейството е много важно за него. Ако му дадете възможност...

– Нали ти казах, че не те харесвам?

– Мисля, че споменахте нещо подобно – потвърди Дел.

– И колкото повече говориш, толкова по-малко те харесвам.

– Мамо, не съм те чувал никога да говориш толкова грубо... Никога не си била толкова груба с човек извън семейството.

– Е, сега ме виждаш. Завий наляво, момиче – Дел изпълни указанията, а майката на Томи въздъхна тъжно и продължително. – Момчето, което гласяхме за Май, не е глупавият Чип Нгуейн. Този се казва Нгуейн Ху Ван, произхожда от семейство, което е вложило капитала си в приготвяне на закуски, има много магазини за понички. Беше най-подходящият за Май. Щяхме да имаме много внуци, хубави като Май. Сега ще дойдат чуждите деца на ония фокусник.

– А това не е ли най-важното? – попита Дел.

– Кое?

– Ами че ви е изненадала, избягала с мъжа, когото обича, и ще има деца от него. Животът не трябва да е прекалено предсказуем. Трябва да бъде изпълнен със загадки и тайнственост. Нови хора, нови обичаи, нова надежда, нови мечти – да не се губи уважението към старото, винаги да се зачита традицията, но всичко винаги да бъде ново.

– Колкото повече говориш, толкова по-малко те харесвам – повтори виетнамката.

– Да, вече го казахте.

– Но ти не ме слушаш.

– Това е моя грешка – призна Дел.

– Не слушаш.

– Не, винаги говоря. Слушам, но и винаги говоря.

Томи се сви на задната седалка, в срещуположния незает от кучето ъгъл, защото му стана ясно, че не трябва да се меси в този разговор.

Майка му продължи да говори на Дел.

– Не можеш да слушаш, ако говориш.

– Глупости.

– От тебе нищо добро не може да се чака.

– Аз съм като времето – заяви Дел.

– Какво казваш?

– Нито съм добра, нито съм лоша. Просто ме има.

– И урагана просто го има. Но е лош.

– Все пак предпочитам да съм времето, отколкото геологическа форма – настоя Дел.

– Какво значи това?

– Че е по-добре да съм ураган, отколкото планина или скала.

– Ураганите идват и си отиват. А планината винаги си е на мястото.

– Не е така.

– Планината винаги си е на мястото – упорстваше майка Фан.

Дел тръсна глава.

– Не винаги.

– Тогава къде отива?

С подчертан апломб Дел повиши глас:

– Слънцата избухват, превръщат се в нови звезди и планетите се пръскат, както и всички планини върху тях.

– Ти си луда.

– Изчакайте един милиард години и ще се уверите.

Томи и кучето се вторачиха един в друг. Само преди няколко минути той не би повярвал, че изобщо е възможно такова чувство на родство с лабратора.

Дел се обърна към майка му: – А докато планината се пръска, ще има огнени урагани. Планината няма да я има, а ураганът още ще бучи.

– Ти си същата като проклетия фокусник.

– Благодаря, госпожо Фан – усмихна се Дел. – Може и да си приличаме. Също както ураганите побеждават скалата, защото ураганите са *страстта*.

Като погледна в огледалцето за обратно виждане, Дел съобщи:

– Хей, приятели, следят ни.

Намираха се на улица в жилищен квартал, покрай която растяха фикусови дървета. Къщите бяха хубави, но не особено луксозни.

Томи се изправи на седалката и погледна през задното стъкло на оформената като капка кола. Зад нея, на не повече от пет-шест метра, се извисяваше като чудовище корпусът на огромен камион влекач.

– Какво ли търси в жилищен квартал по това време? – зачуди се Томи.

– Иска да те убие – съобщи Дел и настъпи силно педала на газта.

Гигантското превозно средство увеличи скоростта си, за да не изостане, а жълтите улични лампи осветиха фигурата на дебелака, в когото се беше вселил демонът, зад кормилото. Лицето му беше бледо, озъбено в усмивка, но от това разстояние зелените му очи не се виждаха.

– Това не може да бъде – възкликна Томи.

– Но се случва – смънка Дел. – Бих искала мама да е тук.

– Ти имаш майка? – Обади се старата вьетнамка.

– Не – поклати глава Дел, – всъщност съм се пръкнала от яйце на насекомо. Прекарах детството си като ларва, а не като дете. Права сте, госпожо Фан, – нямам майка.

– Доста си перната в устата.

– Благодаря.

– Това момиче е пернато в устата – съобщи майка Фан на и сина си. Понеже се подготвяше за удара, Томи отвърна разсеяно.

– Да, знам.

Като реवेशе и трещеше, камионът се устреми към тях и се блъсна в задната им броня.

Ягуарът се затресе и продължи на зигзаг по улицата. Дел се мъчеше да овладее залитащата на ляво и надясно кола и силно стисна волана с две ръце. Накрая успя.

– Не можеш да му избягаш – простена Томи. – Той е страшно мощен влекач, за Бога, а ти си с ягуар.

– Освен това има предимство, защото е свръхестествено същество – добави Дел. – За него не важат обикновените закономерности на пътя.

Влекачът отново ги блъсна и този път задната броня на ягуара се отпра с непоносимо стържене и отхвърча в предния двор на бунгало в тиролски стил.

– На следващата пресечка свий вдясно – даде указания майката на Томи.

Като увеличи рязко скоростта и за малко си осигури преднина пред камиона, Дел изчака последния възможен момент и едва тогава взе завоя. Колата поднесе и навлезе в новата улица първо със задницата си, после бясно се завъртя, а гумите ѝ остро изсвириха и запушиха.

Скути изквича като някой мъник, скочи от седалката и се хвърли на пода.

Томи се уплаши да не се преобърнат. Имаше чувството, че колата се накланя. Вече имаше опит в преобръщанията, беше изпитал усещането, преди да започне търкалянето, и сега като че ли преобръщането беше неизбежно.

В умелите ръце на Дел обаче ягуарът остана върху настилката, извъртя се на триста и шейсет градуса и се закова на място.

Скути, като умно куче, което не искаше да бъде запратено отново на пода, изчака Дел да натисне газта до тенеките. Изкатери се до Томи едва след като колата се стрелна напред.

Като погледна през задното стъкло, Томи видя как камионът яростно се мъчи да спре на улицата, от която бяха излезли. Дори върховите шофьорски умения на свръхестественото същество – дали в ада имаха магистрала, по които демоните можеха да се упражняват? – се оказаха недостатъчни да принудят огромния влекач да вземе изведнъж острия

завой. Основните закони на физиката все още бяха валидни. Съществуването сега просто се опитваше да спре тежката машина.

Със свирещи гуми влекачът подмина пресечката и се изгуби нататък.

Томи отпрати горещи молби към небето камионът да се разпадне.

Когато ягуарът вдигна над сто километра, майка Фан възкликна от предната седалка:

– Момиче, ти караш като някой шантав частен детектив от книгите.

– Благодаря – кимна доволно Дел.

Майка Фан извади нещо от чантичката си.

Томи не видя да види какво точно държеше в ръка, но му стана ясно, когато чу поредица от характерни електронни звуци.

– Какво правиш, мамо?

– Обаждам се.

– По какво?

– По клетъчен телефон – небрежно отвърна тя.

Той удивен попита:

– Ти имаш клетъчен телефон?

– Защо не?

– Аз си мислех, че клетъчните телефони са само за големите клечки.

– Вече не са. Всички имат клетъчни телефони.

– Аха. Освен това си мислех, че е прекалено опасно да се говори по телефона в движение.

– Аз не карам колата, а се возя.

– За Бога, Томи – обади се Дел, – говориш така, като че ли живееш в Средните векове.

Той отново се обърна назад. Цяла пряка зад тях камионът отново се беше показал на улицата, от която бяха завили. Не се беше разпаднал. Беше цял-целеничък и невредим.

Някой сигурно отговори на позвъняването на майка Фан, защото тя се представи и заговори на виетнамски.

На по-малко от пряка и половина зад тях тежката машина завиваше на кръстовището.

Томи погледна часовника си.

– По кое време се зазорява?

– Не знам – отвърна Дел. – Остава може би половин час, може би четирийсет минути.

– Твоята майка сигурно щеше да знае с точност до минутата, до

секундата.

– Сигурно – съгласи се Дел.

Макар Томи да разбираше само откъслечни думи от онова, което говореше майка Фан, му беше съвсем ясно, че е вбесена от нещо, което човекът от другия край на линията ѝ бе казал. Синът ѝ се намръщи от тона ѝ и беше доволен, че самият той не беше обект на нейния гняв.

Зад тях камионът се приближаваше. Дистанцията помежду им беше сведена до една пряка.

Томи разтревожен се обади:

– Дел!

– Виждам – увери го тя, като пак погледна в огледалото, а после отново увеличи скоростта, макар че те и така се движеха опасно бързо през жилищния квартал.

След пореден порой от ругатни на вьетнамски майката на Томи изключи клетъчния телефон и измърмори:

– Глупава жена.

– Хайде да сменим темата – посъветва я Дел.

– Не говоря за тебе – поясни майка Фан. – От тебе добро не може да се очаква, ти си лоша и опасна, но не си глупава.

– Благодаря – смънка Дел.

– Говоря за Ки. Глупава жена.

– Кой? – попита Томи.

– Госпожа Ки Транг Дай?

– Глупава жена.

– Освен, че е глупава, коя е тя?

– Фризьорката.

Томи си призна:

– Все още нямам представа защо трябва да ходим при някаква фризьорка.

– Трябва да си направиш прическа – пошегува се Дел.

Моторът на ягуара бучеше така силно, че майка Фан трябваше почти да крещи, за да я чуят.

– Тя не е само фризьорка. Тя ми е приятелка. С нея и още няколко дами всяка седмица играем *ма-джонг*, а понякога и бридж.

– Отиваме на закуска и на една хубава игра ма-джонг – съобщи Дел на Томи.

Майка Фан поясни:

– Ки е на моята възраст, но е различна.

– Какво ѝ е различното? – поинтересува се Томи.

– Ки е много старомодна, свикнала е с виетнамските обичаи и не може да се приспособи към новия свят, не иска нищо да се промени.

– О, ясно – съгласи се Томи с ирония. – Тя е съвършено различна от тебе, мамо.

Той се обърна на седалката си и погледна разтревожен през задното стъклото. Камрионът сега беше още по-близо, може би само на две трети от пресечката.

– Ки – продължи майка Фан – не е от Сайгон като нашето семейство, не е родена гражданка. Тя е от пущинаците, от някакво забутано село по поречието на река Ксан, близо до границата с Лаос и Камбоджа. По река Ксан има само джунгли. Но някои хора там са странни, имат странни умения.

– Какви странни умения? – попита Томи.

– Те правят магии. Но не уменията на глупавия Роланд Айрънрайт, който вади заек от шапката си и Май го намира за умен.

– Магия – механично повтори Томи.

– Бяла магия за любов и успех в бизнеса. А също и черна магия.

– Какво е това черна магия?

– Разговарят с мъртвите – зловещо произнесе майка Фан, научават тайни за земята на мъртвите, заставят мъртвите да ходят и да работят като роби.

Огромният влекач вече беше на половин пряка зад тях. С приближаването воят на мотора му започна да надвива шума от мотора на ягуара.

Дел изтръгваше от колата всичко, на което беше способна, но продължаваше да изостава.

Майката на Томи продължи:

– Магията на хората по поречието на Ксан изкарва духовете от тъмния подземен свят и отправя проклятие към враговете на магьосника.

– Тая река Ксан явно е част от планетата, която е под влияние на зли извънземни сили – заключи Дел.

– Госпожа Ки знае тази магия. Знае как да накара умрелия да се измъкне от гроба си и да убие, когото му е заръчано да убие. Как да използва жабешки вътрешности, накиснати във вълшебен еликсир, който да накара сърцето и черния дроб на врага да се превърнат в каша. Как да урочаса някоя блудница и тя да роди дете с човешка глава, кучешко тяло и рачешки щипци вместо ръце.

– И ти играеш ма-джонг с такава жена! – разгневен възкликна Томи.

– Понякога и бридж – напомни майка Фан.
– Но как си могла да се свържеш с такова чудовище?
– Не забравяй почитта към по-възрастните, момчето ми. Госпожа Дай е много по-голяма от тебе. А и не е чудовище. Като изключим глупостта с парцалената кукла, тя е добра жена.

– *Тя се опитва да ме убие!*

– Няма такова намерение.

– Тя наистина се опитва да ме убие.

– Недей да крещиш и да се държиш шантаво като вманиачения си смахнат детектив от твоите книжлета.

– *Тя се опитва да ме убие!*

– Опитва се само да те сплаши, така че да уважаваш повече нашите стари виетнамски традиции.

Зад тях чудовището наду въздушната сирена на тежката машина – три дълги сигнала, с които ликуващо известяваше, че краят на жертвата му приближава.

– Мамо, това същество вече уби трима невинни мъже тая вечер и със сигурност ще убие *мене*, ако може.

Майката на Томи със съжаление въздъхна.

– На Ки Транг Дай магията не винаги й се удава така, както би желала.

– Какво?

– Докато е приготвяла парцалената кукла, сигурно е пропуснала да сложи някоя от необходимите магически съставки или пък с погрешна въздушна дума е призовала някой страховит демон от подземния свят. Станала е грешка.

– *Грешка ли?*

– Всеки понякога допуска грешки.

– Затова са и заклинанията за разваляне – обади се Дел.

– Заклевам се, че ще убия госпожа Ки – процеди вбесено Томи.

– Не ставай глупав – сгълча го майка Фан. – Ки Транг Дай е добра жена, а ти не би убил една добра жена.

– Тя *не е* добра жена, по дяволите!

– Томи, друг път не съм те виждала толкова вбесен – с укор в гласа каза Дел.

– Ще я убия – предизвикателно повтори Томи.

Майка Фан подхвана:

– Госпожа Ки никога не използва магията за собствена облага, не забогатява чрез нея, а си работи честно като фризьорка. Използва

магията само един-два пъти годишно, за да помогне на хората.

– Е, това на мене ни най-малко не ми помогна – отсече Томи.

– Аха – убедено кимна Дел. – Всичко е ясно.

– Какво? – погледна я Томи. – Какво ти е ясно?

Въздушната сирена на камиона изсвири отново.

Дел се обърна към майката на Томи.

– Смятате ли да му кажете?

– Ти не ми харесваш – напомни ѝ майка Фан.

– Просто не ме познавате достатъчно добре.

– Никога няма да те опозная повече.

– Нека първо да обядваме заедно, пък тогава ще видим.

Томи изведнъж се почувства почти заслепен от внезапно прозрение. Изкрещя вбесен:

– Мамо, за Бога, ти да не си *поискала* от това чудовище, от тая откачена Дай, да приготви парцалената кукла?

– Не! – тръсна глава майка му. Извърна се и го погледна в очите, докато той се накланяше към нея от задната седалка. – Никога. Ти понякога си неразумен и неблагодарен син, не искаш да станеш лекар, да работиш в пекарната, главата ти е пълна с глупави мечти, но по сърце не си лошо момче, никога не си бил лошо момче.

Думите ѝ трогнаха Томи. В течение на годините тя премерваше похвалите си скъпернически, с капкомер, така че признанието ѝ, че той – макар и безразсъден – не е наистина лошо момче... е, това вече беше пълна купа майчина любов.

– С Ки Транг Дай и с другите госпожи играем ма-джонг. Играем на карти. А докато играем, си говорим. Разказваме си чий син е влязъл в банда, чий съпруг е изневерил. Говорим си за работата на децата, за лудориите на внуците. Аз им разказвам за тебе – как си се отдалечил от семейството, от самия себе си, как се откъсваш от корените си, мъчиш се да бъдеш чист американец, но не можеш и ще се провалиш.

– Аз *наистина* съм американец – възрази Томи.

– Никога няма да бъдеш – увери го тя, а очите ѝ бяха изпълнени с любов и страх за него.

Томи бе обзет от ужасна тъга. Майка му всъщност искаше да каже, че тя никога няма да се почувства американка, че тя се е провалила. Бяха ѝ отнели родината, а нея бяха преместили в свят, където никога нямаше да се чувства у дома, въпреки че тук беше славната земя на голямото изобилие, на гостоприемството и на свободата. Американската мечта, която Томи с такава страст жадуваше да осъществи най-пълно, за нея

беше постижима, но с цената на ограничения. Той бе пристигнал отвъд океана достатъчно млад, за да се преустрои изцяло, но тя завинаги щеше да пази в сърцето си Стария свят, а носталгията по неговите достойнства и красоти щяха да се усилват от времето и разстоянието. Тази носталгия пораждаше меланхоличен унес, от който тя нямаше никога да се отърси. И тъй като не можеше да стане американка в душата си, за нея беше трудно – ако не и невъзможно – да повярва, че е възможно децата ѝ да се преобразят, така че естествено се тревожеше да не би стремленията им да ги доведат до разочарования и горчивина.

– Аз *наистина* съм американец – повтори тихо Томи.

– Не съм карала глупавата Ки Транг дай да прави парцалена кукла. Тя сама решила да те изплаши. Научих го едва преди два часа.

– Вярвам ти – увери я Томи.

– Ти си добро момче.

Той се пресегна към предната седалка.

Майка Фан пое ръката му и я стисна.

– Хубаво, чене съм сантиментална като моята майка – подхвърли Дел. – Щях така да се разплача, че нямаше да виждам пътя.

Вътрешността на ягуара вече бе изпълнена с ярката светлина на фаровете на влекача, който се беше доближил плътно зад тях.

Въздушната сирена изтръби веднъж-дваж и ягуарът се разтнесе от вибрациите.

Томи вече не смееше да се извърне.

– Винаги съм се тревожила за тебе. – Госпожа Фан вече с мъка надвикваше шума от мотора на влекача, който сега бучеше като самолетен двигател. – И никога не съм имала никакви проблеми с Май, която винаги е била тъй кротка и послушна. Сега ни идва да потънем вдън земя, а ужасния фокусник в Лас Вегас ще се смее на глупавата стара вьетнамска майка и с нещастната ѝ дъщеря ще народят куп магьоснически бебета.

– Колко жалко, че Норман Рокуел³ е умрял – въздъхна Дел. – Той би създал такава чудесна картина от това.

– Тази жена не ми харесва – съобщи този път на Томи майка Фан.

– Знам, мамо.

– От нея добро не чакай. Сигурен ли си, че не си я познавал до вчера?

3. *Норман Рокуел (1894–1978)* – американски художник, известен най-вече с илюстрациите си, в които дава носталгична и идеализирана картина на американското ежедневие.

– Снощи я срещнах за първи път.

– И не си имал срещи с нея?

– Никакви срещи.

– Завий наляво на следващия ъгъл – нареди майка Фан на момичето.

– Шегувате ли се? – попита Дел.

– Завий наляво на следващия ъгъл. Почти стигнахме къщата на Ки Транг Дай.

– Трябва да си махна крака от газта, за да взема завоя, а ако намаля скоростта, демонът на госпожа Дай ще връхлети право върху нас.

– Карай по-добре – посъветва я майка Фан.

Дел я изгледа мрачно.

– Вижте какво, госпожо, аз съм шофьор на състезателни коли от световна класа и съм участвала в ралита по цялата планета. Никой в света не кара по-добре от мене. Освен майка ми може би.

Майка Фан ѝ подаде клетъчния телефон.

– Тогава се обади на майка си и виж какво ще те посъветва тя.

Все така навъсена, Дел предупреди:

– Внимавайте!

Томи пусна ръката на майка си, плъзна се обратно на своята седалка и заопипва за предпазния колан, който се беше оплел.

Скути потърси спасение на пода пред седалката си, точно зад гърба на Дел.

Като не можа да размотае достатъчно бързо колана си, за да го закопчае, Томи последва примера на кучето и се провря и сгуши на пода между предната и задната седалка и така се надяваше да оцелее и да не изхвърчи от колата при неизбежния сблъсък.

Дел закова спирачките.

Ревящият влекач ги блъсна отзад, но не особено силно, после се отклони.

Дел отново натисна спирачките. Колелата отново изсвириха и Томи долови мириса на горяща гума.

Този път камионът ги удари по-силно, отпраните тенекии яростно задраха, а ягуарът се разтресе като пред разпадане. Томи си удари главата в гърба на предните седалки.

Купето на ягуара беше така ярко осветено от фаровете на огромния камион, че Томи съвсем ясно виждаше муцуната на кучето срещу себе си. Скути се хилеше.

Дел отново удари спирачки, направи остър завой надясно, но само

за да заблуди демона, тъй като голямата машина маневрираше по-трудно от колата. Едва тогава тя зави наляво, според указанията на майка Фан.

Томи не виждаше нищо от мястото си, но знаеше, че Дел не бе успяла да се измъкне изцяло от платното, по което се движеше камионът, защото, докато завиваха, той отново ги удари – наистина в самия край на ягуара, но затова пък с огромна сила. Ударът накара ушите на Томи за запищят и го разтърси до мозъка на костите му, а колата се завъртя. Направиха пълен кръг, после още един и навярно трети; Томи се почувства като запратен в огромна центрофуга за сушене на дрехи.

Гумите заораха настилката, после изгърмяха една по една, а каучуковите остатъци силно изплюяха по тенекиите на колата; голите джанти задраха по платното. От колата се откъснаха и други парчета, които изтропаха по шасито, преди да изчезнат встрани.

Но ягуарът не се преобърна. Престана да се върти, като все още свистеше и трещеше, но остана на четирите си колела.

Томи се надигна от теснотията между предните и задните седалки и погледна назад.

Кучето също застана при прозореца, ухо до ухо с него.

Както и предният път, камиона беше подминал кръстовището.

– А *това* каране как ви се видя? – гордо попита Дел.

– След това никой няма да застрахова вече колата ти – отвърна майка Фан.

Лабрадорът до Томи изскимтя.

Но Деливъранс Пей не беше в състояние да развие някаква скорост с ягуара в сегашното му окаяно състояние. Бързата спортна кола сега беше истинска развалина – пухтеше с мъка, шумно тракаше и скърцаше, съскаше, свистеше, клатеше се и залиташе, изпускаше пара, масло и спирачна течност – като някой от пикапите таратайки, които комичните герои карат във филмите.

Зад тях тежката машина правеше маневра, за да влезе от кръстовището в уличката, на която се бяха озовали.

– Трябва да сме спукали поне две гуми – съобщи Дел, – а и нивото на маслото бързо пада.

– Вече сме наблизко – успокои я майката на Томи. – Вратата на гаража към къщата ще е отворена; ще вкараш колата и ще бъдем в безопасност.

– Каква врата към гараж? – попита Дел.

– Гаражът към къщата на госпожа Дай.

– О, да, вещицата фризьорка.

– Тя не е вещица. Просто е от поречието на Ксан и е научила някои неща за правенето на магии още като момиче.

– Съжалявам, ако съм ви обидила – извини се Дел.

– Ето там, през две къщи вдясно, лампите светят. Вратата на гаража е отворена – Ки Дай ще я затвори, след като вкараш вътре колата, и всички ще сме в безопасност.

Демонът шофьор смени скоростите и грамадната машина влезе в уличката зад тях. Фаровете осветиха купето през задния прозорец.

Скути отново изскимтя. После облиза Томи по лицето или да го убеди, че всичко е наред, или за сбогом.

Томи обърса бузата си и се обърна напред.

– Но как можем да бъдем в безопасност? Утрото още не е настъпило. Нещото ще има грижата да ни довърши.

– Тук не може да ни последва – обясни майка му.

– Уверявам те, ще прегази цялата къща – разпалено заяви Томи.

– Не. Ки е направила куклата, тя е извикала духа от подземния свят, така че не му е разрешено да наранява нея. Той не може да влезе в къщата освен ако самата Ки Транг Дай не го покани.

– При цялото ми уважение, мамо, аз не мисля, че можем да разчитаме чак на такава любезност у духовете.

– Не, майка ти навярно има право – възрази Дел. – Свръхестественният свят се ръководи от собствени закони, както и ние се съобразяваме със законите на физиката например.

В светлината от фаровете на камиона Томи поклати глава.

– Ако това проклето нещо връхлети с тази огромна машина в къщата име убие, на кого да се оплача – на Алберт Айнщайн или на папата?

Дел зави надясно по алеята и колата със скърцане и скрибуцане влезе в отворения и осветен гараж. Когато най-сетне спря, моторът се закашля и изгасна. Диференциалът щракна и задната част на колата се стовари върху циментовия под.

Зад тях голямата подвижна врата се спусна на мястото си.

Майката на Томи излезе от колата.

Когато тръгна след нея, Томи чу острия звук от въздушните спирачки на камиона отвън. По звука той прецени, че машината е спряла до тротоара пред къщата.

Една слаба, подобна на птица вьетнамка, с ръст на дванайсетгодишно момиче и миловидно като на кукла лице, стоеше на прага на вътрешната врата между гаража и къщата. Носеше розов анцуг и

маратонки.

Майка Фан размени няколко думи с нея на виетнамски с нея, а после я представи като Ки Транг Дай.

Госпожа Дай застана смутено пред Томи.

– Толкова съжалявам за грешката си. Ужасно глупава грешка. Тя ме накара да се чувствам като безполезна и невежа стара глупачка; искаше ми се да се хвърля в яма с водни усойници, само че тук няма нито яма, нито усойници. – Тъмните ѝ очи плувнаха в сълзи. – И сега много искам да се хвърля в такава яма.

– Е – обърна се шеговито Дел към Томи, – смяташ ли да я убиеш за наказание?

– Може би няма.

– Слабак такъв.

Отвън мотора на камиона още работеше на празни обороти.

Госпожа Дай преглътна с мъка сълзите си и се обърна към Дел. Огледа я строго цялата от главата до петите и попита подозрително:

– Вие коя сте?

– Напълно непозната.

Госпожа Дай въпросително вдигна вежди към Томи.

– Вярно ли е?

– Вярно е – кимна той.

– И не сте гаджета?

– Всичко, което знам за него, е името му – обясни Дел.

– Пък и него почти никога не може да го произнесе правилно – увери Томи госпожа Дай. Погледна към голямата врата на гаража, като че ли очакваше моторът на камиона изведнъж да форсира и...

– Вижте, наистина ли сме в безопасност тук?

– Да. А още по-безопасно е в къщата, но... – Госпожа Дай стрелна с поглед Дел, като че ли не ѝ се искаше да допусне в дома си тази безспорна съблазнителка на виетнамски младежи.

Дел прошепна на Томи:

– Мисля, че бих могла да намеря няколко усойници, ако ти се заемеш да изкопаеш ямата.

Майка Фан заговори на Ки Транг Дай на виетнамски.

Вещицата фризьорка гузно сведе очи, закима и накрая въздъхна.

– Добре. Влезте вътре. Но у нас чистотата е на особена почит. Това домашно куче ли е?

– Не беше, но аз го опитомих – отвърна Дел. После намигна на Томи и прошепна: – Не можах да се съържа.

Госпожа Дай го поведе към къщата покрай пералното помещение, кухнята и столовата.

Томи забеляза, че задните части на маратонките ѝ бяха вградени от ония светещи лампички, които святкаха последователно от ляво на дясно – явно като мярка за безопасност за ония заклетии бегачи, които се упражняват и нощем, макар че в този тип обувки имаше нещо специфично ласвегаско.

В дневната госпожа Дай съобщи:

– Ще изчакаме тук да съмне. Злите духове ще си отидат призори и всичко ще бъде наред.

Дневната беше своеобразен музей на вьетнамския бит от годините на окупацията – смесица от семпли китайски и френски мебели в комбинация с две тапицирани американски канапета. Над едното канапе висеше картина „Светото сърце на Иисус“. В ъгъла имаше яркочервен будистки олтар с поднесени отгоре пресни плодове. От керамичните свещници димяха пръчки тамян.

Госпожа Дай седна на масивен стол с китайски декорации, чиято мека седалка бе покрита със златно-бял брукат. Столът беше толкова огромен, че дребната, облечена в розово женица сега заприлича още повече на дете; проблясващите ѝ маратонки не достигаха пода.

Госпожа Фан свали дъждобрана, но не и палтото, и се насочи към старомоден фотьойл във френски стил, на който седна със събрани крака и с чантичка в скута.

Томи и Дел седнаха на крайчето на канапето, а Скути – на пода в краката им, като любопитно оглеждаше двете вьетнамки.

Отвън моторът на камиона още работеше на празни обороти.

През един от прозорците до входната врата Томи виждаше част от машината с всичките запалени фарове, но не и кабината с демона шофьор.

Госпожа Дай погледна часовника си и каза:

– До разсъмване остават двайсет и две минути, после никой няма да има защо да се тревожи, всички ще сме доволни... – Погледна предпазливо майка Фан. – И никой няма вече да се сърди на приятелите. Някой иска ли чай?

Всички вежливо отказаха.

– Нищо не ми коства да го направя – настоя госпожа Дай.

Всички отново любезно отказаха.

След кратко мълчание Дел се обади:

– Значи сте родена по поречието на река Ксан и сте отраснали там?

Лицето на госпожа Дай светна.

– О, това е прекрасно място! Били ли сте там?

– Не – призна Дел. – Макар че винаги съм искала.

– Прекрасно, прекрасно – разпалено продължи госпожа Дай и плесна с малките си ръце. – Джунглите са така сочнозелени и сенчести, въздухът е плътен и изпълнен с уханието на растенията. Човек може да се задуши от аромата им. Има толкова много цветя и змии. Сутрин маранята и червено-златна, а омарата привечер става нежнолилава; пиявиците са дълги и дебели като кренвирши.

Томи измърмори:

– Чудесно, чудесно, а всички възкръснали умрели хора, които възкресяват с магиите си, ви работят като роби в оризищата.

– Моля, не ви разбрах? – вдигна глава госпожа Дай.

– Томи, не забравяй уважението към по-възрастните – мрачно го изгледа майка му.

Томи се въздържа от отговор и Дел се обърна към домакинята:

– Госпожо Дай, кога момиче забелязвали ли сте нещо странно в небето над река Ксан?

– Какво странно нещо?

– Ами странни летящи предмети например.

– В небето ли?

– Нещо като летящи апарати във формата на диск.

– Летящи чинии в небето? – стреснато възкликна госпожа Дай.

На Томи му се стори, че чу нещо отвън. Приличаше на шума от тряскаща се врата на камион.

Като се облегна леко назад, Дел продължи:

– В селото, където сте израснали, госпожо Дай, разказваха ли се истории за дребнички хуманоидни същества, живеещи в джунглите?

– Колко ниски? – попита госпожа Дай.

– Ами около метър и двайсет, със сивкава кожа, закръглена глава и огромни, *хипнотизиращи* очи.

Ки Транг Дай погледна към майка Фан за помощ.

– Тя просто не е много наред – обясни майка фан.

– Загадъчни светлини нощем – продължи Дел, – пулсиращи светлини, които силно привличат? Имало ли е такива неща по поречието на Ксан?

– В джунглите вечер е много тъмно. Много е тъмно и в селото. Няма електричество.

– В детството си – опита пак Дел – случвало ли ви се е да загубите

съзнание и после да не помните нищо?

Все така озадачена, госпожа Дай смотоледи:

– Наистина ли никой не иска чаша горещ чай?

Дел продължи да говори сякаш на себе си.

– Сигурна съм, че тая река Ксан е била обект на опасно и лошо извънземно влияние.

По предната веранда отекнаха тежки стъпки.

Томи се напрегна, зачака и когато на вратата се почука, рязко скочи от канапето.

– Не отваряйте вратата – посъветва ги госпожа Дай.

Скути изпълзя предпазливо до входната врата. Подуши прага, долови миризма, която не му хареса, изскимтя и бързо се върна при Дел.

На вратата отново се почука – по-силно и по-настоятелно.

Госпожа Дай извика:

– Не можеш да влезеш.

Демонът веднага изтропа пак, този път така силно, че вратата се разтресе, а резето издрънча.

– Махай се – настоя госпожа Дай. После се обърна към Томи. – Остават само осемнайсет минути, после всички ще сме в безопасност.

– Сядай, Туонг – обади се майка Фан. – Така само ни изнервяш всички.

Томи не можеше да откъсне поглед от входната врата, докато някакво движение пред едно от страничните пердета привлече вниманието му. Змиеокият дебелак надничаше през него.

– Нямаме дори пистолет – изохка Томи.

– Не ни трябва пистолет – успокои го майка Фан. – Имаме нещо по-добро – госпожа Дай. Сядай и се запаси с търпение.

Нещото отиде до прозорчето от другата страна на входната врата и впери поглед в Томи и оттам. Удари с кокалчета стъклото.

Томи повторно се оплака на Дел.

– Нямаме дори пистолет.

– Имаме си госпожа Дай – заяви и Дел. – Винаги можеш да я завъртиш за глезените и да я използваш като сопа.

Ки Транг Дай се закани с вдигнат пръст на съществото.

– Аз те направих и аз ти казвам да се махаш, така че махни се!

Демонът се отдръпна от прозорчето. Стъпките му изтропаха по верандата и по предните стъпала.

– Видя ли? – кимна към вратата майка Фан. – Сега сядай, Туонг, и се дръж прилично.

Томи разтреперан приседна на канапето.

– То наистина ли си отиде?

– Не – отвърна госпожа Дай. – Сега обикаля къщата да види не съм ли оставила някоя врата или прозорец.

Томи отново скочи на крака.

– Възможно ли е да сте оставили нещо отворено?

– Не. Не съм глупачка.

– Но вече допуснахте една голяма грешка – напомни й Томи.

– *Туонг!* – ахна майка Фан, възмутено от грубостта му.

– Какво толкова – сопна се Томи, – наистина беше така. Допусна ужасна грешка, така че какво й пречи да направи и втора?

Госпожа Дай попита нацупено:

– Заради една грешка цял живот ли трябва да се извинявам?

Томи почувства, че главата му ще се пръсне от напрежение и потърка с ръка челото си.

– Това са глупости. Това е просто невъзможно.

– Възможно е – възрази госпожа Дай.

– Не, трябва да е някакъв кошмар.

Дел се обърна към останалите две жени.

– Той просто не е подготвен за това. Не гледа сериите за възрастни по телевизията.

– Не гледаш сериите за възрастни? – учуди се госпожа Дай.

Като тръсна глава, и госпожа Фан се намеси.

– Навярно гледа само глупави детективски предавания, вместо хубавите образователни програми.

От различни места в къщата долетяха звуци от тропане по прозорците и изпробване на бравите.

Скути се сгуши до Дел, а тя го погали, за да го успокои.

– Какъв дъжд вали само – подхвърли госпожа Дай.

– Пък и толкова рано за сезона – съгласи се майка Фан.

– Напомня ми за дъжда в джунглите, толкова е обилен.

– След сушата лани не е лошо да повали.

– Е, тази година няма да има суша.

Дел попита:

– Госпожо Дай, във вашето село във Виетнам стопаните попадаха ли на кръгове по нивите си, на необясними слегнати участъци там? Или на големи овални участъци в оризищата, където нещо може да се е приземявало?

Майка Фан се приведе в стола си към госпожа Дай.

– Туонг не иска да повярва, че демонът тропа по прозорците под носа му, иска да си мисли, че това е само кошмар, но за сметка на това вярва, че Снежният човек съществува.

– Снежният човек ли? – Госпожа Дай сложи ръка пред устата си, за да не прихне.

Чудовището отново изтропа по стъпалата към верандата. Появи се на прозореца вляво от вратата. Блестящите му змийски очи излъчваха безумна ярост.

Госпожа Дай погледна часовника си.

– Времето напредва.

Томи се бе свил на дивана и целият се тресеше.

Госпожа Дай се обърна към майка Фан.

– Толкова съжалявам за Май.

– Тя разби сърцето на майка си – призна майката на Томи.

– Ще съжалява за това – уверено заяви госпожа Дай.

– Толкова усилия положих да я науча да живее както трябва.

– Тя се оказа прекалено слаба, а фокусникът – хитър.

– Туонг даде лош пример на сестра си – призна майка Фан.

– С цялото си сърце ти съчувствам – хвана ръката ѝ госпожа Дай.

Като направо вибрираше от напрежение, Томи се провикна:

– Не може ли да поговорим за това по-късно, ако дочакаме това време?

Чудовището на прозореца нададе пронизителен, протяжен вой, който звучеше повече като електронен писък, отколкото като животински глас.

Госпожа Дай стана от китайския си стол, обърна се към прозореца, сложи ръце на бедрата си и нареди:

– Стига си крещял, проклетнико! Ще събудиш съседите.

Съществуването притихна, но изгледа госпожа Дай с почти същата омраза, с каквата гледаше Томи.

Кръглото лице на дебелака изведнъж се разцепи от брадичката до челото, както беше станало, когато се бе катерило по перилата на яхтата в пристанището Нюпорт. Половинките на лицето се обелиха и зелените очи щръкнаха от двете страни на черепа; от цепката в средата изсочиха десетина тънки като камшици разчленени пипала, които започнаха да се гърчат около смукало, изпълнено със скърцащи зъби. Чудовището опря лице в стъклото и израстъците му започнаха да се плъзгат бясно по повърхността.

– Няма да ме уплашиш – пренебрежително заяви госпожа Дай. –

Сега си събери наново лицето и се махай.

Плъзгащите се пипала се върнаха в черепа и разполовеното лице отново се сля в еднородната глава на дебелака, макар и със зелените змийски очи на демона.

– Виждаш ли – заяви майка Фан, която още седеше безучастна с чантичката си в скута. – Не ни трябвават pistolети, когато си имаме Ки Транг Дай.

– Внушително е – съгласи се Дел.

Съществото, залепнало на прозореца, с явни признаци на объркване, издаде умолителен, отчаян вопъл.

С проблясващите светлинки отзад на обувките, госпожа Дай направи три стъпки към прозореца и махна на чудовището с обърнати длани.

– Хайде – нетърпеливо му викна тя, – от това чашата на търпението на демона преля и той строши прозореца с тлъстия си юмрук.

Строшеното стъкло се пръсна на хиляди парченца вътре в стаята. Госпожа Дай направи три стъпки назад, блъсна се в китайския стол и промърмори:

– Това не е хубаво.

– Не е хубаво? – изкрещя Томи. – Какво искате да кажете с това „не е хубаво“?

Дел се надигна от канапето.

– Искаше да каже, струва ми се, че никак не е хубаво, дето отказахме последната чаша чай, която някога ще имаме възможност да изпием.

Госпожа Фан стана от фотьойла си във френски стил. Заговори на Ки Транг Дай бързо на вьетнамски.

Накрая майка Фан, изглежда, се разтревожи, защото изохка:

– Ох, Боже.

Тонът, с който майка му изрече тия две думи, накара Томи да почувства как ледена тръпка преминава по гръбнака му.

В началото съществото на прозореца изглеждаше смутено от собствената си смелост. Все пак това беше територията на фризьорката магьосница, която го беше извикала от ада... или от мястото, което обитаваша съществата, викани от хората по поречието на Ксан. Загледа се учудено в няколкото назъбени парчета стъкло, които още стърчаха от рамката. То без съмнение се чудеше защо не бе запратено обратно в серните ями на подземния свят.

Госпожа Дай си погледна часовника.

Томи също погледна часовника си.

Тик-так.

С ръмжене и смутен вой демонът прескочи счупения прозорец и влезе в дневната.

– По-добре застанете заедно – посъветва ги госпожа Дай.

Томи, Дел и Скути заобиколиха масичката за кафе и застанаха плътно до майка Фан и госпожа Дай.

Змиеокият дебелак вече не носеше шлифера с качулка. Пожарът на яхтата би трябвало да е изгорил всичките му дрехи, но – интересно – те бяха само леко опърлени, като че ли имунитетът му към огъня се простираше и върху облеклото, което носеше. Черните му обувки бяха издраскани и кални. Мръсните смачкани панталони, раздърпаните и простреляни риза, жилетка и сако, острият мирис на пушек, който се носеше на талази от съществото, в съчетание с чисто бялата кожа и нечовешки-те очи му придаваха неповторимата привлекателност на жив труп.

Половин минута или повече демонът остана да се колебае, явно притеснен, като може би очакваше наказание за оскверняване на свещения дом на госпожа Дай.

Тик-так.

После се затресе. Пухкавите длани се свиха в юмруци, отпуснаха се, пак се свиха в юмруци. Той облиза устни с дебелия си розов език и изкрещя към тях.

Последният срок е призори.

Небето зад прозорците беше още тъмно, макар че беше почнало да просветлява.

Тик-так.

Томи се стресна от постъпката на госпожа Дай, която вдигна лявата си ръка към устата и жестоко ухапа най-месестата ѝ част, под палеца – оттам потече кръв. После намаза кръвта по челото му като жрец, който прогонва болестта от разкаял се грешник.

Томи посегна да изтрие кръвта, но госпожа Дай го спря.

– Не, остави. На мене демонът не може да навреди, защото аз го извиках в парцалената кукла. Ако ти миришеш като мене, миришеш на моята кръв, той няма да разбере кой си всъщност, ще помисли, че съм аз и няма да те закача.

Докато нещото се приближаваше към тях, госпожа Дай намаза с кръвта си и челото на Дел, на майка Фан, а след известно колебание – и главата на Скути.

– Сега не мърдайте – шепнешком нареди тя. – Стойте неподвижно и мълчете.

Като съскаше и говореше неразбрано, съществото се приближи на трийсетина сантиметра от групата. Зловонният му дъх беше противен – смърдеше на мъртва изгоряла плът, на прегоряло мляко и гранясал лук, като че ли в предишния си живот беше изяло стотици хамбургери, а лошото храносмилане не го беше оставило на мира и в ада.

Дебеличките му бели длани с влажно припукване се превърнаха в разчленени щипци, подходящи за рязане и разкъсване.

Когато се вторачиха в Томи, лъчистите зелени очи като че ли погледнаха *през* него, сякаш чудовището искаше да проникне в най-съкровените дълбини на душата му.

Томи остана неподвижен. Мълчеше.

Демонът го подуши, но не както свинята души помията си, а по-скоро като експерт по вината, който преценява чаша отлежало бордо.

Със съскане чудовището се спря при Дел, като се забави по-малко, отколкото при Томи.

После дойде ред на госпожа Дай.

После на майка Фан.

Когато съществото се наведе да подуши Скути, лабрадорът отвърна по същия начин на вниманието.

Явно озадачен, че открива мириса на магьосницата по всички, демонът обикаляше групата, ръмжеше и си мърмореше на някакъв непознат език.

Без да се бяха наговаряли от по-рано, Томи и трите жени се подредиха в кръг, за да може лицата им, намазани с кръв, да бъдат насочени навън, към демона, докато той търсеше плячката си.

След като ги заобиколи веднъж, съществото отново насочи вниманието си към Томи. Приближи се на шест-седем сантиметра от него и го подуши. Лакомо вдъхна миризмата му. Подуши го пак. С отвратителен пляскащ звук лицето на дебелака се разшири и потъмня в люспеста муцуна на влечуго с широки ноздри. Вдиша бавно и дълбоко, задържа въздуха, издиша, вдиша още по-бавно и по-дълбоко.

Змиеокото чудовище отвори уста и изкрещя на Томи, но макар сърцето му да заби лудешки, Томи нито трепна, нито извика.

Накрая демонът издиша насъбрания въздух, като заля лицето на Томи със зловония, които едва не го накараха да повърне кафето и сладките, които беше ял в Голямата купчина.

Чудовището се замъкна до фотъйола във френски стил, където бе седяла майката на Томи, и събори чантичката ѝ на пода. Настани се в стола и сви убийствените си щипци в скута си... а след миг те отново се

превърнаха в ръцете на дебелака.

Томи се уплаши да не би майка му да се отдели от групата, да вдигне чантичката си и да прасне с нея демона по главата. Но тя с нетипична за нея съдържаност остана мълчаливо на мястото си, както я бе посъветвала госпожа Дай.

Тромавото същество облиза устни. После въздъхна отегчено.

Лъчистите зелени очи се превърнаха в нормалните кафяви очи на убития самарянин.

Демонът погледна часовника си.

Тик-так.

Като се прозя, той примигна към групата пред себе си.

Неочаквано чудовището се наведе напред, хвана с две ръце десния си крак и го приближи към лицето си. Устата му се разшири неимоверно много от ухо до ухо като устат на крокодил и то започна да натъпква ходилото, а после и целия дебел крак в раззинатата си паст.

Томи погледна през прозорците.

На изток по небето бе започнала да се разстила бледа руменина.

Като че ли не беше реално същество, а книжна японска скулптура. Демонът продължи да се свива сам в себе си и да става все по-малък и по-малък, докато накрая блесна нещо като светкавица, която не позволи да се види какво точно стана, и се превърна отново в парцалена кукла, точно каквато Томи бе видял на прага на дома си – нескопосана фигура от бял памук с черни шевове на мястото на очите и устата.

Като посочи розвеещото небе навън, госпожа Дай измърмори със задоволство:

– Днес ще бъде хубав ден.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Всички изчистиха кръвта от челата си с намокрени книжни салфетки.

Двете виетнамки седнаха край кухненската маса.

Майка Фан извади кутийка с мехлем от хладилника и превърза ухапаната ръка на фризьорката.

– Боли ли те?

– Добре съм, нищо ме няма – отвърна Ки Транг Дай. – Ще зарасне бързо, няма страшно.

Парцалената кукла лежеше кротко на масата.

Томи не можеше да откъсне очи от нея.

– Какво има в това проклето нещо?

– Сега ли? – попита госпожа Дай. – Повечето е пясък. Малко речна кал. Змийска кръв. И още някои неща, които е по-добре да не знаеш.

– Трябва да я унищожа.

– Тя вече не може да ти навреди. Аз сама ще я разваля – заяви госпожа Дай. – Ако не го направя по правилата магията ще остане.

– Тогава развалете я още сега, веднага!

– Трябва да почакам до обяд – слънцето да е високо, а в другата част на света да е нощ – тогава ще се развали магията.

– Това е логично – съгласи се с разбиране Дел.

Госпожа Дай се надигна от масата.

– Вече готови ли сте за чай?

– Искам да видя как това нещо става на парчета, а вътрешностите му се разпиляват на вятъра – настоя Томи.

– Не може да гледаш – възрази госпожа Дай, като вземаше чайник от бюфета. – Магията е работа на самата магьосница, никой друг не трябва да гледа.

– Кой го казва?

– Правилата са определени от древните магьосници от поречието на Ксан, не от мене.

– Сядай, Туонг, престани да се тревожиш, пий си спокойно чая – намеси се майка Фан. – Караш госпожа Дай да си мисли, че не ѝ вярваш.

Дел хвана Томи за ръка.

– Може ли да поговорим?

Тя го изведе от кухнята в столовата, а Скути ги последва.

Там Дел му прошепна:

– Недей да пиеш от чая.

– Какво?

– Може би има и други, не толкова демонични начини да се накара блудния син да се върне в стадото.

– Какви начини?

– Някаква отвара например, комбинация от екзотични треви, наркотици, шипка речна кал – кой знае? – продължи да шепне Дел.

Томи се извърна към отворената врата на кухнята и погледна. Майка му изваждаше и нареждаше сладки и парчета кейк, а госпожа Дай запарваше чая.

– Възможно е – продължи да шепне Дел – госпожа Дай да си е научила твърдо да те върне към добрите стари вьетнамски традиции и към семейството ти. Може би е започнала драстично с куклата, докато в крайна сметка една солидна доза от специалния магически чай ще свърши по-добра работа.

В кухнята госпожа Дай вече нареждаше чашите и чинийките на масата. Дяволската кукла лежеше там и кротко наблюдаваше приготвянето с очи от кръстосани конци.

Томи влезе в кухнята и съобщи:

– Мамо, мисля вече да си тръгвам.

Майка Фан вдигна глава от кейка, който режеше.

– Изпий си чая и хапни нещо, после тръгвай.

– Не, искам да си тръгна веднага.

– Не бъди груб, Туонг. Ще позвъня на баща ти, той ще мине оттук и ще ни вземе, на път към пекарната.

– Дел и аз си тръгваме веднага – настоя Томи.

– Нямате кола – припомни му тя. – Колата на тая луда жена е само купчина желязо в гаража.

– Но камионът е още отвън. Дори моторът му работи на празни обороти.

– Камионът е краден – намръщи се майка Фан.

– Ще го върнем – обеща Томи.

– А какво ще правим със строшената кола в гаража? – обади се госпожа Дай.

– Мъмингфорд ще изпрати някой да я вземе – обеща Дел.

– Кой?

– Моят иконом. Утре.

Томи, Дел и Скути излязоха в дневната и под краката им

заскърцаха стъкла от счупения прозорец.

Госпожа Дай и майка Фан ги последваха.

Докато Томи дърпаше резето на входната врата и я отключваше, майка му го попита:

– Кога ще те видя пак?

– Скоро – обеща той и последва Дел и Скути на верандата.

– Ела довечера на вечеря. Ще приготвя *ком тай кам*, любимото ти блюдо.

– Това звучи добре, мамо. С удоволствие ще дойда.

Госпожа Дай и майка Фан също излязоха на верандата и фризьорката попита:

– Госпожице Пейн, кога ви е рождения ден?

– На Коледа.

– Сериозно?

Като се спускаше по стъпалата, Дел подхвърли:

– На двайсет и първи октомври.

– Кое е вярното? – попита прекалено заинтересовано госпожа Дай.

– Четвърти юли – продължаваше Дел. А на Томи шепнешком обясни: – На тях винаги им трябва да знаят рождената дата, за да направят магията.

Като последва Дел към предната стълба, госпожа Дай отново подхвана:

– Имате прекрасна коса, госпожице Пейн. За мен е особено удоволствие да правя прически на жени с толкова хубави коси.

– Може би защото така си осигурявате по някой кичур за вашите магии – засмя се Дел и заобиколи камиона към шофьорската врата.

Томи отвори дясната врата на кабината и пусна кучето да влезе.

Майка му и госпожа Дай седяха една до друга на стъпалата на предната врата – едната с черни работни панталони и бяла блуза, другата с розов анцуг. Помаха им.

Томи вдигна ръка в отговор, метна се в кабината при кучето и затръшна вратата.

Дел вече беше зад волана и включи на скорост.

Когато Томи се обърна, двете жени продължаваха да махат. Той отново им отвърна.

Дел подкара голямата кола и Томи се оплака:

– Какво да правя сега? Наистина обичам майка си, но никога няма да стана пекар или лекар, изобщо някое от нещата, които тя би искала да стана, пък и не мога да прекарам остатъка от живота си, страхувайки

се да изпия чаша чай или да отворя входната си врата при извъняване.

– Всичко ще се оправи, любителю на тофу.

– Няма – възрази той.

– Остави това всеобщо отрицание. Негативното мислене нарушава самата тъкан на космоса. Малкото насочена към тебе негативност може да изглежда съвсем невинно нещо, но тя като нищо може да предизвика ураган в Канзас или снежна виелица в Пенсилвания.

Скути започна да ближе лицето на Томи, и той не се възпротиви. Явно беше страшно паднал духом, щом приемаше подобна влажна утеха.

– Знам точно какво трябва да се направи – заяви решително Дел.

– Сериозно? И какво е то?

– И ти знаеш, откакто се целунахме на въртележката.

– Каква целувка беше само!

– Така че за начало бихме могли да вземем самолета за Лас Вегас и да се оженим... ако бъдеш така любезен да ми направиш предложение, разбира се.

Скути го изгледа с очакване.

Томи малко се учуди от нейното предложение, но ни най-малко от собствените си думи:

– Деливъранс Пейн, дъщеря на Нед и Джулия-Розалин-Уайнона-Лилит, би ли се омъжила за мен?

– Ще е необходимо нещо много по-страшно от някаква дяволска кукла или бързо като плъх малко чудовище, за да ми попречи.

– Имаш прекрасна усмивка – забеляза той разнежено.

– Ти също.

Всъщност той не просто се усмихваше. Хилеше се глуповато като всеки влюбен.

Томи очакваше да вземат някой от редовните полети от летището „Джон Уейн“ до Лас Вегас, но майката на Дел имаше собствен лиърджет, който щеше да бъде готов за полет след петнайсет минути. Дел беше квалифициран летец.

– Освен това – подхвана тя, докато изминаваха последните метри до летището, след като бяха изоставили камиона – мисля, че колкото по-бързо свършим тая работа, толкова по-добре... по отношение на онова, което госпожа Дай може да е замислила. Когато се оженим, психическият ни капацитет нараства в геометрична прогресия. Увеличават се съпротивителните ни сили.

След няколко минути, докато се качваха на частния реактивен самолет, Дел продължи закачливо:

– А пък аз и без това искам да видя дали ще успея да счупя рекорда на мама. Тя се е оженила за татко деветнайсет часа след като са се запознали.

Томи погледна часовника си.

– Ти ми поднесе вечерята преди... около дванайсет часа.

– Ще успеем уморен ли си, скъпи?

– Чувствам се напълно отпочинал. А не съм мигнал през цялата нощ.

– Може пък и никога да не ти се наложи да спиш отново – окуражи го тя. – Спането е такава загуба на време.

Томи се настани на седалката за втория пилот, а Скути се разположи в помещението за пътници.

Полетяха на изток към утринното слънце, в небе, което вече не беше розово, а синьо като очите на Деливбранс Пейн.

Апартаментът им в хотел „Мираж“ включваше няколко просторни и пищно обзаведени стаи, които не се даваха на обикновени клиенти, а се пазеха за богатата клиентела, която редовно играеше хазарт в казиното на долния етаж. Макар че нито Дел, нито Томи възнамеряваха да заложат и един долар на масите, самото име Пейн предизвикваше такова внимание, каквото би получил и арабски принц с куфари, пълни с купища пари. Осемнайсет години след смъртта си Нед Пейн още се ползваше с репутацията на легендарен покерджия, а чувствата на хотелската управа към майката на Дел проличаха от многобройните въпроси за здравето ѝ, за заниманията ѝ в момента и за възможността да ги посети скоро.

Дори Скути бе посрещнат с внимание, милувки и почесвания, с галювни думички, които се използват при разговор с малки деца. Като добавка към огромните вази пълни със свежи цветя, чието ухание се усещаше във всяка от седемте стаи на апартамента, на стратегически места бяха поставени сребърни подноси с кучешки бисквитки.

От магазина за конфекция в хотелския търговски център изпратиха двама продавачи с препълнени колички. Час и половина след пристигането си Томи и Дел вече се бяха изкъпали и бяха подбрали сватбеното си облекло.

Той носеше черни обувки с пискюли, черни чорапи, сиви панталони, син блейзър, бяла риза и синя вратовръзка на райета.

– Изглеждаш страхотно – одобрително кима Дел.

Самата тя носеше обувки на висок ток, очертаваща великолепната ѝ фигура бяла копринена рокля с бяла дантела около шията и на китките и две бели орхидеи в косата.

– Прекрасна булка си – възхити се той.

– Нямам обаче воал.

– Е, няма нужда да прикриваме хубавото ти лице.

– Много си мил.

Те тъкмо се канеха да напуснат хотела и да се отправят към близката черква, когато кметът на Лас Вегас пристигна с плик, в който носеше непопълненото им брачно свидетелство. Беше висок, представителен човек със сребриста коса, облечен в скъп син костюм, с петкаратов диамантен пръстен на ръката.

– Мило момиче – поздрави кметът Дел и я целуна по челото, – ти си най-очарователното същество, което съм виждал. Как е Ингрид?

– Чувства се чудесно.

– Не ни посещава често. Ще ѝ предадеш ли, че горещо желая да я видя?

– Ще ѝ бъде много приятно, че хората все още си я спомнят.

– Не може да се каже, че само си я спомняме. Тя е незабравима.

– Е, може би издавам тайна – смънка Дел, – но съм сигурна, че ще имаш възможност да ѝ го кажеш сам.

Кметът прегърна Томи, като че ли двамата бяха баща и син.

– Това е голям ден, голям ден, момчето ми.

– Благодаря, сър.

Кметът отново се обърна към Дел:

– Скъпа, предполагам, че си поръчала лимузина за случая.

– Да, чака ни отвън.

– Тогава останете още две минутки тук, за да мога да надникна долу и да се уверя, че полицейският ескорт също е на линия.

– Ти си истинско бижу – възкликна Дел и трогната го целуна по бузата.

Когато кметът се отдалечи, Томи попита:

– Коя е Ингрид?

Докато се оглеждаше в декоративното огледало с мраморна рамка, Дел обясни:

– Някои хора казват така на майка ми.

– Естествено. Тя много ли ще се притесни, че няма да присъства на сватбата?

– О, тя е вече тук – щастливо съобщи Дел.

Томи, изглежда, все още можеше да се учудва.

– И как стана това?

– Аз ѝ позвъних веднага щом пристигнахме, още преди да се изкъпя, и тя е дошла с другия ни самолет.

Докато слизаха с асансьора, Томи възкликна:

– Как успяваш да уредиш всичко с такава скорост?

– Ти толкова дълго си избираше хавлията, че аз успях да телефонирам тук-там.

Огромната и необикновено дълга лимузина ги чакаше пред хотела, в сянката на покрития вход. Мъмингфорд стоеше до нея. Беше долетял от Нюпорт Бийч заедно с Ингрид.

– Госпожице Пейн – започна с подобаваща тържественост той, – позволете ми да ви изкажа най-добрите си пожелания за много щастие.

– Благодаря, Мъмингфорд.

– Господин Фан – продължи икономът. – Приемете моите искрени поздравления. Вие сте един щастлив млад човек.

– Благодаря, Мъмингфорд. Мисля, че съм повече от щастлив. Направо се чувствам като богоизбран. И не мога да престана да се удивлявам на всичко, което ми се случва.

– Самият аз – кимна сериозно Мъмингфорд, – се намирам в състояние на постоянно удивление, откакто започнах работа при госпожа Пейн. Не е ли прекрасно това?

Параклисът на всеобщото блаженство, едно от добре уредените места да сключване на брак в Лас Вегас, беше украсен с толкова много червени и бели рози, че Томи се уплаши да не получи пристъп на сenna хрема. Застана до перилата, като се опитваше да остане спокоен, и се заусмихва глупаво, тъй като помещението беше изпълнено с ухилени към него хора.

Предназначен първоначално за задоволяване на религиозните потребности на импулсивни, желаещи да се бракосъчетаят двойки, от други щати, които пристигат сами или с няколко души близки приятели, параклисът можеше да побере само шейсетина души. Макар да бяха научили за церемонията в последния момент, приятелите на семейство Пейн вече бяха заели всички места, а трийсетина души стояха прави в страничните зали на черквата.

Отдясно на Томи Роланд Айрънрайт, фокусникът, му прошепна:

– Отпусни се. Церемонията е ужасно лесна. Аз самият се ожених

само педи осемнайсет часа в същата църква.

Заобиколен от оркестър от девет души, Фран Синатра запя „Светът за мен е като струна“, както само той можеше да го изпълни, а госпожа Пейн даваше на Дел последни указания в задния вестибюл на параклиса.

После оркестърът подхвана „Ето, пристига булката“.

Скути тържествено се показа откъм вестибюла с букетче в уста, който бе донесъл за Томи.

Зад Скути вървеше Май, сестрата на Томи, която сияеше както никога досега. Носеше бяла кошница, пълна с розови листенца, които започна да пръска наоколо.

Тогава се появи Дел и всички насядали в параклиса са надигнаха, за да ѝ се усмихнат окуражително.

Франк успя някак да импровизира нови стихове, които вмъкна в „Ето, пристига булката“, без това да намали от красотата и тържествеността на песента. Всъщност неговото изпълнение обогати парчето и самият той звучеше не като певец към края на активния си изпълнителски живот, а като млад изпълнител на суинг от ранните години на джаза.

Когато Томи връчи букета на Дел и хвана ръката ѝ, за да я поведе към олтара, сърцето му преливаше от любов.

Свещеникът за щастие изпълни без протакане религиозните си задължения и точно както трябваше. Раоланд Айрънрайт разряза един пресен портокал и извади отвътре брачните пръстени.

След като свещеникът ги провъзгласи за мъж и жена в 11.34 часа сутринта, по-малко от осемнайсет часа след като се бяха запознали, Томи и Деливъранс се целуна силно и продължително – беше втората целувка в живота им, а зрителите радостно изръкопляскаха.

От мястото си пред оркестъра Франк се провикна към майката на Дел:

– Хей Шийла, миличка, ела тук да изпеем това парче заедно!

Майката на Дел отиде до него и като използваша един и същи микрофон, двамата изпълниха един забързан вариант на „Ти ми влезе под кожата“, който послужи и като сигнал за края на церемонията.

Докато приемаше поздравленията откъм, Дел напомни на всички, че в голямата бална зала на хотел „Мираж“ в седем часа вечерта щеше да има прием. Имаше всички изгледи той да се превърне в партито на годината.

Когато двамата младоженци и Скути останаха отново сами на задната седалка на лимузината, Дел попита:

– Не си вече уморен?

– Не знам какво ми става, но се чувствам като току-що станал от най-дългия сън в живота си. Усещам толкова много енергия в себе си, че просто не ми се вярва.

– Чудесно – изчурулика тя и се притисна до него.

Той плъзна ръка около кръста ѝ и изведнъж се развълнува от топлината и съвършените форми тялото до неговото.

– Не се връщаме в хотела – съобщи му тя.

– Какво? Защо?

– Заръчах на Мъмингфорд да ни откара право на летището. Връщаме се веднага в Ориндж.

– Но аз си мислех... искам да кажа... няма ли да... О, Дел, толкова искам да останем насаме с тебе.

– Няма да те карам да консумираш брака ни, преди да си научил всичките ми тайни.

– Но аз *искам* да го консумирам – отсече той. – Искам да го консумирам тая сутрин, колкото може по-бързо, още тук в лимузината!

– Да не би да си ял прекалено много тофу? – закачливо го попита тя.

– Освен това ако се върнем в Ориндж, ще изпуснеш собственото си парти довчера.

– Полетът в едната посока трае по-малко от час. А там имаме не повече от два часа работа. Ще се върнем навреме и дори ще си починем. – Тя сложи ръка в скута му. – Ще ни остане и време за най-хубавото.

В къщата си на полуостров Балбоа Дел отведе Томи на горния етаж в студиото, където създаваше картините си.

Навсякъде имаше окачени платна, а някои бяха изправени на купчини до стените – имаше около стотина. Повечето представляваха изключително странни пейзажи от места, каквито никога не са съществували по света, и сцени с такава смайваща красота, че Томи, без да иска, се проръзля.

– Нарисувах ги чрез виждане от разстояние – обясни тя, – но някой ден се надявам да отида там лично.

– Къде?

– Ще ти обясня по-късно.

Осем картини се различаваха от всички останали. Бяха портрети на Томи, изработени с фотографския реализъм на пейзажите.

Той смутено примигна.

– Кога успя да ги нарисуваш?

– През последните две години. Оттогава започнах да те сънувам. Знаех си, че ти си човекът, предопределен за мен от съдбата, а после ти просто влезе в ресторанта и си поръча два хамбургера.

Дневната в къщата на семейство Фан на Хънтингтън Бийч беше до-сущ като дневната в къщата на госпожа Дай, макар че мебелите бяха може би по-скъпи. На едната стена висеше изображение на Исус със свещеното му сърце, а в ъгъла се намираше будистки олтар.

Майка Фан седеше в любимия си фотьойл, пребледняла и с увиснала челюст, защото бе приела новината за сватбата като удар с тиган през лицето.

Скути утешително ближеше ръката ѝ, но тя, изглежда, не го забелязваше.

Томи и Дел седяха на канапето и се държаха за ръце.

– Първо, госпожо Фан, искам да разберете, че семействата Пейн и Фан могат да станат най-добрата възможна комбинация, която човек може да си представи, мощен съюз на таланти и сили, а майка ми и аз сме готови да ви прегърнем като най-близки хора. Искам да ми дадете възможност да обичам вас и господин Фан, братята и сестрата на Томи, а освен това държа всички вие също да се научите да ме обичате.

– Ти ми открадна сина – изстена госпожа Фан.

– Не – тръсна глава Дел. – Откраднах една хонда и едно ферари, после взех назаем камиона, задигнат от демона, но не съм откраднала сина ви. Той ми даде сърцето си съвършено доброволно. А сега, преди да кажете още нещо, за което по-късно може и да съжалявате, нека да ви разкажа за мене и за майка ми.

– От тебе не може да се очаква нищо добро.

Без да обръща внимание на обидата, Дел подхвана:

– Преди двайсет и девет години, докато карали колата си по един от най-красивите пътища от Лас Вегас към турнир по покер в Рино, родителите ми били отвлечени от извънземни в самотен участък от пътя близо до Калното езеро в Невада.

Загледан в Дел, Томи си спомни за странния разговор, който му беше прозвучал като чиста лудост тогава, и я поправи:

– На юг от Тонопа.

– Точно така, скъпи – кимна Дел. А на майката на Томи обясни: – Били отнесени на кораб-майка, където ги изследвали. Позволили им да запомнят това, защото извънземните, които ги похитили, били с *добри*

намерения. За нещастие в повечето отвлечения се намесват и зли извънземни сили, чийто планове за планетата ни са крайно несправедливи и затова те блокират паметта на отвлечените за станалите събития.

Майка Фан се намръщи към Томи.

– А ти беше груб с госпожа Дай, дори не остана за чай, избяга и се ожени за тая луда жена. Тя забеляза, че Скути ближе ръката ѝ, и го пропъди. – Прибери си езика, краставо псе!

– Както и да е, в кораба-майка, който висял над калното езеро – продължи Дел, – извънземните отделили яйцеклетка от майка ми, малко сперма от баща ми, добавили някои свои генетични вещества и имплантирали в майка ми готов ембрион – мене. Аз съм дете на звездите, госпожо Фан, и мисията ми тук е да премахна пораженията, нанесени от други извънземни – сред тях често са и хора като госпожа Дай, научени да вършат зли магии, – и да сложа ред в света. И затова моят живот е богат на събития, но и често е самотен. Но сега... сега вече не съм самотна, защото имам Томи.

– Светът е пълен с прекрасни вьетнамски момичета – обърна се към Томи майка Фан, – но ти трябваше да избягаш с една шантава вманичена блондинка.

– Когато стигнах пубертета – подхвана отново Дел, – започнах да добивам различни необикновени умения, което предполагам ще продължи и през следващите години.

Томи изведнъж се досети:

– Значи това искаше да кажеш, когато съжеляваше, че баща ти е хванал рак, преди да си достигнала пубертета, и ти не си могла да му помогнеш.

Дел стисна ръката му.

– Няма нищо. Съдбата си е съдба. Смъртта е само *етан*, само преход между настоящето и едно по-висше съществуване.

– Шоуто на Дейвид Летърман, нали?

Дел се усмихна радостно.

– Обичам те, любителю на тофу.

Майка Фан седна неподвижна като статуя от Великденските острови.

– И Ейми, момиченцето... дъщерята на пазача на жилищния комплекс – спомни се Томи. – Ти сия излекувала.

– И ти направих нещо, когато се криехме на въртележката, което ще ти позволи вече да не се нуждаеш от сън.

Томи си припомни среднощния масаж и сърцето му започна да бие

радостно, когато си спомни движенията на умелите ѝ пръстчета, които ободряваха уморените му скули.

Тя му намигна закачливо.

– Пък и кой ли иска да спи, когато можем да разполагаме с цялото това време, за да консумираме брака си?

– Не те искам тук – отсече майка Фан.

Дел отново се обърна към свекърва си.

– Когато извънземните върнали мама и татко на шосето на юг от Тонопа, те изпратили и един от своите за пазач в облика на куче.

Томи си мислеше, че нищо на света не може да отклони вниманието му от Дел, но сега се обърна така рязко към Скути, че едва не си изкълчи врата.

Кучето му се ухили.

– Скути – продължи Дел – има много по-големи способности от мене...

– Ятото птици, което отвлече вниманието на демона – досети се Томи.

– ... и с ваше разрешение, госпожо Фан, ще го помоля за малка демонстрация, с която да ви докаже възможностите си.

– Шантава блондинка, лунатичка, маниачка, побъркана американка – с тъпа упоритост изреждаше майка Фан.

Лабрадорът скочи върху масичката за кафе с шръкнали уши и размахана опашка и загледа така втренчено майката на Томи, че тя разтревожена се облегна във фотьойла.

Над главата на кучето се появи сфера от меко оранжево сияние и увисна във въздуха. Остана там за миг, после Скути помръдна едното си ухо и светлината започна да се върти из стаята. Когато премина през прага, вратата се затръшна. Всички прозорци се отвориха едновременно от невидима ръка и ароматният ноемврийски въздух нахлу в дневната. Стенният часовник спря да цъка, незапалените лампи светнаха и телевизорът се включи сам.

Блестящата сфера се върна при Скути, повися над главата му за миг и изчезна.

На Томи вече му беше ясно как Дел запали мотора на хондата без ключове и как задейства двигателя на ферарито с кабелите само за две секунди.

Черният лабрадор слезе от масичката, приближи се до стопанката си и положи глава в скута ѝ.

Дел отново се обърна към майката на Томи.

– Много бихме искали вие, господин Фан, братята на Томи и жените ми и всичките му племенници да дойдете на сватбеното парти довечера в Лас Вегас и да отпразнувате сватбата ни. Не можем да ви наставим всички в реактивния самолет, но мама е наела един Боинг 737, който в момента чака на летището – ако побързате, всички ще се съберем довечера. За мене вече е време да напусна работата си като сервитьорка и да се захвана с истински дела. Животът ни с Томи ще бъде изпълнен с интересни събития, госпожо Фан, бихме искали и вие да станете част от него.

Томи не можа да разчете цялата гама от противоречиви чувства, която се отрази по лицето на майка му.

След като си каза всичко, Дел погали Скути, почеса го зад ушите и му прошепна:

– О, доброто ми момче, палавникът ми Скути.

След малко госпожа Фан стана от фотьойла. Отиде до телевизора и го изключи.

Тръгна към будисткия олтар в ъгъла, запали клечка кибрит и я поднесе към пръчиците тамян.

През следващите няколко минути преминалата през изпитанията на Сайгон и Южнокитайското море жена остана загледана в олтара, като с благоговение вдъхваше от лекия ароматен дим.

Дел погали с обич ръката на Томи.

Накрая майка му се извърна от олтара, приближи се до канапето и се надвеси намръщена над сина си.

– Туонг, ти не искаше да станеш лекар, когато семейството го искаше, не ставаш и пекар, пишеш своите романчета за някакъв впианчен детектив, не се придържаш към традицията, дори не си спомняш езика от Страната на чайките и лисиците, обичаш хамбургери повече, отколкото моя *ком тай кам*, забравяш корените си, искаш да бъдеш нещо, което никога няма да станеш... Това е лошо, много лошо. Но сключваш най-успешния брак на света – а това все пак е нещо.

КРАЙ

© 1996 Дийн Кунц
© 1998 Боян Николаев, превод от английски

Dean Koontz
Ticktock, 1996

Сканиране, разпознаване и редакция: Meduza, 2009

Публикация:

Дийн Кунц
Тик-так
ИК Плеяда 1998

Превод от английски: Боян Николаев 1998

Художник: Димитър Стоянов 1998

Редактор: Анели Векилска-Ръджева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11557>]